

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/35 • 23 Eylül 2000 • 5 DM

**Ulucanlar
katliamının
birinci
yıldönümünde**

**ON'lara sahip çıkalım!
Katil devletten
HESAP SORALIM!**

İÇİNDEKİLER

Birinci yıldönümünde	
Ulucanlar direnişinden öğrenmek	3
Ulucanlar katliamının	
hesabını soralım!	4-5
Hücre saldırısına karşı	
asıl barikatı dışarıda örelim!	6
Tutsak aileleri katliamı	
lanetlemeye hazırlanıyor.	8
Enerji Yapı Yol Sen'in	
üç günlük iş bırakma eylemi...	9
Çukobirlik işçileri	
direnişlerini sürdürüyor	11
"Güneydoğu Eylem Planı" ile	
ne hedefleniyor?	12
Grev yasağı ve	
belediye işçilerinin sorumlulukları	13
Barış üzerine notlar	14-15
Belgelerle planlı faşist katliam	
(Orta)	16-19
Karadeniz: Bir halklar mozaigi/1	20-21
Habip ve Ümit'e dair.	22-23
Hücre karşıtı muhalefet güçleniyor	24
Hücre karşıtı muhalefet	
ve zindan cephesi	25
Yargı terörü, TMY ve DGM'ler	26
Bir abladan bir anaya...	
Kazanan biz olacağız!	27
Ümit ve Habip şahsında ON'lara	28
Buca katliamı 5. yılında	29
İrkçılığa geçit yok!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

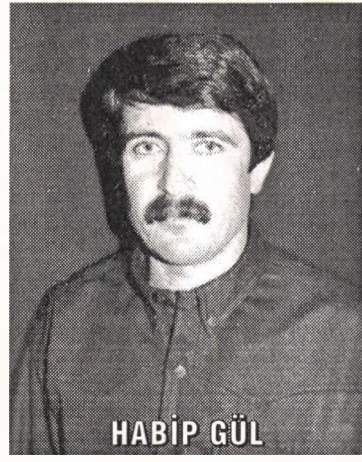
Sayı: 2000/35 • 23 Eylül 2000
Fiyatı: 150.000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Ulucanlar katliamını unutmayacağız, unutturmayacağız!

HABİP GÜL

Tanıktır hücreler,
işkençe tezgahları
Asla eğilmemişti başı
de ki, çelikten
yoğrulmuştu gövdesi
Habip yoldaşın
Atıldı en öne
duvarlar
demir kapılar tanık
Kor çelikten bir ırmak gibi aktı
ateşinde kavganın...

On'lar on yeni yara göğsümüzde
Zaptettikleri şafak
zaferler takvimimizde
son yaprak
Acı içinde değil
gururla
kıskanarak
anımsayacağız yüzlerini
Ve seslerimize katıp gözlerini
aydınlık şarkılar söyleyeceğiz
yıldızlara bakarak...
On'lar on yeni meşale ellerimizde
on yenilmez savaşı
devrime adanmış on ömür
Yoldaşlarımız...
Adları; Habip, Ümit
Adları; Abuzer, Mahir, İsmet, Önder
Adları; Halil, Aziz, Ahmet ve Zafer
Adlarını taşıyacak çocuklarımız

ÜMİT ALTINTAŞ

Her dem sevdalı
ve her an ayaklanmaya hazır
bir yorulmaz yürekli
Ümit yoldaşın yürüğü
Genç önderiydi Parti'nin
Kavganın gülec yüzü militanı
Öfkesi
alınının altında
erimiş metalden bir
okyanustu
ve bir yanardağın
derinliklerinden gelirdi
kahkahaları...

"Cesaretiniz varsa gelin!" dediler, canlarımız,
yoldaşlarımız...
Ya teslimiyet ya ölümmüş! Bize işlemez bu laflar.
Siz sürüngenlerin işidir, her gün ölümü yaşamak,
kuyruk sallayarak, çanak yalayıp...
Ya direniş ya ölüm! Budur işte bizim şiarımız...
Teslimiyettir ölüm! Direnmektir yaşamak!
Çürütmektense tabutluklar içinde devrimci örgütlü
varlığımızı, canımızı süreriz namluya...
Düşürmektense elden yere kızıl bayrağımızı, birer
yıldız oluruz evrenin sonsuzluğunda...
Ne mutlu sizlere!.. Sosyalizm çağının müjdecileri,
büyük isyanın habercileri, Partimizin kızıl yıldızları...
Devrimin kaçınılmazlığının ve zaferinin ispatı
oldunuz bir kez daha.

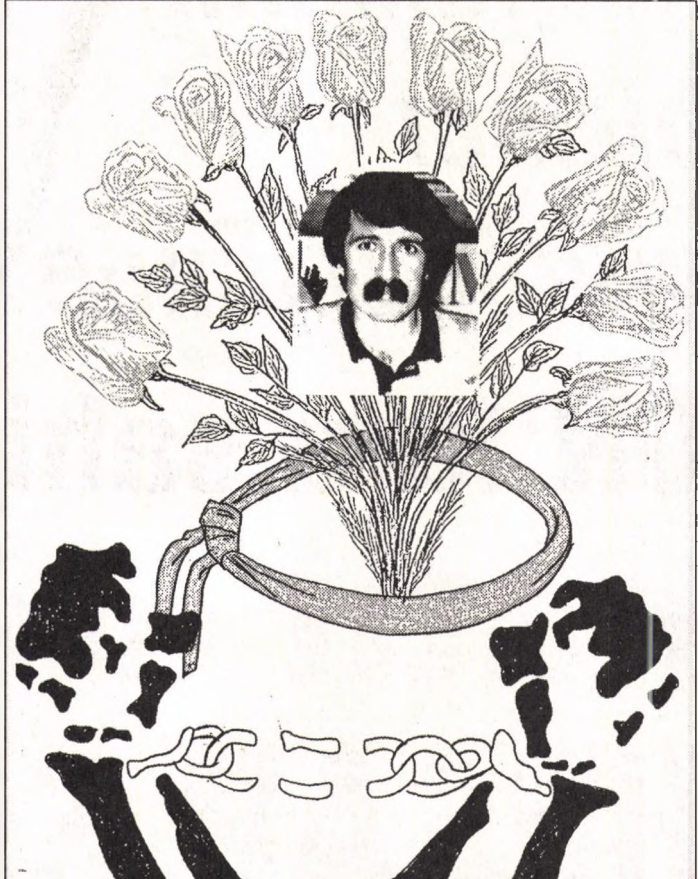
Devrim andımızın en güzel notaları arasına katıldınız.
Kanlarınızla suladınız, sizleri de yetiştiren bu bereketli
toprağı.
Sizler;
Özgürlüğün engel tanımaz, mazeret bilmez, boyun
eğmez tohum ekicileri,
Ne mutlu sizlere!
Yaşayacaksınız fikrinizle ve eyleminizle, işçi sınıfı ve
emekçilerin kurtuluş mücadelesinde...
Ve komünist dünyanın en güzel çiçekleri arasında
olacaksınız gelecek hasat mevsiminde...
Siz sözünüzü can pahasına tuttunuz!
Bizim de sözümüz söz!
Faşist sermaye devletinin 26 Eylül katliamını asla
unutmayacağız, unutturmayacağız!

Kızıl Bayrak gazetesi

Ulucanlar Cezaevi'nde
ölümsüzleşen ON canımızdan
Habip GÜL'ün (Nevzat Çiftçi)
katledilişinin birinci yıl dönümünde
tüm devrimci-demokrat dostlarımızı
aramızda görmek istiyoruz.

Habip GÜL'ün ailesi

Yer : Helvacı Köyü
Tarih : 1 Ekim Pazar

Birinci yıldönümünde Ulucanlar direnişinden öğrenmek

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. Faşist devlet bu katliama, devrimci tutsakları teslim almanın temel aracı gördüğü hücre tipi cezaevleri uygulamasına geçişini kolaylaştırmak için girişmişti. Ancak Ulucanlar'da öylesine güçlü bir direnişe çarptı ki, hücre saldırısını kolaylaştırmak bir yana, daha da zorlaştırmış oldu. O günden bu yana, katliamının üstünü örtmek ve hücrelerin propagandasını yapmak dışında henüz adım atabilmiş değil.

Kuşkusuz onu buna zorlayan tek başına Ulucanlar'daki ölümüne direniş değildir. Bu direniş ruhunun dışarıya taşan ve hücre saldırısının karşısına dikilen yanı da ciddi bir zorluk alanı oluşturmaktadır. Üstelik bu mücadele halen kitlesellikten yoksun ve halen ağırlıklı olarak tutsak yakınları üzerinden yürüdüğü halde bu böyledir. Çünkü katil devlet bu direniş şahsında sürekli Ulucanlar'da yediği tokatı hatırlamakta, hücre karşıtı mücadelede, aynı ölümüne direniş ruhunu karşısında bulmaktadır. Hücre uygulamasını sürekli ertelemesinin, sinsice fırsat kollamasının gerisinde bu vardır.

Ancak, aynı süreçte devletin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik sosyal yıkım saldırısında en küçük bir gerileme söz konusu olmadığı gibi, giderek artan bir pervasızlıkla yeni adımlar da atılabilmektedir. Bir yıl önce IMF-TÜSİAD yıkım programının ücretlere yönelik hedefi %25 zamdı. Bugün sıfır zam konuşuluyor. Bir yıl önce sosyal güvenliğin tasfiyesine yönelik olarak sadece emeklilik yaşını yükseltebilmişlerdi. Bugün emeklilik ve sağlık sigortasını tümünden ortadan kaldıracak kararlar alabiliyorlar. Bir yıl önce kamu emekçilerini sahte sendika yasasıyla oyalamaya çalışıyorlardı. Bugün hareketi tümünden tasfiye amaçlı kararlar hazırlıyorlar, vb., vb...

Sermaye devletinin son bir yıl içinde sınıf ve emekçi hareketine karşı bu pervasızlığı ve devrimci harekete karşı bu çekingenliği, bu çelişkili tutumu ancak bir şekilde açıklanabilir. Faşist saldırganlık direniş karşısında gerilemekte, suskunluk karşısında ise atağa geçmektedir. Ancak çelişki salt düzen cephesi için geçerli değildir. Aynı durum sınıf ve devrim cephesi için de bir çelişki ve handicap oluşturmaktadır.

Ulucanlar katliamını değerlendirirken, sistemin amacının, devrimcileri teslim almak suretiyle toplumsal muhalefeti sindirmek olduğunu önemle belirttik. Çünkü, bu teslimiyet ve sindirme başarısızdan, böylesine ağır bir sosyal yıkım programını hayata geçirmeleri kolay olmayacaktı. Katliam emrinin zamanlaması (Ecevit'in Amerika gezisine çıktığı sabah!) bile bu amacı yeterince ortaya koymaktaydı.

Böylesine hunhar bir katliama rağmen devrimci tutsakları teslim alamadılar. Devrimci hareketi, ilerici-demokrat muhalefeti ve tutsak yakınlarını sindiremediler. Ulucanlar'da karşılarına dikilen ölümüne direniş ruhu bu kesimleri ayağa kaldırdı. Katliam, düzenin ve düzen medyasının tüm çabalarına rağmen, kısa zamanda açığa çıktı. Düzenin muhalefeti bile yer yer isyan ettirdi ve katliam çeşitli düzen kurumları tarafından kabul edilmek zorunda kalındı.

Ne yazık ki, sınıf hareketi açısından aynı şeyi söylemek mümkün değil. Sistemin Ulucanlar'daki vahşi katliamla işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik "sindirme" hedefine ulaştığını söylemek çok mümkün değilse de, Ulucanlar'daki direniş ruhunun sınıf

hareketine taşınamadığı ortadadır. Ve bu gerçekleştirilemediği sürece, sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaşarak süreceği açıktır.

Bunun gerçekleştirilememesi, aynı zamanda, On'ların ölümüne direnişinin anlam ve amacının da ortada bırakılması demektir. Çünkü devrimcilerin can bedeli direnişi, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu uğruna mücadelede verdikleri sözü tutmak, devrim ve sosyalizm bayrağına leke sürmemek içindir. Dolayısıyla, yaşamları kadar ölümleriyle de ezilenlerin kurtuluş mücadelesine yol gösterebilmelidirler.

On'lar bu noktada üzerlerine düşeni yapmışlardır. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu uğruna, devrim ve sosyalizm uğruna çıktıkları yolda, hiçbir tereddüt göstermeden, ölüm kusan silahları halayla karşılayarak şehitler kervanına katılmışlardır. Ve siper yoldaşları, katliamdan ölümcül yaralarla kurtulanlar, atıldıkları hücrelerde bu ölümüne direnişi sürdürerek yıkılmışlardır hücre duvarlarını. Dolayısıyla eksiklik, bu inanç ve ruhun, adandığı sınıfa ve kitlelere yeterince taşınamamasıdır. Bir başka anlatımla, işçi sınıfı ve emekçilerin sosyal yıkım saldırısı karşısındaki suskunluğu, Ulucanlar'da simgeleşen devrimci mücadele ve direniş ruhunun kitleselleştirilememesi, yani devrimci önderliğin yeterince yerine getirilememesiyle bağlantılıdır.

Tüm devrim cephesinin Ulucanlar katliamının birinci yıldönümünde çıkarması gereken temel ders bu olmalıdır.

Bu tespitten amacımız, kuşkusuz, sınıf hareketi üzerindeki çürütücü durgunluğun faturasını tümüyle devrimci harekete çıkarmak değildir. Bu durumu ortaya çıkaran ve besleyen pek çok neden bulunduğu açıktır. Ancak, bir o kadar açık olan da, tüm nedenlerin merkezinde devrimci önderlik sorununun yattığıdır. Yukarıda işaret ettiğimiz sorumluluk da zaten bunu anlatmaktadır.

Katliamın üzerinden geçen bir yıldan sonra ve sınıf hareketine ilişkin bu tablo karşısında, devrimci hareket şu soruları önüne koymalı ve yeniden değerlendirerek bundan gereken dersleri ve görevleri çıkarmalıdır:

* Katliam ve nedenleri işçi-emekçi kitlelere yeterli açıklık ve yaygınlıkta anlatılabildi mi?

* Ulucanlar katliamıyla startı verilen hücre saldırısının, sosyal muhalefeti sindirme hedefiyle bağlantısı yeterince kurulabilmiş, bu anlatılabildi mi?

* Böylesine vahşi bir katliama rağmen, faşist devlete hücre saldırısında şimdilik geri adım attıran gücün devrimci tutsakların ölümüne direnişi olduğu, dolayısıyla, saldırıları püskürtme konusunda sınıfın örnek alması gereken tutumun bu olduğu yeterince işlenebilmiş midir?

* Daha önemlisi, IMF-TÜSİAD sosyal yıkım saldırısına karşı işçi-emekçi kitlelere yol gösterilebilmiş, mücadeleyi örgütlemelerine fiilen önderlik edilebilmiş midir?

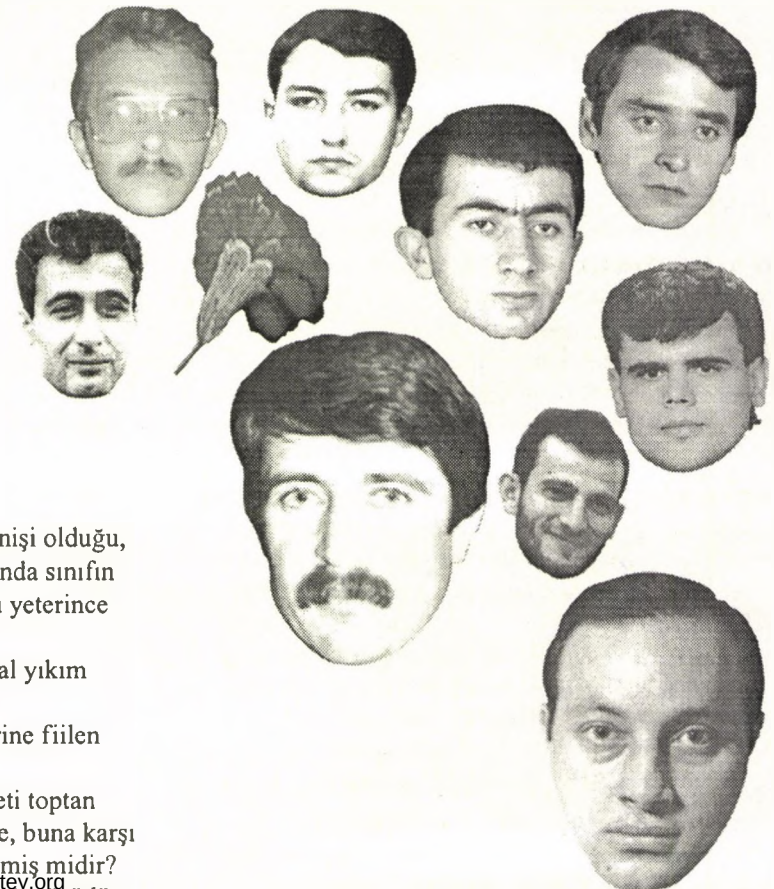
* Ulucanlar'da devlet devrimci hareketi toptan karşısına aldığı açıkça ilan ettiğine göre, buna karşı "ortak direniş" ruhu ve tavırları geliştirilebilmiş midir? "Devrimciler ezilen sınıf ve kitlelerin öncüsüdür,

devlet Ulucanlar şahsında öncüyü teslim almak suretiyle işçi sınıfı ve emekçilere gözdağı vermek istemiştir" tespitlerinin, işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde bir anlam ifade edebilmesi, bilince dönüşebilmesi, devrimci hareketin bu tespite uygun bir pratik sergilemesine, önderlik misyonunu pratikte yerine getirebilmesine bağlıdır.

Buradan, hücre karşıtı mücadeleye yönelik şöyle bir çıkarsamada bulunabiliriz: Mücadelenin tutsak yakınları ve devrimcilerin sınırlılığından kurtarılması, en geniş ilerici-demokratik muhalefeti kucaklaması mı isteniyor? O halde ve öncelikle, mücadeleyi bugün parçalı olarak göğüslemeye çalışan devrimci hareket toparlanmalı, kendi içinde en geniş gücünü sağlamalıdır. Sınıf ve kitle hareketi için önerilen "sınıf dayanışması", devrimci cepheye kendini "devrimci dayanışma" olarak gösterebilmelidir ki tutarlı olunabilsin.

Ulucanlar katliam ve direnişinden devrimci hareketin genelini kapsayacak şekilde çıkarılan bu derslerin, komünist hareketi de kestiğini belirtmeye gerek yoktur. Sınıfa, Ümit ve Habip yoldaşlara layık devrimciler olmanın, bu görev ve sorumlulukları hakkıyla yerine getirmek dışında bir yolu yoktur. Şehit yoldaşlarımız, tüm mücadele yaşamlarında olduğu gibi, Ulucanlar'daki "kırlan ama bükülmeyen" tutumlarıyla da misyonlarını fazlasıyla oynamışlar, direniş geleneğinin saflarımızda tümüyle yerleşmesine tarif edilmez düzeyde katkıda bulunmuşlardır.

Ancak, nasıl ki Ümit ve Habip gibi kadroları tanımlamak için salt direnişçilik yeterli değilse, sınıf devrimcileri için onların direniş ruhunu sahiplenmek de yeterli değildir. Bu ruhu, varlık ve mücadele nedenimiz olan proletaryaya taşımak, onun mücadelesini bu ruhla örgütlemek görevi, bugün her zamankinden daha acil ve yakıcı biçimde önümüzde durmaktadır.

Ulucanlar katliamı, hücre saldırısı ve ötesi

Ulucanlar katliamının hesabını soralım!

**Ulucanlar katliamının hesabını
sermaye iktidarından soralım!**

Sınıf bilinçli işçiler, ezilenler, sömürülenler, eşitlik ve özgürlük isteyenler, kendisine insanım diyenler!

Katliamlar ve hücreler karşısında tutumumuzu belirlerken, sadece insani demokratik duyarlılıkla değil, sınıfsal sorumlulukla hareket etmemiz gerekir.

Her sınıf bilinçli işçi, katliamların, hücrelerin karşısına dikilmelidir. Katil sermaye iktidarından hesap sormalıdır. Bunun için diğer işçileri aydınlatmalı, örgütlemeli ve eyleme seferber etmelidir. Bunu yapmayan sınıf bilinçli değildir.

Sınıf bilinci, sınıfın dünya görüşü ve sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri ve dersleri ile pekişmiş sınıf hafızası demektir. Geçmişini unutan bugününü kurtaramaz, geleceğini de kazanamaz. Bu düzeni tanımayan ise geçmişini de anlayamaz. Bu düzen karşısında bugün savaşmayan geçmiş mücadelesini de sahiplenemez. Bu yüzden, reformist liberallerin gelecek üzerine ettiği güzel sözlerin, hayallerin, vaatlerin hepsi bir aldatmacadır. Kendi kendini aldatmaktır. Kafayı kuma gömmektir.

Birinci yıldönümünde Ulucanlar katliamını unutanlar, katil sermaye iktidarından hesap sorma bilincine sahip olmayanlar ve bunun gereklerini kararlılıkla yerine getirmeyenler tarihsizdirler. Kendi tarihlerini unutmuşlar demektir.

Çorum'u, Maraş'ı, Gazi'yi, Sivas'ı unuttuk mu? Bu katliamların kont-gerilla eliyle örgütlendiğini unuttuk mu? Bu katliamların arkasında emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarının sınıf çıkarlarının

yattığını unuttuk mu? Eğer unuttuysak, yıldönümlerinde anma yapmanın ne anlamı var?

Susurluk'u unuttuk mu? Ulucanlar katliamını örgütleyen gizli el, Susurluk'ta kirli yüzü tüm çıplaklığıyla açığa çıkan sermaye devletin elidir. Susurluk devleti, sermayenin kanlı sınıf iktidarındır.

Sömürgeci egemenliğin ve kirli savaşın gerçeklerini unuttuk mu? Unuttuysak, Kürt halkının onurlu mücadelesinin, şehitlerinin adını ağza almanın ne anlamı var?

Ulucanlar katliamını gerçekleştiren de aynı sınıf iktidarındır. Aynı devlettir. Aynı kontr-gerilla

örgütüdür.

Katliamı örgütleyenler de, katliamın amacı da aynıdır.

Bu saldırılar sana karşıdır.

Katliamlarla, hücrelerle bugün seni tehdit ediyor, sana gözdağı veriyorlar. Ama sessiz kalarak bu zulümden kurtuluşun yolu yok. Eğer sessiz kalırsan, yarın aynı şeyler senin başına gelecek.

Bugün gözdağı veriyorlar. Eğer sessiz kalırsan yarın aynı kanlı namlularla, aynı hücrelerle senin karşına dikilecekler.

Yeni Çorum, Maraş, Sivas, Gazi katliamları yaşamak istemiyorsan, Ulucanlar'ın hesabını katil sermaye iktidarından sormalısın.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin kanlı çizimleri altında ezilmeye devam etmek istemiyorsan, katil sermaye iktidarından hesap sormalısın!

Bu konudaki sessizliğin, katil sermaye iktidarının eline yarın yeni ve kitlesel katliamları örgütlemesi için teşvik belgesi vermek anlamına gelecektir.

Katliamlar, hücreler sana karşıdır! Katliamlar, hücreler çürümüş düzeni zorbalıkla ayakta tutmak içindir!

Bu çürümüş düzen senin sırtından sefa sürenlerin düzenidir.

Buna karşı direnmek, Ulucanlar katliamının hesabını sormak senin başta gelen görevidir.

**Emperyalist efendi ile işbirlikçi
uşağının işi aynı: Katletmek!**

Türkiye AB'ye girecekmiş! Ülkeye demokrasi gelecekmiş! İdam cezası kaldırılacakmış! Bunun için üzerimize düşen tek şey, gözlerimizi gerçeklere kapatıp biraz daha uyumakmış!

Ulucanlar'da 10 devrimciyi katleden, onlarcasını ağır bir şekilde yaralayan sermaye iktidarı, depremin bir katliama dönüşmesinin baş sorumlusu olarak 40 bin insanımızın canını aldı, yüzbinlercesinin sakat, öksüz, yaralı kalmasına neden oldu.

Ulucanlar'da 10 devrimciyi katleden sermaye iktidarının boyunduruğu altında bu ülkede her yıl binlerce işçi, adı iş kazası olan katliamlara maruz kalarak can veriyor.

Ulucanlar katliamı, hücre saldırısı ve İMF-TÜSİAD saldırı programı

Ecevit, "Hükümetin istikrar programlarının uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözülmesi şarttır" diyordu.

Nedir bu hükümetin "istikrar programı"?

- Mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi
- Özelleştirme
- Düşük ücret politikası; %25 zam dayatması
- Grev yasakları, sendikasılaştırma
- Tarımın yıkıma uğratılması
- Sefalet ve sömürünün artırılması

- Emperyalist efendilerinin önünde kölelik, kendi halkına ve komşu halklara karşı cellatlık, vb...

Peki bu "istikrar programı" ile cezaevleri sorununun ne ilgisi var?

Bu sorunun yanıtı, "devrimci tutsaklar neden cezaevlerine kapatıldılar?" sorusunda gizlidir. Devrimci tutsaklar, sermaye devletin işçi ve emekçilere dayattığı saldırılara karşı mücadele verdikleri için zindanlara kapatıldılar. Sermaye sınıfının saltanatına son vermek istedikleri için tutsak edildiler.

İşte sermaye devleti, bugün için etkileri sınırlı bile olsa, devrimci düşüncenin ve eylemin işçi ve emekçilerle hızla buluşabileceğini ve kendi rahat sömürü düzenini tehdit edeceğini çok iyi biliyor. Bu nedenle azgınca saldırıyor. Sömürü düzenini devam ettirebilmek için "dikensiz gül bahçesi" yaratmaya çalışıyor. Yapılan haksızlıklara, sömürüye, yolsuzluklara, talana, soyguna, köleliğe kimse karşı çıkmasın, kimse sesini çıkarmasın, istiyor. Sermaye devletin zulmüne uysalca boyun eğsin, istiyor.

Ecevit'in dilinden düşürmediği "istikrar"ın anlamı budur. Onlar, mevcut sömürü ve sefalet koşullarının "istikrar" içinde devam etmesini istiyorlar.

Artık, işçiler ve emekçiler karar vermek zorundadır. Mevcut düzenin "istikrar" içinde bizleri sömürmesine, ezmesine, katletmesine seyirci mi kalacağız, yoksa bu istikrarı bozup, işçi ve emekçilerin insanca yaşayabileceği bir düzeni kurmak için mücadele mi edeceğiz?

İşçi ve emekçiler kendi geleceklerini ellerine almalı, bu düzenin tüm suçlarıyla birlikte, cezaevlerinde öncülerimize karşı işlediği suçların da hesabını sormalıdır. Bu oyun bozulmalıdır. Bu istikrar yıkılmalıdır.

Ulucanlar katliamının arkasındaki gerçek çıkar odağı olan emperyalizmin, emperyalizmin jandarması ABD'nin egemenliği altında bu dünyada milyonlarca insan açlıktan, sefaletten, hastalıktan kırılıyor. Yüzbinlercesi emperyalist gerici savaşlarda katlediliyor.

Bu katliamların son bulmasını isteyenler, emperyalizme ve işbirlikçisi sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesi yolunda birleşmelidirler.

Devrimciler, işçi sınıfının ve emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülenlerin bir parçası, öncüsü, temsilcisidirler. Sermaye iktidarı işçi sınıfı ve emekçileri depremlerle, iş katliamlarıyla, açlık ve sefaletle, hastalık ve bakımsızlıkla, gerici savaşlarla katletme özgürlüğünü elinde tutmaya devam etmek için öncelikle devrimcileri katlediyor. Yarın sıra bu katliam karşısında sessiz kalanlara gelecektir.

Yarın onar onar, biner biner katledilmek istemiyorsak, bugün devrimci tutsaklara, öncülerimize, temsilcilerimize sahip çıkalım! Ulucanlar katliamının hesabını sermaye iktidarından soralım! Emperyalizm ve işbirlikçilerinin kanlı sınıf saltanatına boyun eğmeyelim!

Sermaye iktidarının devrimcilere karşı politikası yok etmektir

Sermaye iktidarının devrimcilere karşı politikası yok etmektir.

Amacı ise işçinin, emekçinin insanca yaşama hakkını yok etmektir.

Buna karşı direnmeyen demokrat değildir, devrimci değildir, sosyalist değildir!

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. Sermaye iktidarı hücre saldırısıyla yeni katliamları örgütlemenin hesabını yapıyor. Hücreleri konfor odaları olarak lanse ederek, zihinsel ve bedensel ölümü keyifli yaşam diye ambalajlayıp yutturarak, hücrelere karşı yükselen anti-faşist demokratik direnişi kırmaya çalışıyor.

Sermaye iktidarının devrimci tutsaklara karşı gerçekte tek bir politikası vardır. Bu politika, emperyalizmin ve işbirlikçisi sermayenin sınıf çıkarları temelinde yükselmektedir. Bu politika, 12 Eylül'ün "asmayalım da besleyelim mi!" politikasının aynısıdır. 12 Eylül sadece hukukuyla değil, tüm cismi ve ruhuyla bugün de hükmünü sürdürmektedir. Çünkü karşımızda aynı çürümüş düzen, aynı kokuşmuş devlet, aynı kanlı sınıf iktidarı vardır. Amaçları, çıkarları aynıdır. Ülkeyi emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesine çevirmektir. Taşları bağlayıp köpekleri ortalığa salmaktır.

Bugün idam cezasının kaldırılmasının gerekliliği üzerine laf cambazlığı yapan sermaye temsilcilerinin devrimci güçlerin varlığına karşı politikası gerçekte yok etmek üzerine kuruludur. Zindanlarda yok

etmek. Fabrikalarda, okullarda yok etmek.

Tarlalarda, köylerde yok etmek. Kentlerde, kırlarda yok etmek. Sendikalarda, kitle örgütlerinde yok etmek. Evlerde, sokaklarda yok etmek...

Kapitalist sömürünün ve faşist zulmün sözlüğünde yok etmenin bin bir çeşidi vardır. Asalak sermaye sınıfı, yaratmanın ve yaşatmanın değil, gaspetmenin ve yok etmenin temsilcisidir. Çünkü onların saltanatı, ezilenlerin ve sömürülenlerin hayatını, dünyanın geleceğini yok etmek üzerine kuruludur.

Sermayenin devrimcileri yok etmek politikasının temelinde, işçi sınıfının ve emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülenlerin insanca yaşam haklarını yok etmek yatmaktadır: Kazanılmış haklarını yok etmek. Özgürlüğünü yok etmek. Örgütlülüğünü yok etmek. Direnişini yok etmek. Tarihini, kültürünün devrimci ve ilerici yönlerini yok etmek.. Bilincini yok etmek. İnsani varlığını yok etmek. Toplumdaki çürümemiş, kokuşmamış olarak kalan her şeyi yok etmek...

Bu yok etmenin çeşidi kadar araçları da binbir türdür.

Onlar çürümüş ve kokuşmuş kanlı sınıf iktidarlarını bu sayede ayakta tutmaya çalışıyorlar. Çünkü başka yolları yok.

Devrimcilere yönelik yok etme saldırısının binbir çeşidi ise sonuçta iki temel başlık altında toplanabilir. Ya inancını ve örgütlü mücadeleyi, ya da bu inancı ve örgütlü mücadeleyi yaşatan

bedenini! Evet, sermaye iktidarı, çürümüş düzenini ayakta tutmanın yolunu devrimcilere bu iki seçenektan birini dayatmakta görüyor. Liberal maskeli faşizmin seçenekleri özünde bu ikisidir: Ya inancından ve örgütlü mücadeleden vazgeçeceksin, ya da canından! Ne kadar evirip çevirseler, ne kadar cılalayıp boyasalar, ne kadar yaldızlayıp ambalajasalar da, sonuçta sınıf mücadelecisi ve devrimcilere karşı bu düzenin, bu sınıf iktidarının, bu faşist devletin politikası özünde budur.

Ulucanlar'da sermayenin itlerinin "teslim olun yoksa öleceksiniz!" diye ulumaları bunun ifadesidir.

"Teslimiyet ölümdür, direnmektir yaşamak!" diye haykıran on devrimcinin vahşi işkencelerle katledilmesi, onlarcasının ağır şekilde yaralanması bunun ifadesidir. Buca, Ümraniye, Diyarbakır zindanlarındaki katliamlar

bunun ifadesidir. Burdur ve Bergama'daki katliam girişimleri bunun ifadesidir.

Burdur'da kopartılan ve sokaklara atılan kol, bir ihmalin değil, aynı sınıf politikasının ürünüdür.

Zindanlarda bugün insan hakları açısından hüküm süren tüm sorunlar bunun ifadesidir. Kasıtlı ve bilinçlidir. F tipi protokol bunun ifadesidir. Herşey hesaplı kitaplıdır.

Hücre saldırısı bunun ifadesidir.

Yüzlerce devrimci tutsağın ağır işkenceler ve en sağlıksız koşullardan ötürü hastalığa yakalanması, bu hastalıkların tedavisinin engellenmesi de gene bunun ifadesidir. Devrimci tutsakları sadece açık katliamların kahpe kurşunlarıyla değil, gizli katliamların sinsi hesaplarıyla da öldürüyorlar.

Öte yandan itirafçı-pişman soysuzların, tasmaları devletin elinde olmak şartıyla hemen salıverilmeleri de bunun ifadesidir.

F tipi hapishanelerde tredman-ıslah adı altında uygulamaya sokulmak istenen, devrimci kişiliği yok etme amaçlı sistematik fiziksel-ruhsal-mekansal işkence politikası bunun ifadesidir.

F tipi hapishanelerde boyun eğme emareleri gösterecekler Pavlovvari ödüllendirme yöntemlerinin tasarlanması bunun ifadesidir.

Katillerin yakasına yapışmak boyun borcumuzdur!

Bu yok etme saldırısına karşı direnmek ise işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilenlerin ve sömürülenlerin, kendisine insanım diyen herkesin boyun borcudur. Direnmeyenler, farkında olmadan boyunlarını sermayenin kanlı giyotinlerine teslim etmektedirler. Buna reformist, legalist, liberal solcular da dahildir. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın sözü bir aldatmacadır. Bu devletin geleneğidir, herkes öğrenmelidir, bu devlet önce tepe tepe kullanır, işini gördükten sonra buruşturup atar.

Ama bu yok etme saldırısına karşı direnmek öncelikle işçi sınıfı ve emekçilerin görevidir. Çünkü bu saldırı en ivedi ve en hayati olarak işçi sınıfı ve emekçileri, ezilenleri ve sömürülenleri hedef almaktadır. Dolayısıyla, kafası yorgun demokratların, cebi paralı solcuların bugünkü rehaveti sebepsiz değildir.

Can bedeli dersler unutulmamalı!

İşçi sınıfı ve emekçiler bu yok etme saldırısı karşısında eylem silahını acilen kuşanmalıdır. Bu son derece ivedi ve hayati bir görevdir. Can bedeli dersler unutulmamalıdır. Can bedelini ödeyen işçi sınıfı ve emekçilerdir.

Eğer sermaye iktidarına karşı devrimci mücadele yolu tutulmuş olsaydı, deprem bir kitlesel katliama dönüşmeyecekti. 40 bin can kaybedilmeyecekti. Eğer bu yol gene tutulmazsa, yarın 100 bin can daha kaybedilecektir. Eğer bu yol tutulmazsa, açlıktan, hastalıktan, tedavisizlikten, iş katliamlarından, kirli savaşlardan, hiçbirisi doğal olmayan felaketlerden ötürü emekçiler kitleler halinde katledilmeye devam edilecektir. İşte sermaye düzeninin kanlı giyotini ve buna boyun eğmemek dediğimiz şey budur.

Mücadele yolunu sadece devrimciler, kurtuluş yolunu sadece komünistler gösteriyorlar. Ve bu yüzden sermaye iktidarı tarafından her fırsatta yok edilmek isteniyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler, eğer devrimci varlığı sahiplenmezse, eğer onu kendi gözbebeği gibi korumazsa, başımıza gelecek olan sadece kanlı bir kıyım ve derin bir yıkımdır. Devrimcilerin bu düzene karşı mücadelesi ve devletin yok etme amaçlı saldırıları karşısında hiçbir işçi ve emekçinin tarafsız ve seyirci kalma şansı yoktur. Tarafsız ve seyirci kalmak rüyası tatlıdır ama, kendi mezarımızı kendi ellerimizle kazdığımız kabusların yarın gerçeğe dönüşmesinin kapısını aralayacaktır.

İşçi ve emekçiler için, devletin devrimcilere karşı yok etme saldırısının karşısına dikilmek; Ulucanlar katliamının sermaye iktidarından hesabını sormak; sorumluların yakasına yapışmak; devrimcilerle, komünistlerle mücadele içinde birleşmek, sınıf mücadelesinde kendi kurtuluş çıkarlarının gereğidir.

Ulucanlar katliamının hesabını katil sermaye iktidarından soralım!

Devrim ve parti şehitlerimize eylemlerimizle sahip çıkalım!

Gerici barikatlar aşılmalıdır!

Onlar neyi yaşatmaya, neyi ise yok etmeye çalışacaklarını gayet iyi biliyorlar. Çürümüşlüğü, kokuşmuşluğun her türlü aletini, destekçisini, savunucusunu, isterse "işçi" ve "sosyalist" maskeli olsun, yaşıyorlar. Onlar kime yaşama hakkı vereceklerini, kime yaşama hakkı tanımayacaklarını gayet iyi biliyorlar. Bu düzen karşısında devrimci sınıf mücadelesi ve kurtuluşun önünde barikat teşkil eden herşeye, "düzene karşı radikal muhalefet ediyor görünse bile", yaşama hakkı tanıyorlar. Yeter ki devrimci sınıf mücadelesinin önünde barikat ol, gözbağı ol, engel ol, bu konuda devletin çizdiği sınırların dışına çıkma! O zaman istersen legal "komünist" partisi kurabilirsin, serbestçe parti büroları açabilirsin, yasal mitingler örgütleyebilirsin. Yeter ki devrimci varlığı yok etme saldırısı karşısında nutuk çekmekten başka bir iş yapma. Sokaklara çıkma, eylemlere katılma. Katılmak isteyenleri de engelle. Yeter ki inceden inceye düzenin gizli hesabına çalış. Düzen de bunun karşılığını sana açıktan versin!

Eğer zindanlarda yeni ölümler istemiyorsak

Hücre saldırısına karşı asıl barikatı dışarıda örelim!

26 Eylül, sadece faşist katliamın ve vahşetin değil, aynı zamanda ölümüne onurlu bir direnişin tarihidir.

Bu ölümüne direniş eylemidir ki, sermayenin itlerinin hevesini kursağında bırakmıştır. Sermaye iktidarı, suratına ölümü yiğitçe kucaklayan devrimci direnişin tokatını yemiştir bir kez daha.

Ölümüne direniş, kendi canını tereddütsüz vermek pahasına devrimci varlığı yaşatmak ve büyütmek demektir. İşçi sınıfının ve ezilenlerin kurtuluş bayrağını elden yere düşürmemek demektir. Devrimciler ölse de devrim davasının yenilmez olduğunu dosta düşmana göstermek demektir. Düşmana korku, dosta cesaret ve mücadele gücü vermek demektir.

Ölümüne direnişle verilen mesaj ölüme değil yaşama dairdir. Geçmişe değil geleceğe dairdir. Tükenene değil, sıyrılıp gelene dairdir. Çürüyüp batana değil, yarın mutlaka doğacak olana dairdir.

Bu canlar onurlu bir davaya adanmıştır. Bu canlar yüzlerce yıllık mücadelenin emeği ve birikimi üzerinde yükselen onurlu bir davaya aittir. Bu canlar bu yolda bir söz vermiştir. Yaşasın devrim ve sosyalizm! Bu söz kolay değil zor günler içindir. Ölümüne direniş, verilmiş bir sözün tutulmasıdır. Bu canlar sözünün neferidir. Ölüm onların gözünde küçülmüştür.

Çünkü kavgaları büyüktür. Çünkü ölümüne direnişle yaşatılan işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş çıkarlarına bağlılıkları büyüktür. Çünkü en büyük acıları, en büyük yoksunlukları, en vahşi hayatları ve ölümleri yaşayanlar işçi sınıfı ve emekçilerdir. Ayaklar altında ezilenlerdir. Hayat boyu mutlu gün yüzü görmeyenlerdir. Evleri bir gece ansızın başına yıkılıp da canlı canlı mezara gömülenlerdir. Dozerlerle, kepçelerle isimsiz, kefansız, adressiz toplu mezarlara doldurulanlardır. Gözyaşları sel olup akanlardır. Kanı emilmekle kalmayıp, canının rantı bile yağma edilenlerdir. İşsizlikten, yoksulluktan cinnet geçirenlerdir. Parasızlık yüzünden hastane kapılarından geri çevrilenlerdir. Kendi dilini konuşamayan, kendi kültürünü geliştiremeyen, kendi topraklarında emperyalizmin ve sömürgeciliğin çizimleri altında esareti yaşayanlardır.

Ölümüne direniş sözü, işte sermaye iktidarı altında yokedilen bu büyük insanlığa karşı verilmiştir.

Ölümüne direniş, mücadelenin zorunlu bir gereğidir. Bu mücadele sınıf mücadelesidir. Ölümüne direniş görevi, tam da bu mücadeleden doğmaktadır. Sınıf mücadelesi zorludur, şiddetlidir, kanlıdır. Bundan kaçmakla kurtuluş yoktur. Sermaye kanlı sınıf iktidarını ayakları altında ezilenlere kolayca teslim etmeyecektir. Ya o, her gün canımızı alacak, ya da bu iktidar zorla yıkılacaktır.

Devrimciler ne ölmenin ne de öldürmenin sevdalılarıdır. Devrimciler yaşamı, yaşamayı en çok sevenlerdir. Yaşamı uğruna tereddütsüz ölecek kadar çok sevenlerdir. Devrimciler kendi sınıflarıyla birlikte özgürce yaşamayı en çok hakedenlerdir.

Ölmeyi de öldürmeyi de dayatan sermaye iktidarındır. Sermayenin iktidarı hayatın değil ölümün saltanatıdır. Bu yüzden bugün dünyanın ve bu toprakların her köşesinde hayat değil ölüm kol gezmektedir. Bu yüzden ölümüne direnişlerle bu düzeni yıkmak bizim boynumuzun borcudur.

Devrimcilerin neden ölümüne direndiğini devrimci olmayan demokratlar da anlamalıdır. Mutlaka anlamaya çalışmalıdır. Çünkü bunu anlayamayan, devrimcilerin can bedelini azaltmak için üzerlerine düşen kendi sorumluluklarını da anlayamayacaktır.

Keşke devrimciler ölme! Bu güzel insanlar can vermese! Keşke! Ama böyle deyip durmakla, sınıflar

mücadelesi son bulmuyor. Böyle deyip durmakla, sermayenin kanlı sınıf iktidarının saldırıları son bulmuyor.

Bu saldırının mutlaka geri püskürtülmesi gerekiyor. Hücre duvarlarının yıkılması, kölelik zincirlerinin kırılması gerekiyor.

Keşke içerdekiler kadar dışardakiler de bu saldırı karşısında kendi sorumluluklarını yerine getirseler! Keşke işçi sınıfı ve emekçiler de bu saldırının kendilerini hedef aldığını bütün çıplaklığıyla görseler! Keşke tüm güçlerini, imkanlarını büyük bir cesaretle, büyük bir enerjiyle bu saldırı karşısında seferber etseler! Keşke sermayenin kanlı emellerine karşı asıl barikat dışarıda, sokaklarda, meydanlarda, fabrikalarda, okullarda, semtlerde, köylerde, tarlalarda kurulmuş olsa! Keşke hiç şehit vermeden bu saldırıyı hep birlikte gerisin geri püskürtsek!

Devrimciler can vermese keşke! diyenler, bunu deyip orada durmamalıdır. Kendi sorumluluklarına, kendi görevlerine canla başla sarılmalıdırlar.

Sermaye iktidarının devrimcileri yoketme saldırısı

karşısında ölümüne direniş görevi, 1996 SAG ve ÖO eylemlerinde, öncesindeki ve sonrasındaki birçok devrimci direnişte olduğu gibi, bugün de kendisini dayatmaktadır. Devrimciler sonuna kadar ölümüne direneceklerdir! Ne pahasına olursa olsun, devrimin ve sosyalizmin bayrağı elden yere düşürülmeyecektir!

Bu ölümüne direniş, aynı zamanda işçi sınıfı ve ezilenlere mücadeleyi yükseltme çağrısı olacaktır!

Bu direnişin can kaybıyla sonuçlanmasını istemeyenler, bir gün bile beklemeksizin, bir anı bile boşa harcamaksızın, bu saldırıya karşı asıl barikatı dışarıdaki mücadele alanlarında yükseltmek için harekete geçmelidirler.

Öyleyse, Ulucanlar katliamının, devrim ve parti şehitlerimizin hesabını sokaklarda soralım! F (hücre) tipi saldırısının karşısına dikilelim! Yeni katliamlar için sermayenin itlerine meydanı boş bırakmayalım! Devrimci tutsaklar geleceğimizdir, onurumuzdur, onlara sahip çıkalım!

Kahrolsun sermayenin kanlı sınıf iktidarı!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bu düzenin adaletinde bizim katledilme, onların ise katletme özgürlüğü var!

Bu düzen sömürü düzenidir. Bu düzen, bir avuç asalak burjuvayı lüks ve sefahat içinde yaşatırken, milyonlarca işçi ve emekçiye işsizliğe, açlığa, sefalete, zulme mahkum etmektedir. Bu düzen haksız ve adaletsiz bir düzendir.

Bu düzende;

İşçileri işten atan patronlar “haklı” gösteriliyorlar. İşten atılmaları karşı direnişe geçen işçiler ise “suçlu” ilan ediliyorlar.

Ülkeyi emperyalist tekellerin yağmasına açanlar, IMF’ye, ABD’ye, AB’ye emirerliği yapanlar “haklı” gösteriliyorlar. Emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadele edenler “suçlu” ilan ediliyorlar.

Eğitimi, sağlığı, sosyal güvenlik kurumlarını özelleştirerek milyonları cehalete ve ölüme terkedenler “haklı” gösteriliyorlar. Bu saldırılara karşı direniş örgütlemek isteyenler “suçlu” ilan ediliyorlar.

Onbinlerin deprem enkazı altında can vermesinin sorumluları, deprem yardımlarını yağmalayan hırsızlar sürüsü “haklı” gösteriliyor. Sorumlular cezalandırılsın, sorunlarımız çözülsün diyenler “suçlu” ilan ediliyorlar.

Bergama’yı emperyalist tekellere peşkeş çekenler, halkın can güvenliğini ve geleceğini hiçe sayanlar “haklı” gösteriliyorlar. Bu kan emici asalaklara karşı toprağını, köyünü koruma mücadelesi veren Bergamalılar “suçlu” ilan ediliyorlar.

İşte bu sömürü düzeninin insanlığa verebileceği adalet, hukuk budur. Paranın ve daha fazla kâr etmenin adaletidir. Yağmanın ve soygunun adaletidir. Bu düzenden herkese, tüm halka eşit adalet beklemek ham bir hayaldir.

26 Eylül’de, Ulucanlar’da, sömürü düzeninin başkenti Ankara’nın göbeğinde, bu düzenin adaletine bir kez daha tanık olduk. Sömürü düzeninin bekçileri, devrimci tutsaklara “teslim olun” dediler. Devrimci tutsaklar, kimin suçlu kimin suçsuz, kimin haklı kimin haksız olduğunu çok iyi bildiklerinden, “asıl siz teslim olun!” diye yanıtladılar.

Çünkü, onlar işçi sınıfı ve emekçilerin, bu düzen altında ezilen ve sömürülenlerin tarafında oldukları için cezaevlerine kapatılmışlardı. Hiçbirisi, insanlığa karşı, işçi sınıfı ve emekçilere karşı tek bir suç dahi işlememişti. Tersine, insanlığın bu barbar ve vahşi sömürü düzeninden kurtulması için üzerlerine düşen görevleri yerine getirmek için çalışmışlardı.

İşte bu sayede, bir kez daha, sömürü düzeninin zulmünü ve katliamlarını onurlu bir şekilde göğüslemeyi başardılar. Davamızdan, inançlarımızdan, sevgilerimizden, insanlığımızdan vazgeçmektense ölürüz, dediler.

Bu karanlık ve haksız sömürü düzenine karşı isyan çağrısı oldular.

Ulucanlar vahşetinin planlı ve sistemli bir katliam olduğu, bugün bütün çıplaklığı ve kanıtlarıyla gözler önündedir. Mevcut yasalara göre bile bu suçu işleyenlerin yargılanması ve cezalandırılması gerekir. Fakat bu ülkede onlarca yıldır işkence ve katliam bir devlet politikası olarak açıktan yapılıyor. Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun da açıkladığı gibi, işkence suçundan dolayı tutuklu olan hiç kimse yoktur. Bu devlet kendi yasalarına göre bile suçlu olan bu katiller sürüsünü neden yargılamıyor, neden cezalandırmıyor? Kontr-gerilla çeteleri, özel tim, faşist beslemeler icraatlarına devam ediyorlar. Neden?

Çünkü bu insanlık dışı düzeni ayakta tutabilmek için bu katil sürülerine ihtiyaçları var. Yarın bir başka yerde, benzer katliamları yaptıracak maşalara ihtiyaçları var. Ellerini soğutmak, şevklerini kırmak istemiyorlar. Bu nedenle göstermelik olarak bile yargılamıyor, cezalandırmıyorlar. Tersine ödüllendirip, terfi ettiriyorlar.

Bu cinayet şebekelerinin işledikleri insanlık suçlarına karşı çıkmak her insanın görevidir. Çünkü, insanca yaşamak isteyen herkese aynı vahşet reva görülmektedir. Ya bu insanlık dışı sömürü düzeninin suçlarına ortak olacağız, ya da onurlu bir şekilde bu düzeni yıkmaya ve çürümüş düzene karşı savaşaacağız.

Esenyurt İşçi Evi'nde Ulucanlar anması...**“ON'ların bıraktığı kızılbayrağı gururla taşıyacağız!”**

26 Eylül'de faşist devletin Ulucanlar'da gerçekleştirdiği katliamın birinci yıldönümünde Esenyurt İşçi Evi'nde düzenlediğimiz anmaya 100'e yakın işçi ve emekçi katıldı. Anma süresi boyunca toplamda ortama ve emekçilere coşku, kin, öfke ve kararlılık hakimdi.

Program Ulucanlar direnişi şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından sırasıyla açılış konuşması, şiir, Ulucanlar katliamının politik anlamı ve arka planı çerçevesinde bir konuşma, katliama karşı onurlu direnişin anlatımı, dia gösterimi yapıldı.

Katliam sırasında düşmana karşı onurluca direnişte yer alan bir yoldaşın o anı tüm ayrıntılarıyla anlatması kitleyi oldukça etkiledi. Dia gösteriminin kapsamı ise şehitlerin fotoğrafları, Ulucanlar ve hücre tipi cezevine ilişkin. Gösterimde şehitlerin fotoğraflarıyla birlikte siyasal özgeçmişleri sunuldu.

Anmanın ikinci bölümünde, Esenyurt'tan metal işçilerinin yazmış oldukları mesaj büyük ilgiyle karşılandı. Mesajda özet olarak şu görüşlere yer verilmişti:

“... 26 Eylül 1999'da Ankara'nın göbeğinde devrimci ve komünistlere karşı bir katliam düzenlenmiştir. Devlet 10 devrimciyi katletmiş, onlarcasını da yaralamıştır.

Biz metal işçileri olarak and içiyoruz, ON'ların bıraktıkları kızılbayrağı gururla taşıyacağız. ON'ların çektiği halayı biz de çekeceğiz ve ON'lara diyoruz:

Yoldaşlar;

Burjuvazi ister öfkesinden kudursun, isterse bu uğurda binlerce işçi katledilsin, zafer bizim olacak, zafer sosyalizmin olacak, zafer komünizmin olacak! ...”

Devamında hafta boyunca çeşitli yerlerde yapılacak eylemliliklerin duyurusu yapıldıktan sonra, bu kez parti ve Ulucanlar'da şehit düşmüş yoldaşların anlatıldığı bir konuşma yapıldı. En son olarak da bir serbest tartışma platformu oluşturuldu. Etkinliğe katılanlar, Ümit ve Habip yoldaş üzerinden duygu, anı ve düşüncelerini dile getirdiler.

Sonuç olarak yapılan anma, bir dizi eksikliğe rağmen, siyasal içeriği ve bütünlüğü konusunda amacına ulaştı.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Ulucanlar katliamı ile ilgili işçilerle konuştuk...**Bu devletin planlı bir katliamıydı**

Kızıl Bayrak: Devlet bir yıl önce planlı bir şekilde Ulucanlar'da gerçekleştirdiği saldırıyla 10 devrimciyi katletmişti. Aradan bir yıl geçmesine rağmen katliamcılar hakkında herhangi bir soruşturma açılmadı. Aksine devlet yeni saldırılara başvurdu. Bugün F tipi (hücre) saldırısı diğer saldırıların yanında en öne çıkandır. Bu konuda düşünceleriniz nelerdir?

Ercan Gürnlü (Belediye-İş Sendikası Bakırköy işyeri temsilcisi): Türkiye'de gün geçmiyor ki anti-demokratik uygulamalar yaşanmasın. İşte daha önce Diyarbakır'da, Ümraniye'de, Buca'da, Ulucanlar'da onlarca devrimci katledildi. Ulucanlar'da düşman tamamen suçüstü yakalandı. Tutsaklar işkence edilerek silahlarla taranarak katledildi.

Saldırı sadece devrimcilere değil tüm emekçileredir

Bugün sadece devrimci tutsaklar üzerinde değil, toplumun emekçi kesimleri üzerinde de anti-demokratik uygulamalar vardır. Bunlar nedir? Bugün tutsaklara hücreler dayatılıyor. Emekçilere de dışarda yaşamın hücreleştirilmesi dayatılıyor. İMF ve Dünya Bankası'nın saldırı politikaları had safhadadır. Burada sorumluluk öncü işçilerle sınıf sorunu olan sendikalara düşüyor. Eğer burada sendikalar örgütlenip bunların karşısında durabilirlerse, bu durumu tersyüz edebilirler. Eğer günü kurtarma mantığı ile günü birlik politikalarla hareket edilirse, bu doğrultuda sağlıklı bir mücadele çıkmaz.

Bunun için sınıfla birlikte mücadele edecek sendikacılara ihtiyaç vardır. Bunu da biz yaratacağız.

Sendikalar samimi davranmalıdır

İsmail Kara (Belediye işçisi): Ulucanlar katliamını genel olarak Ulucanlar'la sınırlamak yanlıştır. Bugün Gazi katliamının sorumluları yargılanmadı. Diğer katliamların sorumluları yargılanmadı. Ulucanlar katliamını devlet yaptı. Dolayısıyla devlet kendini yargılamaz. Bugün işçilere, memurlara toplumun her kesimine saldırılar var. Sorumluları yargılamanın yolu toplumun ortak tavır koymasından geçer. Başka yolu yok.

Özellikle sendikalar kendi cephesinden bu benim sorunum diye, samimi davranmalıdır. Sendikalar samimi değildir. Sendikalar devletin yaptığı katliamların dolaylı olarak savunuculuğunu da yapmaktadır. Bu konuda duyarlı, ben insanım diyen herkes tepki göstermeli ve sorumluların yargılanması için mücadele etmelidir.

Bu katliamı devlet planlı yaptı. Çünkü İMF'ye ve diğer saldırılara karşı tek ses bugün cezaevinden geliyor. Devlet bu sesi boğmak istedi. Sadece Ulucanlar değil, daha dün Bergama'da, yarın yeni Buca'lar gündeme gelir... Buna karşı mücadele etmeliyiz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tutsak aileleri katliamı lanetlemeye hazırlanıyor

Ulucanlar katliamının üzerinden bir yıl geçti. F tipi cezaevlerine geçişin ilk adımı olarak gerçekleştirilen katliamın sonrasında, hücre karşıtı mücadele de bir ivme kazandı. Bu doğrultuda İstanbul'da kurulan ve Ankara'ya doğru genişleyen TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği), hücrelere karşı mücadelede önemli odaklardan biri haline geldi.

Ulucanlar katliamının ardından geçen süre içerisinde, özellikle Ulucanlar davasının 22 Şubat'ta gerçekleşen ilk duruşmasına yaklaşılan evrede, katillerden hesap sormak, katliamı kamuoyuna duyurmak, işçi ve emekçilerin gündemine sokmak amacıyla davaya katılım çağrısında bulunan TUYAB, bu doğrultuda da yoğun bir çaba göstermiş, etkin bir faaliyet yürütmüştü.

F tipi cezaevlerinin yapımının tamamlandığı, hücrelere geçiş için kamuoyu tepkisinin bloke edilmesi amacıyla bir takım yasal düzenlemelerin yapılmasının beklendiği bu evrede, Ulucanlar katliamının 1. yılında katliama karşı yükseltilebilecek tepki/öfke, hücre karşıtı mücadeleyi de yükseltecektir. Yeni katliamlara izin vermemenin, katliamın hesabını sormakla sağlanabileceği bilince çıkarıldı.

TUYAB, dönemsel olarak taşıdığı önemli misyonuna uygun davranarak Ulucanlar şehitlerinin anmasını üstlendi. DETAK'ın (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) da katılımıyla Ulucanlar'ın

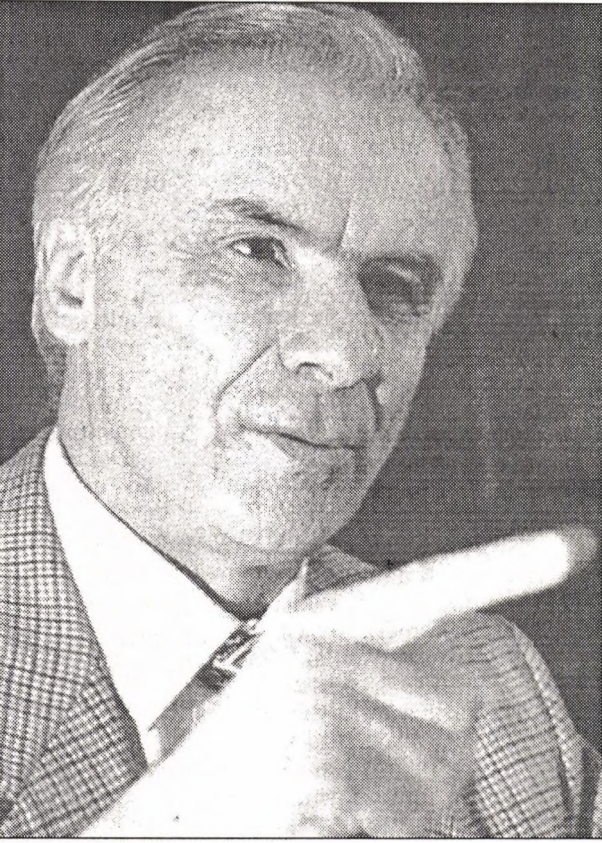
yıldönümünde gerçekleştirilecek salon etkinliği ve “Ümit Altıntaş”ın mezarı başında yapılacak anma ise, aile örgütlerince ortaklaştırılmış oldu.

TUYAB bu doğrultuda katliamı kamuoyu gündemine taşımak ve etkinliklere katılım sağlamak amacıyla yoğun bir faaliyet yürüttü. Çeşitli sendika, DKÖ, siyasi parti, işçi toplantıları ve basın kuruluşlarına, Ulucanlar katliamı ve bununla bağlantılı hücre saldırısı özgülünde cezaevleri sorununu taşıyarak etkinliklere çağrıda bulundu.

TUYAB'lı aileler, hücrelere geçit vermemenin, katliamın hesabını sormanın, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin mücadelesi için bedel ödemekten çekinmeyen evlatlarına ve anılarına sahip çıkmanın bilinciyle, Ulucanlar katliamının yıldönümüne hazırlanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Düzenin yargı cephesinde oynanan oyunlar

Bundan bilinçli olarak kaçınıldı. Sami Selçuk ve diğer konuşmacılar (TTB Başkanı Eralp Özgen ve Anayasa Başkanı Mustafa Bumin) hassaslaşan bu dengeleri gözetken bir üslupla konuşmaya özen gösterdiler. Örneğin 312. maddenin kaldırılması tartışmalarına Selçuk bir çözüm olarak Avrupa'daki uygulanma biçimlerini örnek verdi. "Uluslararası alanda bizi zor durumda bırakmamalı" diyerek, 312. maddenin aşırı uçlarından arındırılarak yeniden düzenlenmesinin gerekli olduğunu vurguladı. KHK'nın karşısına cepheden çıkmamayı tercih etti, vb.

Emperyalizme daha iyi hizmet için reform

Çeşitli başlıklar altında Sami Selçuk, devletin aksaklık ve eksikliklerinin giderilmesini sağlayacak bir yargı reformunun ve anayasal değişikliğin sistem için ne kadar acil, ne kadar ön açıcı olacağı ve bunun mutlaka Avrupa ile bütünleşme referans alınarak yapılması gerektiği üzerinde durdu. Özet olarak, her türlü reformun AB standartında olması gerektiği, içe kapanan Türkiye'nin geleceğinin bu adımı atmasına bağlı olduğu fikrini işledi. Kendi sözleriyle "*Türkiye AB'ye girdiği taktirde birlik, demokrasi cephesinde çok önemli bir siper ve egemen tepe kazanacak ve bu stratejik siper ve tepeden müslüman ülkelere, Asya Türklerine kapısını açacaktır.*" Tabii bunun doğal sonucu, hukuk-yargı alanındakiler de dahil, her türlü reformun emperyalizmin ihtiyaç ve isteklerine göre yapılması, hukukun da globalleşmeye uygun hale getirilmesidir.

Daha açık bir ifade ile Sami Selçuk, emperyalist egemenliğin her alanda perçinlendiği bir durumda hukuk-yargı alanının da bundan bağımsız kalamayacağı görüşünü, sözde bir "ulusal" bağlılık gösterisine başvurmayla gerek duymaksızın dillendirdi. Sermaye devletini bu çerçevede açılım yapmaya çağırırdı. İşkenceden idama, aftan düşünce özgürlüğüne, 312. maddenin yumuşatılmasından KHK'ya kadar bütün meselelerin çözümünü, eski katı devletçi yaklaşımın terk edilerek Avrupa standartlarında "özgürlükçü ve katılımcı" bir anayasal değişikliğe ve bunun siyasal karşılığı olan "demokratik cumhuriyet"e bir an önce geçilmesine bağladı.

Öte yandan, bu yapılmazsa, halk kendi anayasasını kendi bildiği tarzda yapar uyarısında bulundu. Zira ona göre "halk kendi anayasasını istemektedir ve bu doğrultudaki arayışları yoğunlaşmıştır." Bu yapılmazsa ne olur? Selçuk'un sözleriyle, "tartışma rejim içinde kalmayacak, hem rejim üzerine olacaktır" İşte asıl tehlike budur ve bu nedenle, başta anayasa olmak üzere eskiyen kurumları elden geçirmek gerekmektedir. Öyleyse, rejimin niteliğini tartışma konusu olmaktan çıkaracak bir hukuksal düzenleme yapılmalıdır.

Sonuç olarak Sami Selçuk, 115 sayfa tutan bu yılki konuşmasını, "yoğunlaşan arayışlar"ın ve süren "tartışma"ların sermaye devletini ve rejimin uzun vadeli çıkarları için, niçin ve nasıl karşılanması gerektiğine ayırdı. Önerdiği çözüm ise, halk ile devlet arasında büyüyen uçurumu gözlerden saklayacak, sermaye düzeninin yol açtığı toplumsal çürümenin üstünü örtecek, halkın düzen kurumlarına olan güvensizliğini bir parça telafi edecek burjuva reformlardır; emperyalist tahakkümün hukuksal formunu (o, buna "ulus üstünlük" diyor) "demokratikleşme"nin, "çağdaşlaşma"nın gereği olarak uygulamada, MAİ, MİGA benzeri yeni anlaşmaların altına imza atmada, ekonomide olduğu gibi hukuk alanında da "ince ayar" yapmada tereddüt

etmemektir, vb.

İki yıldır bir bardak suda fırtına koparılmaya çalışılan bu ve benzeri tartışmalarda bilinçli olarak bir bulanıklık yaratılmakta, emekçiler yaratılmaya çalışılan sahte kamplardan birine yedeklenmeye çalışılmaktadır. Öncelikli olarak bunun görülmesi gerekiyor. Bu düzen içinde birileri hak, hukuk ve demokrasiden yana, diğerleri de buna karşı bir politikaya sahip değildir. Bu sahte bir bölünmedir. Düzen içindeki tüm eğilimler, nihayetinde işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım programı altında birleşmektedirler. Sami Selçuk vb. çizdiği sınırlarda kalacak bir burjuva reformu nedeniyle ortaya çıkan tırnak içini doldurmayan farklı eğilimleri "çatışma" diye sunmak, olsa olsa kirlili bir burjuva ayak oyunudur.

Sami Selçuk ve sermaye devletinin hangi kesimi temsil ettiği sahte bir soru ve sahte bir tartışmadır. (İlle de yanıt vermek gerekirse, o işbirlikçi tekelci sermayenin en rafine temsilcilerinden biridir. İP'in onu irtica yanlısı, ordu karşıtı kesimlerin sözcüsü, ulusal bağımsızlık düşmanı ve mevcut sisteme aykırı bir kişilik olarak hedef tahtasına oturtmaya ve bu yolla orduya yaranarak prim yapmaya çalışması boş bir çabadır.) Sahtedir, zira bu düzenin hiçbir kurumu ve temsilcisi kendisine biçilen rol ve görevin sınırlarını aşarak varlığını sürdüremez. Tarih, bu sınırı zorlayanları nasıl bir akıbet beklediğinin örnekleriyle doludur. Yargıtay gibi, cumhurbaşkanlığı gibi, düzen içinde tuttuğu yerin önemsendiği kurumlar ve kurumların temsilcileri için bu tartışmasız bir gerçekliktir. Buna devlet bürokrasisi içinde alttan küçük fakat güncel bir örnek, Savunma Sanayi Müsteşarlığı'ndaki tek sivil müsteşarın, yalnızca emekli bir generalin kurum içinde görevlendirilmesine ilişkin istem yazısını işleme koymakta geciktirmesi gerekçe gösterilerek görevden el çektilmesidir.

İkinci olarak, sermaye devleti bu sınırlardaki bir reform girişimi için bile kendisine güvenmemektedir. Dahası böyle bir gerçek niyeti yoktur. Bugüne kadar '82 anayasası lehine konuşan tek bir burjuva temsilci bulamazsınız. Ama yine de kıyısına köşesine yapılan yamalarla daha da ağırlaştırılan bu faşist anayasa yıllardır yürürlüktedir. Zira sözde eleştirenler bile onu değiştirmek istemezler.

Üçüncüsü, bu ve benzeri çıkışlar, arayışlar, tartışmalar sınıf ve kitle hareketini, gerçek demokratik muhalefeti yedeklemeye ve kötürümleştirmeye dönük demagojiye dayalı burjuva politikasının olağan biçimleridir. Birilerinin iyi niyetli ya da bireysel aykırı çıkışları olarak görülemezler. Bugün işçi sınıfının, emekçi katmanların hak ve özgürlük mücadelesi çok zayıf olduğu için, birilerinin reform, demokratikleşme ve hukuk üzerine söylemleri, mücadele etmeden kazanım sağlanabileceğine inananların kulağına pek hoş gelmektedir.

Son olarak, pek çok burjuva temsilcinin diline doladığı demokratikleşme ve reform önerilerinin işçi ve emekçilerin çıkarlarının, özlem ve taleplerinin yetersiz-güdü de olsa bir ifadesi olarak görülmesi ise, daha büyük ve daha vahim bir aldanmadır. Politik varlığını ve taktik açılımlarını düzenden beklentiler üzerine oturtanları bekleyen son ise, yanı başımızda örnekleri görüldüğü üzere, çeşitli kılıklara bürünmüş düzen savunuculuğuna ve düzen batağına sürüklenmektir.

O halde, bu günlerde grevleri yasaklanan, ücret bordroları İMF tarafından doldurulmak istenen işçi sınıfı ve emekçiler için fazla bir seçenek yok. Onlar demokratik hak ve özgürlüklerini savaşı kazanacaklardır.

İşçi ve emekçiler dışında, toplumun çeşitli kesimleri nezdinde bir tartışma yaratan Sami Selçuk'un '99 Adli Çalışma Yılı açılış konuşması bu yıl beklenen ilgiyi görmedi. O zaman tartışmanın bir şekilde aktif tarafı olanlar, bu yıl içeriği aşağı yukarı aynı olan konuşmayı birkaç cümlelik değerlendirmeye geçtirdiler. Bunda, medyanın tartışmalara taraf olarak katılan eğilimleri kamplasma rol ve konumundan, sermaye devletinin bu yılki ihtiyaçları çerçevesinde bir parça geriye çekilmesinin de payı var. Buna bağlı olsa gerek, tekelci medya, konuşmanın içeriğinden çok açılış etkinliklerinin magazin boyutunu öne çıkarmayı tercih etti.

Fakat asıl olarak iki neden üzerinde durulabilir. Birincisi, burjuva siyasal gündemin yeterince şişkin olması, yanısıra tartışma konularının artık bir yenilik taşınamaması ve bir yılı aşkın bir süreden beri siyasal gelişmelerin bir parçası olarak gündeme yedirilmiş olmasıdır. AB'ye üyelik çerçevesinde uyulması gereken hukuki norm ve yasalar, 2000 yılının başından itibaren "demokratikleşme" ve "uyum" kavramları etrafında burjuva siyasal gündemin temel konuları olarak işleniyor. Bu açıdan Sami Selçuk, bu yıl farklı bir açılım sunmadı. Yalnızca geçen yılki konuşmasının kapsamını genişletti ve daha açık gerekçelerle sistem adına olması gerekenleri peşpeşe sıraladı.

İkincisi, içinden geçilen kritik evrede sermaye iktidarının görüntüye yansıyan "uyumlu hükümet"i ve "siyasal istikrar"ı zedeleyecek bir kamplasmadan bilinçli olarak uzak durmayı tercih etmesidir. Bu nedenle olsa gerek, devlet erkanı, yeni adli çalışma yılı etkinliklerine, en azından geçen yılki kadar ilgi göstermedi. Başbakan Ecevit açılış toplantısına bir mazeret uydurarak katılmadı. Adalet Bakanı, yapılan konuşma ve eleştirilere "zaten bizim de bakanlık ve hükümet olarak bildiğimiz, üzerinde durduğumuz, değindiğimiz konulardır" demekle yetindi, vb.

Oysa, düzenin yargı kurumunu doğrudan kesen "KHK" ve devletin içine yuvalanmış (birilerinin iddiasına göre yargı kurumlarının tepesine kadar çıkmış!) "irtica" ile mücadele gibi uygulamalara - bizzat MGK direktifiyle- geçilmesinin tartışıldığı bir aşamada daha sert tartışmaların olması beklenirdi.

Enerji-Yapı Yol Sen'in üç günlük iş bırakma eylemi...**Kararlı ve direngen eylemler, sınıf dayanışmasından yoksun bırakılıyor**

1. Gün: 1500 emekçinin coşkulu eylemi

2. gün: Polis barikatında militan tutum

Eylemin 2. günü hedef Kızılay'dı. DSI önünde toplanan 1000 kişilik kitle Kızılay'a doğru yürüyüşe geçti. Henüz 5 dakika bile yürüyemeden polis barikatıyla durduruldu. Barikatın önünde sloganlarla bir süre

beklendi. Bu sırada sendikacılarla polisin tartışması sürüyor, ama bir sonuç çıkmıyordu. Polisin basın yoluyla ilettiği "önerisi" -pankartsız ve slogsansız yürüyüş- kabul edilmedi. Kimsenin beklemediği bir anda demirden barikatlar sökülüp atıldı. Bir süre gerginlik sürdü. Polisin barikatları yeniden kitlenin önüne sürme çabası, aynı kararlılıkla boşa düşürüldü.

Demirden barikat aşılırsa da etten barikat olduğu gibi duruyordu. Hemen arkalarında da sıra sıra panzerler sirenlerini açmış bekliyorlardı. Bir süre beklenildi ama bu süre esnasında sayı giderek azalıyordu ve ikinci kez etten duvara yüklenildiğinde kitlenin sayısı 400 kadardı. İlk yüklenmeden sonra gelen "destek polis kuvveti" etten barikatın aşılmasında hayli etkili oldu.

Emekçilerin ve yönetimin kararlılığı ve militan tarzı dikkat çekiciydi. Polis barikatına her yüklenildiğinde "Yılğınlık yok, direniş var!", "Direne direne kazanacağız!", "Yüklen emekçi kazanacağız!", "Emekçiye değil çetelere barikat!", "Gemileri yaktık geri dönüş yok!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları sıklıkla atıldı.

10-15 dakika kadar süren barikatı aşma çabası

sonuçsuz kalınca barikatın önüne oturuldu. Bu sırada polis ses aracına el koydu. Olanlar üzerine basın açıklaması barikatın önünde "Her yer Kızılay, her yer direniş!" solganıyla başladı.

Bu sırada muhabirimizin sahte kimlik taşıdığı iddiasıyla gözaltına alınma çabası, sendikacıların ve kitlenin duyarlılığıyla engellendi. Bu esnada muhabirimiz, çevik amirlerince tartaklandı. Tüm eylem boyunca bizlerin emekçilerle beraber oluşu polisi fazlasıyla tedirgin etti. Polis şefleri sendikacıları ortamı provoke etmeye çalıştığımızı söyleyerek bizi aralarından çıkarmaları için uyarıda bulundu. Polisin bizim üzerimizden provokasyon yaratma çabası, sendikacıların ve emekçilerin sahiplenici tavrı sayesinde boşa çıkarıldı. Basın açıklamasının ardından çekilen halaylarla eylem sona erdi.

3. gün: Eskişehir yolu trafiğe kapatıldı

Programda işyerleri önünde şenlikler olmasına karşın, 2. gün polisin tavrı üzerinden Eskişehir yolunun trafiğe kapatılacağı söylenmişti. Bunun üzerine 3. gün polis eylemlerin olacağı tüm işyerlerini ablukaya alıp önlerine yine barikat kurdular. Böylece kitlesel olarak yolu trafiğe kapatma şansı ortadan kalkmış oldu.

DSİ'nin ve Köy Hizmetleri'nin bahçelerinde türkülerle, halaylarla süren şenliklere 500 civarında emekçi katıldı. Polisin yolu kapatmaya dönük engelleme çabası ise sendika genel başkanı, şube ve genel merkez yöneticilerinden oluşan yaklaşık 40 kişilik bir grup tarafından boşa çıkarıldı. Engellemeyi gören sendikacılar, bir şekilde toplu halde Eskişehir yoluna çıkıp yolu çift taraflı olarak yaklaşık 7-8 dakika trafiğe kapattılar. Emekçilere müdahale eden polis tartaklayarak onları yoldan uzaklaştırdı. Ve kitlenin arasına geri gönderdi. Saat 12:30 gibi şenlikler sona erdi.

Enerji-Yapı Yol Sen'in 19 Eylül tarihli açıklamasından:**"Bu eylem ve etkinlikler bir kararlılığın göstergesidir"**

ENERJİ-YAPI YOL SEN'in, 7 aylık bir süredir bıkmadan, usanmadan hak taleplerini dile getirmekte ve mücadelesini dozunu arttırarak sürdürmektedir.

Asgari geçim tutarının 540 milyon olduğu bir ülkede, kamu çalışanları 150-250 milyon maaşa mahkum edilmişlerdir.

Uygulanan ücret politikaları iflas etmiş, adalet kavramı tamamiyle ortadan kaldırılmıştır.

Aynı işi yapan ve aynı kadrodaki kamu çalışanları, farklı kamu kuruluşlarında çalıştıklarından dolayı aralarındaki maaş farkı 5 katna kadar çıkmıştır. (...)

Bütün bu yıkım politikalarının düzeltilmesinin tek yolu, gerek ücret belirlemede olsun, gerekse de özlük haklarında olsun, atama, terfi ve yükselmelerde olsun tek yanlı belirlemeler yerine Toplu Sözleşmeli-Grevli Sendikal hakların kullanılmasındadır.

Yukarıda belirtilen nedenlerle;

- * Eşit işe eşit ücret politikalarının uygulanması,
- * Çalışanlara Bayındırlık, Enerji, Yatırım, Hizmet vb. tazminatının verilmesi,
- * Sürgünlerin ve kadrolaşmanın durdurulması,
- * Sendika yasasının toplu sözleşme hakkını içermesi,

talepleriyle 7 Mart'ta kitlesel basın açıklaması yaptık ve hükümete 2 ay süre tanıdık.

* Herhangi bir gelişme sağlanmadığından 31 Mayıs ve 7 Haziran 2000 tarihinde bir gün üretimden gelen gücümüzü kullandık.

* 7 Haziran tarihinde yapmış olduğumuz

referandumda, "Hizmet üretiminden gelen gücümüzü gün sayısı arttırılarak kullanalım" kararı çıktığından, 27-28 Haziran'da iki gün üretimden gelen gücümüzü kullandık.

* Şimdi de aynı karar doğrultusunda 19-20-21 Eylül 2000 tarihinde 3 gün üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Bu eylem ve etkinlikler bir kararlılığın göstergesidir. Yıkım politikalarına seyirci kalmayacağımızın, kendi geleceğimiz hakkında söz sahibi olmak istediğimizin somut adımlarıdır.

Enerji-Yapı Yol Sen bu kadar kararlı ve kitlesel bir şekilde tepkilerini ortaya koyarken, yöneticiler ve bakanlar tam bir duyarsızlık örneği göstermişlerdir. (...)

Hükümet, kamu çalışanlarının bu tepkilerine duyarlılık gösterme yerine, çalışanları yoksulluğa, açlığa mahkum eden yeni "ince ayar" IMF politikalarını gündeme getirmektedir. Deprem zararlarını gidermek için çıkarılan ve asla bu amaç için kullanılmayan vergiler devam ettirilerek yeni zamlar yapılacak, yani hayat daha da yaşanmaz hale getirilecektir. 2001 bütçesi de yine IMF direktifleri doğrultusunda hazırlanarak, ortalama 150 milyon maaş alanlara %10'luk sadaka zammı verilmesi düşünülmektedir. Ekonominin IMF'ye teslim edildiği eleştirilerine karşı, müsamere oyuncusunu aratmayacak şekilde Başbakan'ın IMF Türkiye masası şefi Cottarelli'ye efelenmesi sahnesi de "komedi sanatı"nın en büyük örneği olarak nitelendirilebilir. (http://www.mantey.org)

Enerji-Yapı Yol Sen'li emekçilerin açtığı yoldan yürümek

Enerji-Yapı Yol Sen üç gün boyunca iş bırakma eylemini evde değil sokakta gerçekleştirmek için ciddi bir çaba sarfetti. Ve başarılı oldu da. Bu eylemi sırasında ise KESK'in tavrı oldukça olumsuz ve yıpratıcı oldu. KESK'in konfederasyon olarak bu tür eylemlerden özellikle kaçındığı, genelde "kitlesel basın açıklaması" ya da umarsız bir sessizlikle karşıladığı saldırı programının, Enerji-Yapı Yol Sen'li emekçiler tarafından hakettiği yanıtı bulunduğu söylenebilir. Sendika yönetiminin ve öncü emekçilerin polis tarafından hedef gösterilerek saldırıya uğramaları, tüm bunlar üzerinden anlaşılamaz değil.

Ancak Enerji-Yapı Yol Sen üyesi emekçilerinin ortaya koydukları bu kararlı ve direngen mücadelenin başarıya ulaşması, saldırıya karşı tüm kamu emekçileri başta olmak üzere birleşik bir işçi-emekçi cephesinin oluşturulmasından geçiyor. Şu haliyle Enerji-Yapı Yol Sen emekçileri yalnız bırakılmış durumda. Bunun farkında olan sermaye iktidarı ise hareketi ezmek için açık faşist yöntemlere başvurmaktan çekinmiyor.

Enerji emekçilerinin başarıya ulaşması için önlerinde iki yol var. Birincisi, eylemlerini daha militan kılmak. İkincisi ise, diğer işkollarındaki sınıf kardeşlerinin desteğini alarak mücadele cephesini büyütmek. Bu ikinci yol diğer işkollarında bulunan ileri öncü işçi ve emekçilerin çabasına bağlı durumda.

Şimdi kamu emekçilerini ve işçi sınıfını önemli bir görev bekliyor. Bu görev IMF'nin ve onun Türkiye'li işbirlikçilerinin hazırladığı son derece kapsamlı ekonomik ve siyasal saldırı programına karşı Enerji-Yapı Yol Sen'li emekçilerin açmaya çalıştığı yoldan ilerlemek kararlı-birleşik ve militan eylemleri örnektir.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir**“Norm kadro” saldırısına karşı eylem**

Yeni eğitim-öğretim yılının başlamasıyla birlikte eğitim emekçileri de kazanılmış hakların gaspına karşı tepkilerini dile getirmeye başladı. İzmir’de Eğitim-Sen 1-2-3-4-5-6 No’lu şubeler “Norm kadro” saldırısını protesto etmek amacıyla kitlesel bir basın açıklaması yaptı. 14 Eylül Perşembe günü saat 17:00’de Sümerbank önünden başlatılan yürüyüşe bine yakın kişi katıldı. Konak Meydanı’nda Eğitim-Sen 2 No’lu Şube Başkanı tarafından bir basın açıklaması okundu. 19 Eylül’de İzmir’de, 23 Eylül’de Ankara Güvenpark’ta yapılacak oturma eyleminin duyurusu yapıldı. Eylemde “Baskılar, sürgünler bizleri yıldırılmaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Parasız eğitim hakkımız engellenemez!”, “(A)norm(al) kadro geri çekilsin!”, “Paralı eğitime hayır!” sloganları atıldı

Kızıl Bayrak/İzmir**Eğitim emekçilerinden oturma eylemi**

Norm kadro saldırısının durdurulması amacıyla Eğitim-Sen’in İzmir’deki bütün şubelerinin daha önce almış olduğu karar doğrultusunda 19 Eylül’de Sümerbank önünden yürüyüşle başlayan bir oturma eylemi yapıldı. Konak Meydanı’nda yapılan oturma eylemine yaklaşık 200 eğitim emekçisi katıldı.

Eylemde; “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Norm kadro sürgündür, uygulanamaz!”, “Çetelere kıyak emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!”, “Yılgınlık yok direniş var!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir**Ankara:****Norm Kadro Yönetmeliği protesto edildi**

Hükümetin eğitim emekçilerine yönelik çıkardığı Norm Kadro Yönetmeliği’ne karşı Eğitim-Sen yeniden eylem sürecine girdi. Öncesinde yaptığı afiş çalışmasının ardından 19 Eylül’de yaptığı basın açıklamasıyla devam etti. Açıklamaya yaklaşık 200 emekçi katıldı. “Norm Kadro uygulanamaz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Parasız, bilimsel, demokratik eğitim!” sloganlarını atan kitle basın açıklamasının ardından dağıldı. 22 Eylül’de Kızılay Güvenpark’ta yapılacak oturma eylemiyle Eğitim-Sen eylemlerinin devam edeceği açıklandı.

Kızıl Bayrak/Ankara**Emek Platformu’ndan cumhurbaşkanına faks**

Emek Platformu Başkanlar Kurulu tarafından alınan karar gereğince, 19 Eylül saat 12:00’de Cumhuriyet Meydanı’ndaki büyük postaneden cumhurbaşkanına; SSK yasasında değişiklik öngören KHK’yi imzalamaması ve Bakanlar Kurulu’na iade etmesi talebiyle faks çekildi. Sadece Emek Platformu’nu oluşturan sendika temsilcilerinin katılımıyla yapılan faks çekme işi öncesinde Emek Platformu dönem sözcüsü olan KESK adına SES İzmir Şube Başkanı Mevlüt Ülgen basın açıklamasını okudu. Yine 20 Eylül’de, tüm Türkiye’de Emek Platformu Başkanlar Kurulu Uyarı Bildirgesi’nin işyerlerinde toplu okunacağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir**Enerji-Yapı Yol Sen’den 3 günlük iş bırakma eylemi****I. gün:**

- * Eşit işe eşit ücret;
- * Çalışanlarına bayındırlık, enerji, yatırım vb. tazminatının verilmesi;

* Sürgünlerin ve kadrolaşmanın durdurulması;
* Sendika yasasının toplu sözleşme hakkını içermesi vb. taleplerle, 31 Mayıs’ta ve 7 Haziran 2000’de birer günlük, 27-28 Haziran’da ise iki günlük iş bırakma eylemi yapan enerji emekçileri, 19-20-21 Eylül tarihlerinde bu kez 3 günlük iş bırakma eylemi kararı aldı.

3 günlük iş bırakma eyleminin ilk gününde Basmene TEDAŞ önünde toplanan enerji emekçileri, koalisyon partilerinden DSP ve MHP önüne giderek protesto amaçlı siyah çelenk bıraktılar. ANAP il binası önüne gidişlerineyse polis tarafından izin verilmedi.

1000’in üzerinde emekçinin katıldığı eylemde düzenli kortejler oluşturularak Konak Sümerbank önüne gelindi. Burada Enerji-Yapı Yol Sen İzmir Şube Başkanı Alim Murathan tarafından basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, ertesi gün işyerlerinde toplanılarak eylemleri doğru yansıtmayan tekeli basın ve TV kuruluşlarına (önce Yeni Asır gazetesine, ardından da NTV binasına) protesto amaçlı olarak topluca gidileceği de duyuruldu.

Eylemde; “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” vb. sloganlar atıldı.

II. gün:

İşçi-emekçi eylemlerini işin doğası gereği sermaye yanlısı bir tutumla sunan sermaye medyası kamu emekçileri tarafından protesto edildi. Özelleştirilecek kurumlara talip olan medya patronlarını protesto etmek için iş bırakma eyleminin 2. gününde, Enerji-Yapı Yol Sen üyesi emekçiler sabah saatlerinde işyerleri önünde biraraya geldiler. Arabalarla saat

10:00’da Çankaya’daki Yeni Asır binasına gittiler. Burada sloganlarla protestoda bulunulması ve sözlü konuşmaların yapılmasından sonra, bu kez Alsancak’taki NTV binasına kortejler oluşturularak yürüdüler. NTV İzmir Temsilcisi’yle odasında görüşme yapan Enerji-Yapı Yol Sen yöneticileri, konuşma sonrasında emekçilere yapılan açıklama ile eylem bitirildi.

Üçüncü ve son gün olan Perşembe günü, Bornova’da ki Devlet Su İşleri önünde biraraya gelme çağrısı yapıldı. Eylemde, “Duyarsız basın istemiyoruz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Medya medya duy sesimizi, bu gelen emekçinin ayak sesleri!”, “Direne direne kazanacağız!” vb. sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir**Enerji-Yapı Yol Sen’den eylem**

Enerji-Yapı Yol Sen’in ekonomik, demokratik ve özlük haklarını kazanmak için 7 Mart’ta başlatmış olduğu eylem programına, 19-20-21 Eylül’de hizmet üretimini durdurarak devam etti. TEDAŞ önünde toplanan çalışanlar, eşit işe eşit ücret, yaşanacak bir ücret için ek tazminat, sürgünlerin geri alınması ve grevli TİS sendika hakkını içeren taleplerini dile getirdiler. Eyleme TMMOB, Tüm Bel-Sen, SES, Eğitim-Sen ve direnişteki Çukobirlik işçileri destek verdiler. Eylemde “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “İMF

defol!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar.

Enerji-Yapı Yol Sen Şube Başkanı İlyas Turan konuşmasında TEDAŞ’ta özelleştirmenin engellendiğini hatırlatarak, aynı kararlılığın tekrar gösterilmesi gerektiğini belirtti ve 3 günlük iş bırakma eylemine özelleştirmeye karşı olan herkesi destek vermeye çağırdı. 21 Eylül’de Uğur Mumcu Meydanı’nda düzenlenecek olan basın açıklamasına kitlesel destek çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ankara:**Ege Mahallesi'nde yıkıma karşı mahalle halkı eyleme hazırlanıyor**

Mamak Belediyesi'ne bağlı Ege Mahallesi'nde 412 ev 22 Eylül'de yıkılacak. Mamak çöplüğü üzerine kurulu olan mahalleye yerleşim '83 yılından sonra yapılmış. '73 yılından sonra ise çöp dökümü durdurulmuş. Ankara'ya göç eden insanlar bu bölgeye yerleşmişler. Çöpün üzeri toprakla kapatıldıktan sonra toprak altında biriken metan gazının patlama tehlikesi '93 yılında gündeme geliyor. Metan gazı oranının yüksek çıkmasıyla '94 yılında mahallelilere ucuz konut sözü veriliyor. Mahalleli kooperatif aidatlarının yükselmesiyle bir bir üyeliklerini alıyor ve 200-300 milyon istimlak bedeliyle evlerini boşaltmayı kabul eden belgeleri imzalıyor.

Bugün ise mahalleli, bu belgeleri imzalayanlar/imzalamayanlar ve başka bir yere taşınabilecek ekonomik gücü olanlar/olmayanlar şeklinde bölünmüş durumda. Çoğu düşük ücretli işçilerden oluşan mahalle halkının yasal yolla yapabileceği bir şey yok. Yasal yolların imzalanan belgelerden dolayı kapalı oluşu mahallelileri çaresiz bırakıyor. Bir ay önce gelen tebligatlarla evlerin, okulların açıldığı, kışın yaklaştığı günlerde boşaltılmasının istenmesi bir başka zorluk alanı. Ekonomik gücü olanlar şimdiden evlerini boşaltmış durumdadır.

Mahalle halkı Eylül'ün 5'inden itibaren ev toplantıları yaparak soruna çözüm bulmaya çalışıyor. Devrimcilerin müdahaledeki yetersizliği ile beraber, reformistlerin sorunun "yasal yoldan çözülebileceği" yönündeki müdahalesinin olumsuz etkisi oldu. Ancak ayın 22'sinde kepçe ve dozerler mahalleye girecek. Yıkıma karşı, eski kömür deposunda kitlesel bir basın açıklaması yapılmış durumda. Ancak somut bir eylem takvimi, yıkımın bir hafta sonra yapılacak olmasına rağmen konmadı. Mahalle halkının öfkesinin ve taleplerinin daha geniş bir çevreye duyurulması için fiili çıkışların yapılması gerekiyor.

Kızıl Bayrak/Ankara**Mamak halkının açıklaması****Basına, kamuoyuna ve tüm halkımıza...**

Onbeş yıldır alınterimizin dostluklara dönüştüğü Mamak eski çöplük alanında yaşamakta olan bizler bugün evlerimizin yıkım kararıyla karşı karşıyayız. Onbeş yıldır altyapısının hazırlandığı, çocuklarımızın eğitim gördüğü, vergi verdiğimiz mahalleli bugün gidilecek hiçbir yerin olmadığı evlerinin yıkılacağı 8 Ağustos 2000 tarihinde tebliğ edilen kararla öğrenmiştir ve yıkıma bir hafta kalmıştır.

Hepinizin bildiği gibi bu mahalleye 1973 yılında çöp dökümü durdurulmuş, 1983'ten sonra yerleşilmiş, insanların yaşadığı bir duruma gelmiştir. 1983'te dönemin başbakanı Turgut Özal'ın ses aracından vatandaşa, kolay gelsin 1 değil 2 kat yapın şeklindeki anonsu, aynı zamanda belediyenin alt yapısını da sağladığı bir şekilde yıllardır ikamet edilen bir hale gelmiştir. Mahallemizle ilgili ilk sorun 1993 yılında metan gazı ölçümü ve patlama riski ile gündeme gelmiş, burada oturan vatandaşların güvenliği için girişimlerde bulunulmuştur.

Bütün bu çabaların sonucunda, 1994 yılında mahalle sakinleri adına İmar İskan Bakanlığı'nın dönemin belediyesi ve sorumluları tarafından karşılıksız arsa ve ucuz toplu konut vaadi şu şekilde gelişmiştir:

Vatandaş sözde karşılıksız verileceği söylenen arsayı parayla almak zorunda kalmış, bir kısmı alamamış, bu yetmemiş gibi toplu konut yerine kooperatif kurdurularak, vatandaş ucuz konut hakkını kaybetmiştir. Kooperatif halen tamamlanamamıştır. Kooperatifin aidatlarının 100-200 milyona çıkması bizleri ekonomik olarak aşmış, ödeyemez hale gelerek kooperatiften çıkmak zorunda kalmış durumdayız. Şu an mahallede yaşayan insanların ancak yüzde onu kooperatife girebilecektir. Geri kalan yüzde doksanının gidecek yeri yoktur.

Bizler bütün bu mağduriyetimiz içerisinde Türkiye'de her zaman olan olaylara, yalanlara, menfaatçilere ve onların çıkarlarına mağdur bırakıldık. Bizler Ankara Üniversitesi tarafından bölgede yeni bir ölçümün yapılması için başvuruda bulunduk ve önümüzdeki hafta yeni bir ölçüm yapılacaktır. Burada patlama riski olan gaz ve varolan mağduriyetimiz gözetilerek yeni bir yer talebinde bulunuyoruz. Bizler bu ülkenin vatandaşlarıyız.

Bizler bu ülkenin geleceği için çocuklarımızı okutuyoruz, bizler vergi veriyoruz.

Bizler askere gidiyoruz.

Eğer bize bu ülkede yer yok ise, biz sığınma hakkımızı kullanacağız. Bu da kabul edilmezse, evlerimiz yıkılsa dahi çadırlarımızı kurup bize yer gösterilene kadar burada kalmaya devam edeceğiz. Buradan tüm yetkililere, basına ve tüm halkımıza sesleniyoruz. Bugün bizim sesimize ses verenler yarın umutlarını bizim yüreklerimizde bulacaklardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>**İZELMAN işçilerinden uyarı eylemi**

İzmir'de belediyeye bağlı taşeron bir şirket olan İZELMAN'da 14 Nisan 2000 tarihinde Genel-İş 3 No'lu Şube TİS yetkisi almış ve 23 Ağustos'ta işverenle TİS görüşmelerine başlamıştı. Şimdiye kadar altı görüşme yapılmasına rağmen, işveren tarafından sorunun çözümünde ayak diretilmesi üzerine, 16 Eylül Cumartesi günü öğle saatlerinde Konak'taki sendika binasının önünde bilgilendirme maksatlı kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

Yaklaşık 500 İZELMAN işçisinin katıldığı eylemde Genel-İş Sendikası 3 No'lu Şube tarafından işçilerin talepleri dile getirildi. 6 bin işçinin çalıştığı İZELMAN şirketinde işçiler ulaşımından İZSU'ya kadar birçok farklı iş yapmaktadırlar. Bu eylemin yapılış nedeniyse, İZELMAN işçilerinin 14 aydır zam alamıyor olmalarıydı. Eylemde İZELMAN işçilerinin kararlılığı dikkat çekiyordu. 2 saate yakın süren eylemde en çok atılan sloganlardan bazıları şunlardı: "Direne direne kazanacağız!", "İZELMAN işçisi yalnız değildir!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Ayrıca TÜMTİS de pankart açarak İZELMAN işçilerine destekte bulundu.

Kızıl Bayrak/İzmir**Çukobirlik işçileri direnişlerini sürdürüyor**

Çukobirlik'te işçilerin ücretsiz izne gönderilmesinin ardından sendikanın başlattığı oturma eyleminin 8. gününde, Şube başkanı Ali Caymaz'ın genel müdürle görüşme talebinin boşa düşmesi üzerine yaptığı çağrı sonucu, işçilerin bir kısmı arabalara binerek "Çukobirlik kapatılamaz!" yazılı pankartlarıyla E-5 yolu üzerinde yürüyüşe geçtiler ve uzun süre yolu trafiğe kapattılar. Uzun konvoyu polis müdahale edince işçiler tekrar işyerine dönerek oturma eylemine devam ettiler. Oturma eylemi süresince işçiler partilerden, sendikalardan, DKÖ'lerden destek gördüler. "Direne direne dayanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla eylemlerine devam ettiler.

20 Eylül itibarıyla işçiler 10'ar kişilik gruplarla 3'er gün süreyle dönüşümlü açlık grevi başlattılar. İşçilere çiçek vererek açlık grevini başlatan Ali Caymaz; "Her geçen gün eylemlerimizi arttırarak devam ettireceğiz. Bu eylemimizden de sonuç alamazsak Ankara'ya yürüyeceğiz" dedi. Açlık grevindeki bir işçi ise; "Açlık grevimiz bir sonuç vermezse ölüm orucuna oturacağız, işimize geri dönene kadar buradan kalkmayacağız, ölmek var dönmek yok!" dedi.

Gelinen yerde saldırıları püskürtmek için eylemleri fiili direniş hattında örmek zorunludur. Çukobirlik işçisi, işverenin "0" zam ve sendikasızlaştırma dayatmalarına karşı direnen grevdeki Exsa işçileriyle, gene özelleştirme kapsamındaki ÇEAŞ işçileriyle birlikte İMF güdümlü saldırılara karşı topyekün mücadele etmelidir.

Kızıl Bayrak/Adana**Dolmuşçulardan protesto eylemi**

Adana Büyükşehir Belediyesi'nin dolmuş güzergahlarıyla ilgili uygulamasına karşı dolmuşçular daha önce yaptıkları iş yavaşlatma eyleminin ardından, Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaparak uygulamayı protesto ettiler. Bu düzenlemeden tüm Adana halkının rahatsız olduğunu, 10 dakikalık yolu 1 saatte gittiklerini, daha iyi çözümler bulunabilmesi için, alt yapının düzeltilmesi gerektiğini ve şu an yürürlükte olan uygulamanın eskisinden daha kötü olduğunu, eski güzergaha tekrar dönülmesini istediler. Dolmuşçular, Barkal dolmuşlarının arka camlarına "Çukobirlik işçisiz, dolmuşçular yolcusuz, esnaf siftahsız" yazılı dövizler asarak Çukobirlik işçisine destek verdiler.

Kızıl Bayrak/Adana

“Güneydoğu Eylem Planı” ile ne hedefleniyor?

Sermaye devleti ve MGKtarafından, Kürt halkının bir dizi sorununun “çözüm”ünü hedefleyen bir dizi plan ve proje dönem dönem gündeme getiriliyor. Bugün bir kez daha böyle bir “çözüm projesi”yle karşı karşıyayız. Bu, başbakan Ecevit tarafından kamuoyuna açıklanan ve Güneydoğu’ya ekonomik refah getirmeyi ve bölge halkını kazanmayı, yani ulusal ve sınıfsal köleliği süreklileştirmeyi hedefleyen 107 maddelik “Güneydoğu Eylem Planı” oluyor. Bu proje ayrıntılı açıklanmamakla birlikte, basına yansıdığı kadarıyla, 30’u kamu yönetimi, 47’si ekonomi, 17’si eğitim ve 13’ü sağlık alanını kapsayan 107 maddeden oluşuyor.

Sözkonusu projeye daha yakından bakıldığında, gerçek hedef ve amacın neler olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Bu proje bölgedeki sorunların nedenlerini; terörün yaratmış olduğu güvenlik sorunu, kamu yönetiminin zaafı, ekonomi, eğitim ve sağlık olmak üzere, beş başlık altında topluyor. Ve bölge insanının büyük bir bölümünün yeniden kazanılabileceği, terör örgütünün etkisi altında kalan kesimlerin giderek azaldığı ve bu azalmanın sürmesinin ise devletin bölgede atacağı adımlara bağlı olduğu tespiti yapılıyor. Ekonomiye ilişkin açıklamalar, bölgede yeni yatırımlarla işsizliğin azaltılarak, ekonomik refahın yükseltilmesi söylemine dayanıyor. Türkiye ve dünyadaki tablo ise, bunun içi boş bir sahte vaatten öte bir şey olmadığını yeterli açıklıkta gösteriyor.

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de sermaye tarafından yürütülen politikalar, özelleştirmeler, işten atmalar, esnek üretim, taşeronlaştırma ve iş güvencesinin kaldırılmasının yanı sıra bir dizi saldırıyı içeriyor. Dolayısıyla, metropollerde nispeten örgütlü bulunan işçi ve emekçiler dahi işsizleştirme, örgütsüzleştirme, yoksullaştırma saldırısını püskürtmezken, Kürdistan’ın bir dizi dezavantaja sahip ezilen sınıfları için bir iyileştirme beklemek, devletin oyununa alet olmaktan başka bir anlama gelmiyor. Ancak Kürdistan’ın Türkiye ortalamasının altındaki ucuz işgücü olanağı ve devletin özel sektör yatırımlarına sağladığı teşvikin Güneydoğu’yu daha cazip hale getirmesi gibi avantajlar nedeniyle bölgeye yönelik yatırımlarda nispi bir artış olasılığı vardır. Fakat olasılık dahilindeki bu yeni yatırımlar, ne işçi ve emekçilerin ekonomik refahının artması, ne de işsizliğin azalması anlamına geliyor. Olsa olsa, ancak karın tokluğuna çalışmayı sağlayacak bir efendi-uşak ilişkisini getirebilecektir.

Planın bir diğer maddesi ise “köye geri dönüş”e ilişkin. Bilindiği gibi Kürdistan’da kırsal alanda dağınık bir yerleşim egemen. Bu da ulusal mücadelede PKK’ye önemli avantajlar sağlamıştı. Devletin yüzlerce köyü yakıp-yıkarak haritadan silmesinin nedeni de buydu. Şimdi adına “köye dönüş” denilen, fakat zorunlu iskandan başka bir anlama gelmeyen Köykent ve Merkezköy uygulaması sözkonusu. Bu planla köyler, gerek merkezi yerleşim alanlarına yakınlaştırılmaları, gerek toplu halde bulunmaları ve gerekse ulaşım-iletişim olanakları sayesinde, devletin denetim ve otoritesine açık hale getirilecek.

Son düzenlemenin içinde yer alan konulardan biri de eğitim sorunu. Devletin eğitimden anladığı ise, taşınabilir ve yatılı bölge okulu uygulamalarıyla, gerici-asimilasyoncu bir eğitim. Eğitim, ulusal bilinci uyanmış Kürt gençleri ve çocuklarını asimile ederek mücadelenin kazanımlarını silmenin, kimliği parçalamanın aracı olarak kullanılacak. Burada bir kez daha inkar ve imhanın farklı bir biçimiyle karşı karşıyayız.

Görüldüğü gibi, “Güneydoğu Eylem Planı” adı altında gündeme getirilen proje, Kürdistan’a yönelik sömürüyü sermaye için istenen düzeye çıkaracak, yanı sıra, inkar ve asimilasyonu farklı boyutlarda sürdürecektir bir saldırıdan başka bir şey değildir. Sözkonusu projeye bir kez daha Kürdistan’ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarının sömürüsü hedeflenmektedir.

Kapitalist barbarlık düzeni sürdükçe, Kürt halkının hiçbir sorununun çözümü mümkün değildir. Her milliyetten işçi ve emekçilerin kurtuluşunun yegane yolu, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçiyor.

Belediye işçileri eylemlerini sürdürüyor... “Saldırılarına karşı sessiz kalmayacağız”

İstanbul’da grevleri yasaklanan belediye işçilerinin eylemli tepkisi devam ediyor. 31 Ağustos’ta genel temsilciler toplantısında alınan eylem kararları doğrultusunda, şimdiye kadar, oturma eylemini, işçilerin eşleri ve çocukları ile büyükşehir belediyesi önünde yapılan kitlesel eylem, basın açıklamaları vb. eylem biçimleri gerçekleşmişti.

İşçilerin grev yasağına karşı tepkisi, 16 Eylül’de İstanbul metrosunun açılış töreninde de devam etti. Taksim alanına yürüyüşle gelen Türk-İş’e bağlı sendika yöneticileri ile işçiler, Taksim alanında belediye işçileri ile birleşerek, açılış alanında grev yasaklarına karşı 2 saat süresince tepkilerini militan ve coşkulu bir biçimde ortaya koydular. Eylem süresince, “Yılgınlık yok, direniş var!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Gürtuna Taksim’de rezil olacak!”, “İMF uşağı hükümet istifa!”, “Kahrolsun İMF!” vb. sloganlar en çok atılanlardı. Yine belediye başkanı ve protokolda toplanan devlet erkani sürekli olarak yuhalandı. Belediye başkanının konuşması yuhalamalar ve ıslıklamalar sayesinde engellendi. Protokol çadırı yumurta ve pet şişe yağmuruna tutuldu.

Kararlı bir ortamda gerçekleşen eylem sonrası işçiler yine alandan slogan atarak ayrıldılar.

Grev yasağı saldırısına maruz kalan belediye işçileri bundan sonra da etkili eylem biçimlerini ortaya koyma konusunda kararlı olduklarını söylüyorlar. Yıllar sonra Taksim’de fiili eylem gerçekleştiren binlerce belediye işçisi, bundan sonra da etkili olan eylemler yapacaklarını belirtiyorlar. Taksim eyleminden sonra, yapılan temsilciler toplantısında da bu yönde görüşler ağırlık kazanıyor. Taban artık Taksim’i de aşan etkin eylemler, “Köprüleri kesme, Belediye sarayı ve vilayetin işgali” vb. istiyor.

Son eylem, işçilerin kendilerine dönük saldırılar karşısında sessiz kalmayacağını bir kez daha göstermiştir. Türlü engellemeler ve baskılara rağmen işçiler mücadele yolunu seçmişlerdir. Mücadelenin daha da ileriye çekilmesi, herşeyden önce bu alanda bulunan öncü işçilerin ortaya koyacağı inisiyatif ve kararlılığa bağlıdır.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İMF karşıtı eylemler tutulması gereken yolu gösteriyor

Cottarelli başkanlığındaki IMF heyeti bir teftiş turunu daha tamamlamış bulunuyor. Bu turların ne anlama geldiği işçi ve emekçiler tarafından artık gayet iyi biliniyor. Denetleme turlarının amacı, yürürlüğe konan İMF-TÜSİAD saldırı programının önümüzdeki dönemde alacağı yönü ve saldırının dozajını belirlemektir.

İMF’nin her yeni teftiş turunda olduğu gibi, bu seferinde de bir kez daha yeni saldırılar ve yeni yıkımlar anlamına gelen düzenlemeler gündeme geldi. Bunların başında, artık açıkça ifade edilmesinde sakınca görülme, bütçenin İMF tarafından yapılması var. Kuşkusuz bunda şaşılacak bir yan yok. Çünkü İMF ile yapılan anlaşmaların temel koşullarından biri, ekonomik ve mali konularda tüm yetki ve denetimin İMF’ye, dolayısıyla emperyalist tekellerin denetimine bırakılmasıdır. Bu da, ücretlerden vergilere, istihdamdan kamu harcamalarına kadar, bir dizi alanda karar alma yetkisinin İMF’nin eline verilmesi anlamına geliyor. Doğaldır ki bütün bunlar, çıkarlarını böylesi bir talanda gören işbirlikçi sermayenin gönüllü onayıyla gerçekleştiriliyor. Teftişte, vergilerin

arttırılması, ücretlerin düşürülmesi, tüketimin kısılması, kamu çalışanlarının sayısının azaltılması, KDV iadelerinin ödenmemesi ve özelleştirmelerin hızlandırılması gibi belli başlı konularda “ince ayar” gerektiği ifade edilmiş bulunuyor.

Bütün bunlar işçi ve emekçiler için yıkımın, sefaletin ve soygunun derinleştirilmesi anlamına geliyor. Özelleştirmelerle işten atmalar, taşeronlaştırma, iş güvencesi ve sendikasılaştırma başta olmak üzere, bütün hakların gaspına yönelirken; düşük ücretler ve yüksek vergilerle, tüketimin ancak hayatta kalıp emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçileri için artı değer üretmeyi olanaklı kılacak en alt sınıra çekilmesini planlıyorlar.

Bütün yetersizliklerine rağmen, İMF’nin bu son teftişine karşı İstanbul, Adana ve Ankara başta olmak üzere gerçekleştirilen bir dizi eylem, saldırılara karşı tutulması gereken yolu göstermesi açısından anlamlı ve önemlidir. İşçi ve emekçilerin bu direniş yolunu birleşik bir mücadeleyle açmaktan başka bir seçeneği yoktur.

Grev yasağı ve belediye işçilerinin sorumlulukları

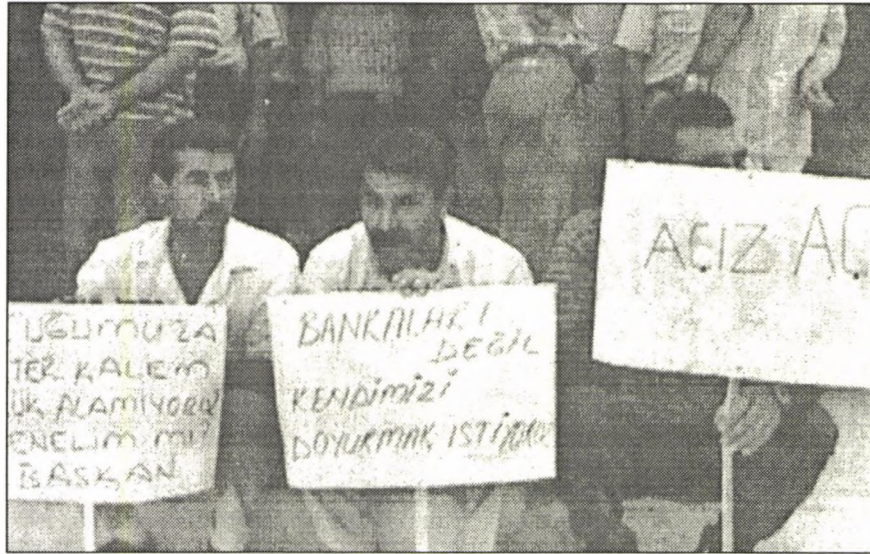
MGK direktifi doğrultusunda grevleri ertelenen (gerçekte yasaklanan) belediye işçileri, bilinçli ve deneyim düzeylerine uygun bir hareket geliştiremediler. Oysa işçilerin yasaklamaya dair düşünceleri ve sözleri, oldukça militan, mücadeleci bir tepkinin varlığına işaret ediyordu. Yazık ki bu tepkilerin pratik bir karşılığı yaratılamadı. Öncü-bilinçli işçilerin mücadele haykırışına rağmen, sendika yöneticileri grev yasağına uymakta direttiler ve grev pankartları bir bir indirildi. Tabii ki bu, sendikacıların yasağa karşı eylemler yapılacağı, yasağın kabul edilmeyeceği yönlü nutukları eşliğinde gerçekleşti.

Bugüne kadar yapılan eylemler, basın açıklamaları, oturma eylemleri, kamuoyuna yönelik yürüyüş vb.'inden ibaret kaldı. Gelişmeler, bu eylemlerin nabız ölçme, denetimi elde tutma, mücadele havasını azar azar boşaltma amacıyla yapıldığını gösteriyor. Eylemlere katılım, 3000-1000-500-200 gibi rakamlarla ifade ediliyor. Demek ki bu eylemler, işçileri sert bir kavgaya hazırlayıcı tarzda örgütlenmedi. Yapılan açıklamalarda da militan bir mücadele çizgisinin izleneceğine dair en ufak bir belirti yoktu. ILO'ya başvurulacağından, Emek Platformu'nun toplanmasının sağlanacağından vb. sözedildi. Halihazırda alınan bir takım eylem kararları da (oturma eylemi, basın açıklaması, vb.) öncü-bilinçli işçilerin basıncı sonucu alındı. Bunların gerçekten işvereni ve devleti sıkıştırmak için mi, yoksa baştan savma kabilinden mi yapılacağını yakında göreceğiz. Ama şimdiye kadarki deneyimler, yasak karşıtı nutukların pratikte bir karşılığı olmadığını ortaya koymuştur.

Yasak sonrasında TİS'ler ilçe belediyelerinde apar topar imzalanmaya başlandı. Ortada tüm belediye işçilerini, dahası tüm işçi sınıfını ilgilendiren bir sorun duruyorken, acaba neden parça parça anlaşma yoluna gidiliyor? Üstelik bu anlaşmalar, sermayenin gönül rahatlığıyla kabul ettiği ücret artışı oranları (ilk yıl için %20-30, ikinci yıl için %10-30 arası) ile imzalanıyor. Sendika bürokratlarının "istediğimiz gibi olmadı, ama ne yapalım" yönlü sözleri, grev yasağı saldırısının sermaye açısından başarısını gösteriyor. Sözleşmeler parça parça imzalanmaya devam ederse, belediye işkolundaki eylem gücü büyük oranda sönmünecek.

Belediye işçilerinin grevinin yasaklanması beklenmedik bir gelişme değildi. İMF-TÜSİAD hükümeti, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik ağır saldırısına rağmen hala ayakta kalma gücü sergilediği içindir ki, böyle pervasız davranma cüretini de kendinde bulabiliyor. Diyelim ki emperyalist tahkim ve mezarda emeklilik yasalarını, kitlelerin deprem şoku içinde olmalarından istifade ederek meclisten geçirdi. Ulucanlar Cezaevi'ndeki vahşi katliamı, deprem şoku etkisini sürdürüyorken gerçekleştirebildi. Peki ya sonraki başarılarına ne demeli?

Örneğin azgın bir saldırının ifadesi olan 2000 yılı mali bütçesi planlanıp mecliste oylanırken, sınıf ve emekçiler cephesinden ne yapıldı? Özelleştirmeler (ve bunlarla elele yürüyen işsizleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma) hızla sürdüğü halde (2000 yılı içinde özelleştirilmesi planlanan 76 kuruluştan 30'u özelleştirildi) sessizlik devam etti. İMF heyetleri saldırı işleyişini denetlemek ve tahkim etmek için Türkiye'ye her geldiklerinde, karşılarında gerçekten ürkütücü bir kitle muhalefeti, eylemli tepki gördüler mi? Basın açıklamaları ve çok sınırlı güçlerle yapılan yerel

eylemler, maalesef sınıf desteğinden yoksundu. Tarımda yıkım programı tıkr tıkr işliyor, emekçi köylülük yıkıma uğrattılıyor; buna dur diyecek bir sınıfsal güç ortaya konulamıyor.

17 Ocak protokolüyle tutsakların pek çok hakkını gaspa yönelen faşist rejim, Burdur ve Bergama cezaevlerinde katliam provaları yaptığında, sınıf cephesinden herhangi bir eylemli tepki ortaya konulmadı. Tutsak yakınları çok sınırlı güçlerle alanlara çıkıyorlar, sınıf ve emekçilerin özgül sorunlarına bile duyarlılık gösteriyorlar. Ama aynı duyarlılığı sergileyen, dahası gerçekte kendi yakıcı sorunu olan "yaşamın hücreleştirilmesi"ne karşı çıkan, çok dar bir emekçi kitle var.

Lastik işçilerinin grevi de aynı şekilde yasaklanmıştı. Özeld lastik işçileri, genelde işçi sınıfı ve emekçi kitleler bunu fazla zorlanmadan sindirebildiler. Baraj saldırısı ile sendikaların yetkileri düşürüldü, TİS hakkı ellerinden alındı. Buna karşı esip gürlemek dışında gerçekte ne yapıldı? Bir dizi sahte tartışma ve manevra eşliğinde, asıl olarak kamu emekçilerini hedefleyen KHK saldırısı gündeme getirildi; saldırının özüne dönük geriletici bir tepkiyi ne kamu emekçi hareketi, ne de işçi sınıfı verebildi. Bu kadar başarı ve moral sayesinde sermaye iktidarı, militan ve deneyimli belediye işçilerine (aslında tüm sınıfa) saldırmayı göze aldı.

Bütün bunlardan, belediye işçilerinin tepkisinin anlamsızlığı değil fakat yetersiz olduğu, olanakların olmadığı değil gereğince değerlendirilemediği sonucu çıkar. Grev yasağı sonrası haftaların gösterdiği gibi, sermaye uşağı sendika bürokrasisi, saldırıyı geriletici bir mücadele örgütlemek niyetinde değildir. Ara kademelerde yer alan sınıftan kopmamış kimi sendikacılar ise, bürokratik mekanizmanın dışında hareket etme anlayışına ve kudretine sahip değiller. Bunlar ancak işçi tabanı harekete geçerse bir işe yarayabilirler, o da işçilerin denetimi ve yönetime aktif katılımı koşuluyla...

Sendika bürokrasisinin yaptığı, İMF-TÜSİAD programının her yeni adımını işçi ve emekçilere sindirtmekten ibarettir. Bu da artık kaba bir hal almış durumda. Lastik grevlerinin yasaklanması, baraj saldırısı, kamu emekçilerine yönelik KHK dayatması karşısında tam anlamıyla seyirci kalan, hatta baraj saldırısında olduğu gibi destekleyici açıklamalar yapan Türk-İş, belediye grevleri yasağında da suskunluğu seçmiştir. Kendisine bağlı Belediye-İş'in Başkanlar Kurulu toplantısı (evet, yalnızca toplantısı!) çağrısına bile kulaklarını tıkamaktadır. Ama bu aynı konfederasyonun ağası, 6'lı çetenin toplantılarını sektirmemektedir. Saldırgan başbakanın "toplumsal uzlaş" çağrısı karşısında hemen yelkenleri suya indirmektedir. Hak-İş de aynı çizgidedir. İrtica tartışmalarını kaçırmamakta, ama sınıfın sorunlarını es geçmektedir. Göstermelik bir takım çıkışlar dışında, DISK'in de tutumu esasta farklı değildir. Baraj saldırısı

karşısında, birkaç güdük çaplı eylem ve basın açıklaması yapmakla ve işçilerde beklenti havası yaratarak oluşan tepkiyi küllemek için hayata geçirilmeyen kararlar almakla yetinmiştir. Son grev yasağında ise, İstanbul'da örgütlü olduğu ilçe belediyelerinde apar topar sözleşmeleri imzalamaya bakmıştır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler karşısında sermaye iktidarının denilebilir ki en etkili barikatı sendika bürokrasisidir. Bu barikat aşılmadığı koşullarda, sınıf ve emekçi kitleleri daha beter darbeler beklemektedir. Cottarelli'nin son ziyareti bunu yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Vergi yükünün artırılması, özelleştirmenin eğitim, ulaşım, sağlık, iletişim vb. tüm alanlarda hızlandırılması, özellikle kamuda istihdamın azaltılması (örneğin 700-800 bin kamu emekçisinin işten çıkarılması hedefleniyor), 2001 bütçesinde emekçiler aleyhine planlama yapılması, enflasyonun %10 olarak saptanmasıyla ücret zamlarının geriye çekilmesi, sosyal güvenliğin tümünden tasfiyesi, tarımda yıkımın derinleştirilmesi vb., topyekün saldırının bundan sonraki seyrini göstermektedir. Patron örgütleri şimdiden esnek üretim sistemini her yönüyle uygulama kararlılığında olduklarını açıklama cüreti sergilemektedirler. İMF heyetinin ziyaretinin ardından ise zamlar birbirini izlemiştir.

İşçi sınıfının belediye işkolundaki bölümü, sendika bürokrasisi barikatını aşabilecek bilince ve potansiyel güce sahiptir. Dahası, mücadele deneyimleriyle önden yürüme sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bu sorumluluğun hakkı verilmezse, TİS dönemleri başlayan metal ve tekstil sektörlerindeki işçileri de aynı akıbet beklemektedir. Fakat sorumluluğa sahip çıktıkları koşullarda, belediye işçileri başta metal ve tekstil işçilerini yanlarında bulacaklardır.

Grev yasağı üzerinden haftalar geçmiş olsa da, henüz hiçbir şey bitmiş değildir. Eldeki gücün etkin ve yaygın örgütlenmesiyle, buna yaslanarak imkanlardan en son noktasına kadar yararlanılmasıyla, yığınlaştırmacı hava tersine çevrilebilir. Grev yasağına karşı yapılan eylemleri yaygınlaştırmak, sendikaların yeni eylemler için karar almalarını sağlamak, ilk elden yapılması gereken işlerdir. Eylemlere katılımdaki zayıflık tablosu değiştirilemezse, ne eylemler sürdürülebilir ne de yeni eylem kararları alınabilir.

Eylemlere güçlü kitlesel katılım örgütlemek görevi ise öncü belediye işçilerinin omuzlarındadır. Öncü işçiler, bunu taban örgütlerini güçlendirmenin bir imkanı olarak neden değerlendirmesinler? Bu başarılsa, "sendikasızları önümüze katıp sürüklemek" mümkün olur. Sonu gidip grev yasağını delmeye varacak olan bir mücadele hattı için, salt kamuoyu oluşturma amaçlı eylem biçimlerinin (oturma eylemi, basın açıklaması, iş durdurmasız yürüyüş vb.) yeterli olmadığı ortadadır. Üretimden gelen gücün devreye girdiği, iş yavaşlatma, başlangıçta süreli iş durdurma, işyeri işgalleri gibi biçimleri hayata geçirmek mümkündür. Bunlarla paralel olarak yürütülecek bildiri, afiş çalışmasının ve açıklamaların sendikalara yaptırılması etkili olacak, sınıf ve emekçi kitleleri duyarlı hale getirecektir. İşkolunda birlikte hareketin (ortak direnişin) özellikle bu süreçte ihmal edilemez bir zorunluluk olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Ortak hareket, hem sendikaların zorlanması ve iş yaptırılmasıyla, hem de tabanda araçlarının yaratılmasıyla sağlanabilir.

"Grev hakkı, grev yapılarak kazanılır!" Belediye işçileri ya yasalara boyun eğecekler, böylece her türlü hak ve mevziden soyutlanacaklar, ya da sermaye için bağlayıcı olmayan yasaların kendilerini hiç bağlamayacağını haykırarak, birleşik-militan mücadelenin yolunu açacaklar. Sermaye iktidarının iktisadi, sosyal ve siyasal saldırı dalgasını kırmanın, hak kayıplarını telafi edip yeni mevziler kazanmanın yolu, birleşik-militan mücadeledir.

Barış üzerine notlar

Ümit Altıntaş

Burjuvazinin barışa olan ihtiyacı

I
Yeryüzünün savaş görmediği dönemler dünya tarihi boyunca birkaç yılı geçmez. Buna rağmen “barış” fikri ancak son yüzyılın ürünüdür. Bunda insanlığın barbar dönemlerden modern çağa geçişi rol oynamıyor kuşkusuz. 1848’den beri, hem *Komünist Manifesto* ile teorik olarak, hem de Paris’te, Budapeşte’de işçi barikatlarınca pratik olarak, kapitalizmin tarih sayfasından silinmekle tehdit edilmesinin bir yan ürünüdür barış fikri. Kuşkusuz işçi-emekçi kitleler ikiyüzlü öncesine göre tarihsel bir ilerlemeyle, savaşların neden çıktığını, kimin yararına olduğunu ve barışın nasıl kazanılacağını merak ediyor. Dünya çapında barış hareketlerinin bu soruya, kapitalizme bulaştırılmamış bir savaş gerçeği ve hümanist-pasifist bir sözde barış isteği ile cevap vermeye çalıştığını biliyoruz. Böyleleri kuru kalabalıktan öteye gitmeyen bu barışçılığın süngüyle askere alınmaya engel olamayacağını görmezden gelirler. Tıpkı yoksulluk çekmek istemeyen kuru kalabalıkların kapitalizmi değiştirmeye yetmemesi gibi. Tarih gelip bütün savaşları bitirecek son savaşa/sınıf savaşımına dayandığında, burjuvazi “barış” fikrini hatırlıyor.

Bir şarkı şöyle söylüyor: “Barış satılık, fakat alan kim?” Gerçekten burjuvazi barışı da satar. Savaşın bir aşamasından sonra daha fazla insan ölmesin diye değil, sadece barış daha çok kâr getirdiğinde. Ne de olsa savaş ve yıkım aynı zamanda yeniden inşa etmek içindir. Öyleyse ara verilmelidir. Bu yüzden burjuvazi yeniden savaşmak için barışır. İşçi sınıfı bu yüzden gerçek, kalıcı ve adil bir barış için savaşır.

Gerçekten emperyalist-kapitalist sistemin “barış”larında hiç mi insanların kitlesel ölümlerinin durdurulması düşüncesi yoktur? ABD emperyalizmi 1991’deki savaştan sonraki 7 yıl içinde 800 bin Iraklı’yı öldürdü. Tek bir el bile silah atmadan, sadece gıda ve ilaç ambargosuyla... Bu, Irak’ın 1991 savaş kayıplarının çok üstündedir. Bu kadarla da kalmamaktadır, savaşta ölenlerin asker olmasına karşılık, “barış” kayıpları hastalar ve çocuklardır. ABD ambargosu çocuk mamalarını da kapsamaktadır. Hesaplanan “barış” kayıpları ise mütevazî bir tahmini pek aşmıyor. Zira sadece çocuk maması ve ilaç yoksunluğu gibi doğrudan ölümlerin yanı sıra, yetersiz beslenmenin yolaştığı daha dolaylı kitle katliamları da vardır. Irak’ta doğum sırasındaki bebek ölüm oranları olağanüstü artmaktadır. Ambargo bugün tamamen kalksa bile, önümüzdeki 5-10 yıl yetersiz beslenmeden kaynaklı yapısal bozukluklardan dolayı bebek ölüm oranlarının düşmesi beklenemez. ABD bir halkın geleceğine savaş açmıştır. Tıpkı Hiroşima ve Nagazaki’nin Japon halkı üzerinde etkilerini kanser, gen bozukluğu ve sakat doğumlarla yarım yüzyıldır gösterdiği gibi.

Burjuvazinin geçici barışa olan bu ihtiyacı, daha savaşın sonunda, gerçek, kalıcı ve adil bir barış antlaşmasını kabul etmemesiyle başlar.

1918’de, birinci emperyalist paylaşım savaşı sonunda, “modern” ve “kültürlü” Avrupa bir baştan bir başa yıkılmış, onmilyonlarca insan ölmüştü. Savaşın başında İngiltere’sinden Almanya’sına kadar kitlelerin sevinçle karşılayabildiği bu savaş, aslında cepheden çok cephe gerisinde bitirilmişti. Rusya Ekim Devrimi ile savaştan çekilmişti. Alman yenilgisini işçi ve denizcilerin gösterileri hazırlamıştı. Almanya’nın teslim olduğu günlerde tüm Alman-Fransız cephesi boyunca Fransız birlikleri bir yarı-isyan durumundaydılar. 1917 boyunca kendini gösteren ve generallerin “Rus etkisi” dediği durum, Fransız birliklerine saldırı emri vermelerine engel oluyordu. Cephenin Fransa tarafını neredeyse sadece ABD birlikleri tutuyordu. Almanya teslim olduğunda bir karış toprağı bile işgal edilememiş durumdaydı. Versay’da birinci emperyalist savaşı bitiren antlaşma imzalandığında, şartlar yenik düşenler için dayanılmaz boyutlarda ve onur kırıcıydı. Bulgaristan anavatanının üçte birini terketti. Osmanlı ve Avusturya-Macaristan İmparatorlukları parçalandı. Tamamen keyfi sınır çizimleri ise hiç de rastgele değil, doğrudan yeni bir savaş bahanesine olanak sağlamak içindi. Sözde ulusal birlik temeli üzerine, Macar olan ve yüzölçümü Macaristan’dan bile büyük Transilvanya ne hikmetse Romanya’ya kalmıştı. Almanya sadece tüm sömürgelerini kaybetmekle kalmadı, kendi toprakları üzerinde ordusunu sokamayacağı Saar gibi bölgeler dayatmasıyla karşılaştı. Bütün bunlara savaş tazminatı olarak büyük bir maddi yükümlülük ekleniyordu.

Görüldüğü gibi, katlanılmaz barış şartları aslında o günden savaş tohumları ekiyordu. Özellikle maddi olanın ötesindeki onur kırıcı bir dizi barış antlaşması metni ulusal onuru ayaklar altına alıyor ve böylece yenik ülkelerde milliyetçiliğin ve faşizmin güçlenmesini sağlıyordu. Tıpkı şimdi Irak’a dayatılan şartlar gibi. Şu kadardan fazla petrol satamazsın, saraylarını da denetime açacaksın vb. gibi. ABD böylece aslında Saddam’ı ayakta tutan bir ideolojik ortamı kendisi yaratıyor. Emperyalizmin faşist ve çılgın diktatör yetiştirmekte üstüne yoktur. Tıpkı Versay sözde barışı ile yaratılan Hitler gibi. Gerçekten de Versay Barış şartları ile Almanya, Macaristan ve Bulgaristan’da faşizm yükselişe geçti.

Bir küçük not da, savaşta kazananların yanında yer alan çanak yalayıcı küçük ortaklarla ilgili. İtalya birinci emperyalist savaşta kazananların safındaydı. Ama İngiltere, Fransa ve ABD, savaş öncesinde İtalya’ya söz verilen savaş ganimetlerini vermediler. Kazanmasına rağmen maddi yıkımı tanzim edilmeyen ve aşağılanan İtalya’da savaş sonrası faşizmin iktidara gelme şartları da böylece hazırlanmış oldu. Türkiye gibi bir koyup üç alması vaadedilen uşaklar ve taşeronların başına gelen ise, kırıntıları bile alamamak olmaktadır.

1917 boyunca Rusya’da komünistler, derhal koşulsuz, ilhaksız ve tazminatsız bir barış programıyla tüm diğer emperyalist barış programlarından ayrıldılar. Haklı tarafı olmayan

bir savaşın doğal olarak devrimci işçi sınıfı açısından desteklenecek bir tarafı olamazdı. Ama Rus devriminin dersleri gösterdi ki, böyle bir barış programına yalnızca komünistler bağlı kalabilirler. Ve barışı kazanabilmek için, önce ülkedeki kanlı sınıf savaşımını kazanmak gerekiyor.

Uluslararası işçi sınıfının marşı Enternasyonal’de boşuna söylenmiyor:

“Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık Enternasyonalle kurtulur insanlık.”

II

Burjuvazinin barış görüntüsüne olan ihtiyacı

“Bir kızılderilinin beyaz adamla yapacağı barış, yaralı ve yığılmış bir bizonun avcısıyla yapacağı antlaşmaya benzer.”

Oturan Boğa’nın bu sözleri çağımızın “Pax Americana”nın (Amerikan Barışı) ne olduğunu da anlatıyor. Emperyalizm kendi varlığını barışın güvencesi olarak sunar ve bu kölece barış altında bir terör rejimi kurar. Böylece barış fikrini sömürür ve karşısındaki güçleri savaşmaktan, direnmekten uzak tutmayı hedefler.

ABD barış gönüllüleri, yani CIA uzmanları (TC’nin Kızılay’ı gibi) Afganistan’da islamcı mücahitlere uyuşturucu üretimi yaptırırlar. Aynı CIA uzmanları bu sefer Peru’ya devrimci gerillaları imha için gider, ama DNA (Uyuşturucuya Karşı Birlik) gibi bir görüntü/maskenin arkasına saklanırlar. Noriega gibi bir başka uyuşturucu taciri-faşist generali darbeye hukuk-dışı olarak iktidara getirir ve onu resmi Panama devlet başkanı olarak tanırlar. Sonra da ABD’de hukuken yargılamak için Panama’yı işgal ederler. ABD emperyalizmi her an dünyanın her yanında bir savaş yürütüyor ve dünya çapında emperyalizm yıkılmadıkça bu sözde barıştan kurtulmanın bir yolu yok. Spartaküs zamanının “Pax Romania”ı için şöyle söyleniyor: *“Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur! Kazanacağı yeni bir dünya vardır!”*

ABD son Irak savaşını elinden kaçırmasına rağmen savaş hazırlıklarını sürdürüyor ve dünyaya bir daha diplomasi şansı bırakmayacağına dair açıklamalar yapıyor. BM Güvenlik Konseyi adlı

emperyalistler komisyonu bunu yumuşatmayı bir ölçüde başarabildiyse, bu barış isteğinden değil, diğer emperyalistlerin ABD ile olan rekabetinden dolayıdır. Güvenlik Konseyi, sürekli üye olan ve veto hakkı bulunan ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin ile sürekli değişen 10 figüran ülkeden oluşuyor. Ama ABD'nin savaş hazırlıkları hiç de sadece Irak'a karşı değil, tüm dünya halklarına karşıdır. Bu yüzden ABD iç düzenlemelerinde şimdi bir de nükleer silahları ilk kullanan taraf olma hakkını kendi kendine resmileştiriyor. Aslında basına yansıyan bu bilgiler de yanlış. ABD eskiden de nükleer silahları ilk kullanma hakkını kendine tanıyordu. Resmi NATO stratejisine göre, nükleer olmayan klasik silahlarla bir saldırıya uğranması halinde, önce klasik-konvansiyonel silahlarla, bu yetmezse taktik nükleer silahlarla (kısa menzilli ve nispeten küçük etkili nükleer silahlarla) ve bu da yetmezse stratejik nükleer silahlarla sınırsız bir karşı koyuş üzerine kurulu bir plandır bu. Şimdi ise nükleer silahlara sahip olmayan ülkelere karşı ve ilk planda stratejik nükleer silahları kullanmaya yönelik bir planlama yapılıyor.

İkinci emperyalist savaşın sonuna doğru Avrupa'daki ABD birlikleri komutanı, ABD genelkurmayına, Almanya'nın tesliminden sonra "kızıl tehlike" Sovyetler Birliği'ne yönelik olarak savaşın devamını önerir. ABD buna cesaret edemese de, bu plan çerçevesinde NATO'yu kurar. SSCB önderliğinde karşı bir askeri birliktelik olarak Varşova Paktı ancak 6 yıl sonra kurulur. Ve temel bir maddesi vardır. NATO dağıldığında Varşova Paktı otomatikman dağılmış sayılacaktır. ABD ise "kızıl tehlike" sonrasında bırakın NATO'yu dağıtmayı, onu yeni üyelerle genişletme politikasını benimsemiş bulunuyor.

Emperyalizmin "barış" hazırlıkları eski savaşları bile masum kılacak düzeyde.

1909'da Alman zırhlısı Panter gemisi Fransız sömürgesi Fas'ın Agadir limanını bombaladı. Küçük kıvılcım diplomasi ile çözüldü. Birinci Dünya Savaşı engellenmiş oldu. Onmilyonlarca insanın ölümü engellenmiş oldu. Dünyanın yerle bir olması engellenmiş oldu. Ama yalnızca 5 yıllığına!

Ölümler ve yıkım üzerinden zengin olan bir sınıf olarak burjuvazi varoldukça, Kofi Annan gibi kuklalar tek bir kişinin bile hayatını kurtaramazlar.

III

Burjuvazinin sınırlara olan ihtiyacı

Emperyalizm savaşları yaratabilmek için, barışta sınırları ve dünyanın devletlere bölünmüşlüğünü de korumalıdır. Bu yüzden devrimci işçi hareketi savaşlara karşı tutumunu "proletarya enternasyonalizmi" ile birleştirir. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği temeli üzerinde bir dünya sosyalist cumhuriyeti, gerçek, kalıcı ve adil bir barışın doğabileceği tek dünyadır.

Emperyalizm bu yüzden olabildiğince çok devlet, çok sınır ve böylece çok savaş icat eder.

İngiliz sömürgeciliği döneminde müslüman Pakistan ile hindu Hindistan birleşti. İngiltere ayrılmadan önce bağımsızlık hareketini bölme ve eski sömürgesini olabildiğince parçalama siyaseti ile bu iki devletin eşit bir federasyon altında birliğine engel oldu. Bağımsızlıklarından bu yana bu iki ülke halkları Uttas Pradeş adlı müslüman bir Hint eyalet yüzünden birbirleriyle çatıştırılırlar.

Emperyalizm sınırları çizirken keyfidir, kendi çıkarlarını düşünür ve savaş bahanesi olacak anlaşmazlıklar yaratmaya dikkat eder. Bir zamanlar 8 Avrupa ülkesinin sömürgeleştirip paylaştığı Afrika'da bağımsızlıkların tanınması sonrasında 53 devlet vardır. Çoğu Afrika ülkesinde sınırları belirleyen doğal engebeler bile değil, haritacıların cetvel çizgileridir. Bu yüzden yüzlerce kilometrelik düz sınırlar bile normaldir. Her birinde süren kabile savaşları ise hızla iki komşu ülkenin savaşına dönüşür. Hutular ile Tutsilerin savaşının fiilen Ruanda-Burundi savaşına dönüşmesi gibi. Bunların hepsi görüntüdür. Aslında Afrika'da hala 8-10 Avrupa devletinin sömürgeciliği sürüyor. Buna bir de ABD'nin daha yukardan kontrolünü ekleyebiliriz.

Kuveyt işte böyle bir emperyalist dünyanın oluşturduğu yapay bir devlettir. Küçük bir

coğrafyadaki büyük petrol rezervi, İngilizler'in yeni bir devlet yaratmasına yetmiş. Kuveyt sınırları 21 yaşındaki bir İngiliz harita subayının çizimlerinin sonucu. Böyle suni oluşumların ulus-devlet olmak gibi bir durumu da dolayısıyla yok. Kuveyt'in "ulusal" onurundan dünya tarihine yalnızca 1982 çıkışı kalacak! 1982 Dünya Futbol Şampiyonası'nda Kuveyt Çekoslovakya'dan tartışmalı bir gol yedi. Kuveyt emiri Şeyh Cabir-el Ahmet el Sabah da Kuveyt "milli" takımını sahadan çekti. 10 dakikada gol iptal edildi ve maça devam edildi. Kuveyt'in "ulusal" onuru işte budur.

Emperyalizm yenikleri parçalamaya devam ediyor. Yugoslavya'dan 4 "bağımsız" devletçik çıkarıldı, Kosova da yolda. Eski SSCB'den ise 15-20 arası sayılabilir. Devrim sonrası Sovyetler Birliği'nde federasyon mümkün olan en küçük ulusal öğeleri bile korumaya çalıştı. Bugün dünyada bırakalım Ermeni, Azeri gibi onmilyonların ulusal kimliklerini koruyabilmelerini, bir-iki milyonluk, hatta birkaç yüzbinlik Kalmuk, Oset, Komi, Abhaz gibi ulusal kimlikler yaşayabiliyorlarsa, bunu, asimilasyonu dışlayan, ulusal kimlikleri belli bir toprak ögesinde yönetime taşıyan, ama asla birbirine girmeyen sosyalist eşitler federasyonuna borçlular. Başka hiçbir sistemde bir Komi ya da Oset Cumhuriyeti olamazdı. Bu varoluşa rağmen eşitliği sosyalist anayasa sağlıyordu. İki meclisli sistemden biri Milliyetler Meclisiydi. Ve her birlik cumhuriyeti burada eşit temsilciyle temsil edilirdi. 50 milyonluk Ukrayna da, 5 milyonluk Azerbaycan da. Ve bir teklifin yasalaşabilmesi için, bu iki meclisin ikisinden de geçmesi gerekirdi. SSCB'de son 40 yılın bu mirastaki büyük tahribatı bile, onu tamamen ortadan kaldırmaya yetmedi.

Sovyetler Birliği'ndeki bu birlikteliğin kaba bir zora dayalı olduğu burjuvazi tarafından hep iddia edilir. Çok sayıdaki örnekten sadece bir tanesi ile yetinelim. 22 Haziran 1941'de Nazi orduları Sovyetler Birliği'ne saldırır, "Barbarossa Harekatı" başlar. Birliğe 1940'da zorun da etkisiyle katılan Litvanya'dan (ki bu halk Alman asıllıdır) sadece bir tümen ihanet eder, ama Nazilere karşı yurtsever savunmada bu onbin haini defalarca katlayacak Litvanyalı işçi, emekçi ve asker tereddütsüz ölür.

Tarihte zor ancak işçi-emekçi halka dayanarak böyle bir kahramanlığa yolaçabilirdi.

Belgelerle plan

Adım adım planlı katliama doğru

Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde siyasi tutuklular kapasitesinin üç katı kadar dolu koğuşlarda tutuluyorlardı. Yer sorununun giderilmesi için uzun süre çaba harcadılar. İdare ve Adalet Bakanlığı defalarca söz verdiği halde ve koğuş temini mümkün iken bu haklı istem karşılanmadı. Bu nedenle 4. ve 5. koğuşlarda kalan tutuklular 02.09.1999 günü bitişiklerindeki 7. koğuşun duvarını kırarak buraya da kısmen yerleştiler.

Bu fiili durum kolayca çözülebilecekken, idare gerginlik yaratma stratejisi ile hareket ederek, tutuklular imkan tanıdığı halde sayımları almama gibi girişimlerle gerginliği tırmandırdı. Tutukluların aileleri ve avukatları ile görüşmeleri engellendi, günlük ihtiyaçlarını temin etmeleri zorlaştırıldı.

Planlanan katliama adım adım yaklaşıyordu.

Haklı koğuş taleplerinden dolayı çocuklarımız ve biz yakınları yetkililer tarafından cezalandırılıyor. 2 Eylül'den beri yakınlarımızla görüştürülmüyoruz. Ailelerin getirdiği yiyecekler alınmayarak çocuklarımız açlığa terk ediliyor.

(İnsan Hakları Savunucuları ile Tutuklu Ailelerinin 13 Eylül 1999 tarihli basın açıklamasından)

Adalet Bakanlığı yetkilileri de daha önceki benzer eylemlerde sergiledikleri uzlaşıcı tavrı sergilememişlerdir. Müdahale zorunluluğu doğmadan koğuş sorununu çözmek için yeterli çabayı göstermemişlerdir. (...)

Her ne kadar ilgililer (hem Adalet Bakanlığı yetkilileri hem de İçişleri Bakanlığı yetkilileri) olayın, yani 26 Eylül günü yapılan müdahalenin sebebini "yoğun tünel istihbaratı, firar hazırlığı vardı" olarak bildiriyorsa da, operasyonu yöneten yarbay "harekatın gerekçesi nedir" sorusuna "devlet otoritesinin tesis edilmesi" cevabını vermektedir. (...)

Komisyonumuz cezaevlerinde bir otorite zaafiyetinden çok otoritenin yanlış kullanılması sorununun olduğunu düşünmektedir. (TBMM İnceleme Komisyonu rapor taslağındaki görüşlerinden)

Planlı faşist katliam ve saatler boyu süren Nazi türü işkence

26 Eylül 1999 günü saat 03-04 civarında ağır silahlar, zehirli ve bayıltıcı gazlar, köpük, tazyikli su gibi vasıtalar kullanılarak saldırı başlatıldı. İlk anda, hedef gözetilerek tutukluların üzerine öldürücü ateş açıldı. Bu sürekli silahlı saldırıda birçok tutuklu yaralandı bir kısmı ise öldü. Boğucu miktarda gaz, köpük ve yakıcı kimyasal maddeler kullanıldı. Saatler süren bu ağır saldırı sonunda tutuklular bir de 300 metrelik koridor boyunca sıralanan operasyoncular tarafından acımasızca ve vahşice dövülerek, sürüklenerek cezaevinin hamamına getirildiler. Burada sistemli işkence yapıldı. İşkencede dayak, haya burma, kesici aletle yaralama, yakıcı kimyasal sıvılarla vücudu yaralama, odun hızarı ile kesme provası, göze ve boğaza cisim sokma, bıyık yolma, pense ile vücut sıkma, çıplak vaziyette ıslak vücutla kelepçeli olarak bekletme, arkadaşlarının cesetlerine bakmaya ve üzerlerine basmaya zorlama, küfür, hakaret, tehdit vb. tüm yöntemler kullanıldı. Yaralı tutuklulara zorla marşlar söyletilmeye, jandarma lehine sloganlar attırmaya çalışıldı.

Hamamdaki işkencede bazı tutuklular özel olarak seçilerek sorgulamaya tabi tutuldu ve burada öldürüldü.

Yaralı tutukluların çoğu çırılçıplak soyularak çeşitli cezaevlerine gönderilirken de işkence ve eziyetler gördüler.

Bu planlı katliam neticesinde 10 tutuklu öldürüldü, çoğu ağır olmak üzere 80'in üzerinde tutuklu yaralandı. Gözünü, bacağına, parmağını kaybederek sakat kalanlar oldu.

İlk hastalar gaz bombasından etkilenen askerlerdi. Onlara müdahale ettik.

Maske taktıkları halde, gaz bombasına maruz kaldıkları için gözlerinde yanma, nefes darlığı gibi şikayetleri oldu ve bize geldiler. Bir ara değil burası şu bahçede insanın gözleri yanıyordu, bayağı bir yoğundu. (...)

Bir ara Numune hastanesi bile, "biz yaralıları kabul etmeyeceğiz" dedi. (...) (Kıta

Testisi kanama sebebiyle, yani şöyle benzetebilirim, kafası kadar olmuş neredeyse. O kanama darba bağlı olur.

(Cezaevi hekimi Dr. Turap Ulaşoğlu'nun ifadesinden)

Biz koğuştan çıkıp teslim olurlar diye koğuşu üç defa yoğun bir gaz bombardımanına tuttuk; yani aşağı yukarı 10-12 tane gaz bombasını bir anda kullandık, yukarıdakileri riske ederek. (...)

İçeriye gaz attık, fakat şunu söyleyeyim hazırlıkları çok iyi, hepsinde gaz maskesi var, yapma gaz maskesi. Gaz bezleri teyel dikiş dediğimiz dikişle dikmişler, gözlük yapmışlar, alkolle veya kolonyayla hafifçe ıslattığınız zaman çok güzel gaz maskesi olur. (...)

Personelim "Komutanım maskeye rağmen duramıyoruz" deyince personel değiştiriyorduk.

(İl Jandarma Alay Komutan Yardımcısı Yarbay Ali Öz'ün ifadesinden)

Bizim prensibimiz vardır, biz deriz ki toplum olayında, sanık bizim olduktan sonra biz zor kullanmayız, bizim olması demek enterne etmek demektir.

(Ankara İl Jandarma Alay Komutanı Albay Kemal Albayrak'ın ifadesinden)

Onuncu gün cezaevine girildiğinde 15 dakikadan fazla içeride kalmak mümkün olmadı. Gardiyanlar bile temizlik için 8. gün içeriye girebildiklerini söylediler. Böyle bir ortamda içeridekilerin ne kadar direnebileceğinin takdirini size bırakıyorum.

O kadar yoğunluktaki bir gaz bombası kullanıldıktan sonra, başka bir şey yapmaya gerek kalmadan sadece beklenseydi bu insanlar dışarı çıkacaktı zaten. Bu güç kullanımı anlamsızlaştıran tıbbi bir bulgudur. Bu ortamda ısrar edecek birisinin sadece gözleri yaşarmaz, belli bir süre sonra solunumu deprese edici bir rolü olduğundan solunum durur zaten, ölürsünüz. (...)

Ölenlerden en az 3 tanesinde ciddi travma izleri var. Hem ateşli silah yaralanması hem de dövme izleri var. Bu şahıslara dövecek kadar yaklaşıldıysa neden ateşli silah kullanıldı? Yok önce silah yaralaması olduysa yaralı insan neden bu kadar dövüldü sorularını sormak gerekiyor. Fotoğrafın birinde penisin ucunda 0,2-0,3 cm. büyüklüğünde bir kanama alanı var. Bu elektrik işkencesini gösteriyor. Bu elektrot bağlama izi olabilir. (...)

Ölmeyenlerin tamamına yakınında darp var. Ciddi durumlarda olanlar var. Kaburgaları kırık, körlük tehlikesiyle karşı karşıya olan insanlar var.

(İnsan Hakları Vakfı Ankara Tedavi Merkezi Sorumlusu Dr. Ümit Erkal'ın ifadesinden)

Netice itibariyle Ulucanlar Cezaevi'nde silah kullanılmıştır. 10 ölü ve çoğu ateşli silahla olmak üzere 30'un üzerinde yaralı olduğuna göre öldürme kastıyla hareket edilmiştir. (...)

Kullanılan gaz ve köpük direnişin kırılması sağlanarak tutuklular etkisiz hale getirilebilirdi. Bu konuda gerektiği şekide duyarlı davranılmamıştır. Ayrıca cesetlerde ve yaralılarıdaki darp izleri olaylar sırasındaki arbedede olacak şekilde görünmemektedir. Güvenlik güçleri hem çatışma sırasında hem de çatışmadan sonra amacı aşacak şekilde güç kullanmışlar, tutukluları ağır şekilde darp etmişlerdir. (...)

Yetkililer, nizami gaz maskeleri kullanmalarına rağmen bazı askerlerin zehirlendiğini söylemişlerdir. Yine cezaevi yöneticileri ve olaydan günler sonra koğuşlara giren kişiler gazdan etkilendiklerini söylemişlerdir. Bu durum, beklenilseydi etkisiz hale gelirlerdi ve ölümler olmadan olay biterdi, düşüncesini akla getirmektedir. Olayın cereyan ettiği koğuşlarda yaptığı incelemede yoğun çatışma izlerine rastlamadık. Tutukluların tüpleri lav silahı olarak kullandıkları ve güvenlik güçlerinin kapıdan girmesini engelledikleri söylenmektedir. Ancak kapılarda ciddi bir alev yanığı izine rastlanmamıştır.

Duvarlarda çok sayıda mermi izi bulunmaması, hedef gözeterek ateş edildiğini düşündürmektedir. (...)

Hem olaylara katılan tutuklu ve hükümlüler hem de olayların dışında kalan PKK ve diğer örgütlerin üyesi olanlar, hatta olayları gören adli tutuklu ve hükümlüler yoğun bir şekilde dövme ve işkence yapıldığını (sopalarla, tekme-yumrukla vurma, yerde sürüklenme, yaralıların üzerinde gezme gibi) ifade etmişlerdir. Bu durum cesetlerdeki ve yaralılarıdaki

İ faşist katliam

izlerden, raporlardan açıkça belli olmaktadır. (...)

Operasyonu komuta eden Yarbay, kadın tutuklu ve hükümlülerin bazı askerleri şişlediklerini, bir askerin LPG tüpünden yapılan alev silahı ile tuttuğunu ve zor söndürdüklerini söylüyor ama, alınan raporlarda ne şişle yaralı, ne de yanık yarası olan asker var. (...)

Olaylar bittikten sonra 4. koğuştaki mahkumlar, güvenlik güçleri tarafından tahliye edilirken darp edilmiş, bu tutum cezaevi banyosunda gardiyanların katılımı ile devam etmiştir.

(TBMM İnceleme Komisyonu rapor taslağından)

**Yaralıların tedavisi engellendi,
işkence hastanede bile sürdü**

Yaralılar zamanında hastaneye götürülmedi, götürülenler de yeterli şekilde tedavi edilmedi, işkence hastanede dahi devam etti. Tedaviler tamamlanmadan tüm yaralılar cezaevinde hücrelere atıldılar. Tüm hakları alınan tutuklular hücrelerde açlık grevi yaptılar ve 25 gün kadar süren bu açlık grevi sonunda koğuşlara alındılar.

Hastanenin kapısından girer girmez ameliyathaneye gelinceye kadar askerler tarafından yumruk, küfür, yaralara özel vurma, tehdit ve işkencelere maruz kaldım.

(Barış Gönülşen/Burdur Cezaevi)

Olayların başlaması ve hastaneye çıkışların yapılması arasında önemli bir zaman kaybı var. Olaylar ile hastane girişleri arasında üç saatlik bir zaman kaybı var. Sevklerde ihmal edilmeyecek, hiçbir şekilde göz önüne alınmayacak bir gecikme olmuştur ve söz konusu kanamadan kaynaklanan ölümlerde bu gecikmenin mutlaka etkisi vardır. Hastane çalışanlarının tanıklığına göre sevkler ve yaralanmalar sırasında şiddet uygulanmıştır. Numune hastanesi sağlık ekibi, tıbbi tedavi ve bakım açısından başarılı bir ortam oluşturmuştur. Ancak bu tıbbi ortam güvenlik gerekçesi ile sakıncalı hale getirilmiştir. Fiziken kelepçe ve zincir uygulaması sağlıklı bir tedaviyi engelliyordu.

(Türk Tabipler Birliği Temsilcisi Dr. Metin Bakkalcı'nın ifadesinden)

Ölümlerin 09:30'dan sonraki bir saatte meydana gelmesi ve yoğun çatışmaların bu saatten önce bitmiş olması; bu insanlara tıbbi müdahale edilmemesinin etkili olduğu açıktır.

(TBMM İnceleme Komisyonu'nun rapor taslağındaki görüşlerinden)

"Hepimiz ayakta kalamayacak duruma getirilene dek işkenceden geçirdik"

Tutuklular birbirlerinden habersiz, birbirlerinden bağımsız olarak verdikleri ifadelerde veya yaptıkları yazılı başvurularda, katliamı hep aynı şekilde anlattılar. Yaşayan insanların birbirinden ayrı yerlerde aynı şeyleri anlattıkları bu olayın başkaca bir delile gerek kalmaksızın bir katliam olduğunu söylemek mümkündür.

Ben her ne kadar siyasi tutuklu isem de siyasilerle anlaşımadığım için 14. koğuş olan müşahade koğuşunda kalıyordum. Olaylardan sonra saat 14:30 gibi gelerek sevkimin çıktığını söyleyip, giysilerimi bile almama izin vermeden beni koğuştan kaçırdılar. Komutanların komutu ile koridorda yüzlerce askerin ve gardiyanın saldırısına uğradım. Olayla bir ilişkim olmadığını belirtmeme rağmen hamama kadar beni sopa, cop ve postallarıyla dövdüler. Hamamın bulunduğu yerde özel bir yer yapmışlardı. Beni de buraya soktular. 25-30 tutuklu burada soyulmuş ve dizilmiş vaziyette duruyordu. Askerler, gardiyanlar, sivil polisler, robokop denen kuvvetler tarafından bu kişilere işkence yapılıyordu. Hepsi zaten ağır yaralıydı.

(Yusuf Oğuz, 15.10.1999 Burdur Cezaevi)

çıktım, fakat üzerimize kurşunlar yağıyordu, tekrar içeri girdim. Jandarma genellikle çatı ve 4. koğuşun girişinden ateş ediyordu. Sonra güvenlik güçleri koğuşa girdi, bizleri alarak hamama kadar götürdüler. Gerek hamamın önünde gerekse götürülürken özellikle silahlar nerede diyerek dövdüler.

(Duygu Mutlu, 28.09.1999 Bartın Cezaevi)

Havalandırmadan içeri girdiğimizde biber gazı içeren bomba atıldığı için kumaya başladık, tekrar dışarı çıktık, bu kez de çatıdan taş, kiremit ve silahla ateş atıyorlardı, köpük de sıkılmıştı ve yeniden içeri sığınmak zorunda kaldık. Üzerimizde bulunan para, saat gibi kıymetli eşyalarımızı talan ettiler. Hastaneye götürüleceğimi beklerken beni dışarı çıkardılar, bahçede tekrar işkenceye başladılar, 15 dakika boyunca her türlü işkenceye maruz kaldım. Ermenek Cezaevi'ne getirilmek üzere ring aracına bindirildim, araçta sürekli ölümle tehdit edildim, yolda hiçbir ihtiyacımız karşılanmadı, çırl çıplak vaziyette Ermenek'e getirildik.

(Ertuğrul Kaya, Ermenek Cezaevi 28.10.1999)

Hepimiz ayakta kalamayacak duruma getirilene dek işkenceden geçirildik, birçoğumuz sakat kaldı, hastaneye götürülenler işkence eşliğinde götürülmüş.

(Cemal Çakmak, 18.10.1999 Burdur Cezaevi)

Dışarı çıkan Habip Gül'e havalandırma kapısında duran özel hareket timi nişan aldı ve ateş etti. Habip Gül bir arkadaşın kucağına yaralı bir vaziyette düştü.

(Enver Yanık, Amasya Cezaevi)

Nefes alamıyorduk, yüzümüzü yakıyordu gaz. Birçok arkadaş göremiyordu. Zaten üç-beş kişi dışında herkes şu ya da bu şekilde yaralıydı.

(Halil Doğan, İskenderun Cezaevi)

"Herşey operasyoncuları aklayacak şekilde düzenlendikten sonra kamuoyunun önüne çıkıldı"

Katliamdan sonra beş gün boyunca yaralılarla aileleri ya da avukatları görüştürülmedi, hastanelere alınmadılar ve resmi yetkililerden hiçbiri aile ve avukatlarla görüşmediler.

Yasal engel olmadığı ve daha önceki dönemlerde bu tür otopsilere avukatların girmesi mutad olduğu halde avukatlar otopsiye alınmadı.

Avukatlar aynı gün (26.09.1999) savcılığa başvurup idareciler ve operasyoncular hakkında şikayette bulundular ve delillerin savcı tarafından sağlıklı bir şekilde toplanmasını istediler. Buna rağmen savcılar, delilleri şikayet edilen jandarmaların ve idarecilerin fiilen toplamasını/yok etmesini engellemediler.

On gün boyunca cezaevine bağımsız hiçbir gözlemci de alınmadı. Yöntemine ve mantığa uygun olmayan arama tutanakları düzenlendi. Herşey operasyoncuları aklayacak şekilde düzenlendikten sonra kamuoyunun önüne çıkıldı.

Tepkiler üzerine tutuklularda av tüfeği, makinalı tüfek de dahil olmak üzere çok sayıda silah bulunduğu açıklandı. Bazı tutukluları öldüren atışların yapıldığı silahlar olan bir av tüfeği ve makinalı tüfeğin olaydan birkaç gün sonra bulunduğu ileri sürüldü. Olayların dışında olan bir tutuklunun ifadesinde ilk ateş makinalı tüfekle oldu diye ifade vermesinden sonra, güya yeniden yapılan aramada makinalı tüfek bulunduğu ileri sürüldü. Bu silahlarla yaralanan bir tek devlet görevlisi olmadığı da görüldü.

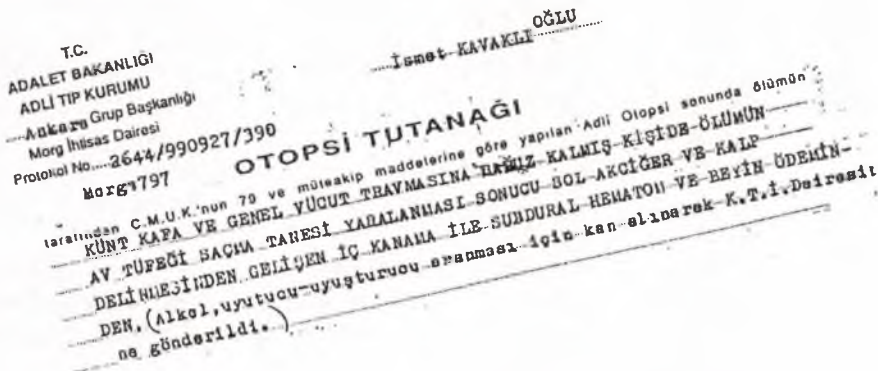
Otomatik tüfek ilk aramada bulunmamış, soruşturma yapan bakanlık yetkililerine bir PKK'lı tutuklunun "ilk ateş otomatik tüfekten açıldı" ifadesinden sonra ortaya çıkarılmıştır. Sonra; eğer sözü edilen otomatik tüfek tutuklular tarafından kullanılmış olsaydı bu silahla güvenlik güçlerinin yaralanması gerekirdi. Oysa ateşli silahla yaralanan güvenlik güçleri tabanca mermisi ile vurulmuşlardır. Yine av tüfeği kullanılmış ve iddia edildiği gibi tüfekle tutuklular üç arkadaşlarını öldürmüş iseler, niçin tüfekle güvenlik güçlerine ateş etmemişlerdir? Ayrıca yapılan aramada 61 adet dolu fişek, 41 adet boş kovan bulunduğu bilinmektedir. Bunlar içerden yoğun bir

ateş gelmediğini göstermektedir.
(TBMM Komisyonu'nun rapor taslağındaki görüşlerinden)

“Cesetleri tanınmayacak derecede işkence yapılmıştı”

Yapılan otopsiler sonucunda öldürülenlerde ağır ve öldürücü işkence izleri, kimyasal yanıklar, kesikler ve çok sayıda ateşli silah yarası tespit edildi. Tüm cesetlerde öldürücü bölgelerde ateşli silah yarası görüldü. Yapılan işkence o kadar ağırdı ki İsmet Kavaklıoğlu'na ait ceset resmi yetkililerce üç ayrı kişi olarak açıklandı ve İsmet olduğu ancak 4. gün anlaşıldı. Cesetlere tanınmayacak derecede işkence yapılmıştı. Yapılan işkence adli tıp raporları ve bağımsız uzmanların görüşleri ile de ispatlandı.

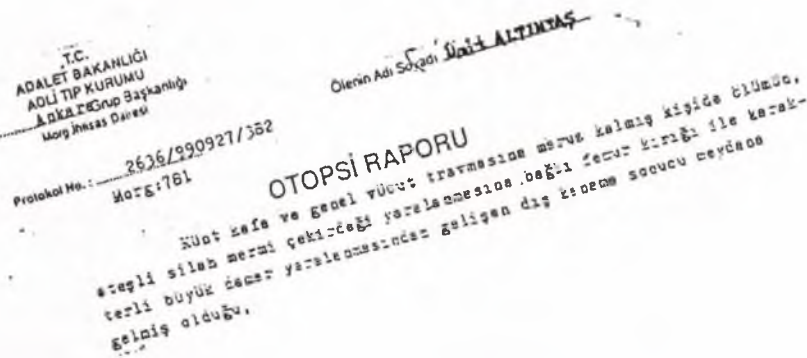
Darpların birçoğunun sert ve künt cisimlerin direk olarak vurulması ile meydana geldiği, arbede ile oluşamayacağı belgelendi. Yaralıları sağlıklı bir muayeneden geçirilmemesine rağmen sınırlı olan raporları bile işkenceyi belgeledi.

* Vücudun değişik bölgelerinde çok sayıda künt travmalarına maruz kalmış kişide ölümün silah (av tüfeği) yaralanmasına bağlı akciğer ve kalp delinmesinden gelişen kanama ile künt kafa travmasına bağlı kafa içi değişimler sonucu meydana gelmiş olduğu,

* Lezyonlardan önemli bir kısmının “ray şeklinde ekimoz” olarak tanımlandığı ve uzunlukları da dikkate alındığında bunların uzunluğu olan ve konveks yüzeyli sert ve künt cisim veya cisimlerin direkt havaletleri ile meydana getirilmiş nitelikte oldukları, baştaki lezyonlar ile cilt altında saptanan yaygın hematoma birlikte değerlendirildiğinde ölümünü mucip kafa içi kanamanın da direkt künt travma sonucu meydana gelmiş olacağı, ayrıca boyun bölgesi ile çeneye yönelik ağır künt travmalarına maruz kalmış olup çene kemiğinde kırık meydana gelmiş olduğu, tüm künt travmatik değişimler birlikte değerlendirildiğinde bu bulguların değişik literatürlerde tanımlanan “kaba dayak” işkencesi ile uyumlu bulunduğu,

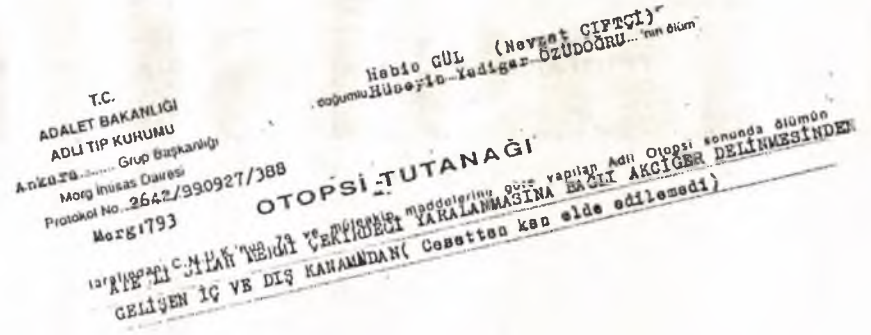
* Tanımlanan özellikleri itibarıyla künt travmalara ve ateşli silah yaralanmasına canlı iken maruz kalmış olduğu...

* Ateşli silah yaralanmasına maruz kalmış kişide ölümün, ateşli silah yaralanmasına bağlı büyük damar yaralanmasından gelişen kanama sonucu meydana gelmiş olduğu,

* Tanımlanan özellikleri itibarıyla künt travmalara ve ateşli silah yaralanmasına canlı iken maruz kalmış olduğu,

* Cesette tanımlanan travmatik değişimlerin bir kısmı künt travma ile oluşmuş lezyonlar olup, vücudun değişik yer ve yönlerindeki yerleşimleri itibarıyla, bir kısmı düşme, düşürülme, mücadele ve yakalanma sırasında meydana gelebilecek nitelikte ise de tamamının bu eylemler sırasında meydana gelmesinin tıbben varit görülmediği, kanamalı sıyrık ve ekimozlu veya ekimoz belirtilmemiş parşömenleşmiş sıyrık olarak tanımlanan travmatik değişimlerin sert zemine sürünme şeklindeki travmalarla, künt travmaların bir kısmının ise sert ve künt cisimlerin direkt havaletleri ile meydana gelmiş olacağı...

* Künt travmalara maruz kalmış kişide ölümün ateşli silah yaralanmasına bağlı akciğer yaralanmasından gelişen kanama sonucu meydana gelmiş olduğu,

* Sıyrık olarak tanımlanan travmatik değişimlerin sert zemine sürünme şeklindeki travmalarla, künt travmaların bir kısmının ise sert ve künt cisimlerin direkt havaletleri ile meydana gelmiş olacağı,

* Tanımlanan özellikleri itibarıyla künt travmalara ve ateşli silah yaralanmasına canlı iken maruz kalmış olduğu,

* Akciğer yaralanmalarında kısa sürede müdahale edildiğinde kurtulma ihtimali bulunduğu...

“Ulucanlar Cezaevi’nde bilerek ve hedef gözetilerek cinayet işlenmiştir”

Açık bir katliam olduğu bir çok sivil toplum örgütü ve kuruluş tarafından vurgulandı. Çok sayıda sendika, dernek, parti, meslek örgütü katliamı lanetledi.

Ankara Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi’nde yaşananlar bir katliamdır. Hiçbir gerekçe dört duvar arasında bulunan kişilerin öldürülmesini haklı göstermez. Olayların birinci derecede sorumlusu Adalet Bakanı derhal istifa etmelidir. Meydana gelen olayları “Devletin hakimiyetini kullanma” olarak niteleyen, böylece öldürme eylemini meşrulaştıran Başbakan da istifa etmelidir. (İzmir Barosu Yön. Kurulu Adına Av. Ahmet Okyay İzmir Barosu Bşk. Yrd. 28.09.1999)

Önceki günlerde Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun’un sabırla çezeceğini söylediği cezaevi sorunu sonuçta katliam ile “çözülmüştür” (...)

Cezaevlerindeki krizin büyümemesi ve çözülmesi için devlet yetkililerini uyarıyor, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz. (Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Bşk. Av. Murat Çelik 28.09.1999)

Ulucanlar Cezaevi’nde bilerek ve hedef gözetilerek cinayet işlenmiştir. Cezaevlerindeki insanlar devletin koruması altında olması gerekirken, can kenara itilerek sol görüşlü mahkum ve tutukluları katliamdan geçirmişlerdir. (Türk-İş ve DİSK konfederasyonlarına bağlı sekizi genel merkez olmak üzere çok sayıda sendikanın ortak açıklaması 29.09.1999)

On gün sonra gittiğimiz halde bizi etkileyen gözyaşartıcı bombanın etkisine dikkat çekmek istiyorum. Burada bu insanların öldürülmesine gerekçe olacak bir olayın olduğu inancında değiliz.

(Türkiye Barolar Birliği Gen. Sekreteri Av. Özdemir Özok)

Düzenin kokuşmuş yargısı faşist katliamın üstünü örtmek istedi

Bu kadar açıklığa karşın olayın sorumlularının yargılanması engellendi, haklarında dava açılmasına gerek görülmedi. Bizzat operasyon kararını verenlerden birisi olan Ankara Valisi hiçbir gerekçe göstermeden, birkaç cümle ile operasyonu yapan askerlerin yargılanmalarına gerek olmadığına karar verdi.

Cezaevi idarecileri ve gardiyanlar hakkında ise savcılar tarafından hızla takipsizlik kararı verildi. Olaylar sırasında cezaevi personelinin içeriye alınmadığı, dışarıda bekletildiğini kabul eden savcılar, böyle bir işlemin yasadışı olduğunu düşünmedi bile. Aynı savcılar gardiyanların arama yapmak için güvenlik güçlerinin desteği ile kibarca koşullara gittiklerini, ama saldırıya uğramaları üzerine çatışma başladığını da bir başka kararlarına dayanak yaptılar. Böylece cezaevi personeli aynı anda hem cezaevinin içinde hem de bahçesinde kabul edildi.

Verilen takipsizlik kararına karşı yapılan itiraz da sonuç vermedi.

Davayı açan savcıların hazırladıkları iddianamede sadece olaya katılan

tutuklu ve hükümlüler sanık olarak gösterilmektedir, yani sadece tutuklu ve hükümlüler suçlanmaktadır. Ama olayda açıklama bekleyen pek çok soru ve kuşku bulunmaktadır.

(TBMM Komisyonu'nun rapor taslağındaki görüşlerinden)

Operasyonlarda karar verenlerin Ankara İl Jandarma Alay Komutanı, Vali, Emniyet Müdürü, Başsavcı ve MİT sorumlusu olduğu söylendi. (TBMM Komisyonu'nun rapor taslağındaki görüşlerinden)

TBMM İnsan Hakları Komisyonu vahşetin video kayıtlarını izlemeye tahammül edemedi

TBMM İnsan Hakları Komisyonu olayları incelemek için bir alt komisyon kurdu, ancak bu komisyon üyelerinin çoğunluğunun hazırladığı ve benimsediği taslak rapor devleti suçlayıcı mahiyette olduğundan komisyon başkanları tarafından resmileştirilmedi. Ne var ki rapor taslağı basına ve kamuoyuna yansıdı. Çok geniş yetkilere sahip olan bu komisyonun bile tutuklular ile yalnız görüşmeleri engellenmeye çalışıldı; cesetlerin fotoğrafları ve çekilen video görüntüleri komisyondan gizlendi.

Kamuoyunun baskısı ile ancak 2000 Nisan ayında bu fotoğraflar video görüntüleri komisyon üyelerine verildi. Vahşeti onlar da gördüler ve izlemeye bile tahammül edemediler.

Komisyonun 18 gün sonra incelemelerine başlayabilmesi ve bu zamana kadar delilleri toplayan Ankara Cumhuriyet Savcısı'nın komisyonla görüşmeye gelmemesi komisyonun delilleri incelemesine olanak tanımamıştır. (...)

Ulucanlar Cezaevi'nde 2 Eylül'de gerçekleştirilen koğu işgalinden sonra 26 Eylül'deki olaylar ve sonrasındaki gelişmeler hakkında kamuoyuna yeteri kadar bilgi verilmemiştir. Kamuoyuna bilgi verilmemesi bir yana TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyelerinden de bazı bilgiler ve belgeler saklanmıştır. (TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu rapor taslağından)

Ulucanlara yürek dayanmadı;

TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Ulucanlar Cezaevi'nde 10 mahkumun ölümü ile sonuçlanan olaylarla ilgili otopsi görüntülerini ve fotoğraflarını seyretti. Bazı üyeler vahşet olarak nitelendirilen görüntülere dayanamayarak toplantıyı terk ettiler.

(2 Mayıs 2000 tarihli Radikal gazetesindeki haberden)

“Katliamın asıl sebebi hücre tipi (F tipi) cezaevlerini meşrulaştırmak amacıyla kamuoyu oluşturmaktır”

Katliamın gerçek sebebi tutukluların koğu işgali eylemi ya da arama yapılmaması değildir. Cezaevine operasyon kararı zaten önceden verilmiştir ve planlamalar yapılmaktadır, işgal eylemi de bunun bahanesi olarak kullanılmıştır. Bu fiili durum operasyona gerekçe oluşturmak kastı ile uzatılmış ve ağırlaştırılmıştır. Öldürme amacıyla operasyon yapılmış, öldürücü bölgelere hedefli silahlı atış yapılmıştır.

Katliamın asıl sebebi hücre tipi (F tipi) cezaevlerini meşrulaştırmak amacıyla kamuoyu oluşturmaktır.

Bu olay 2 Eylül'de başlamadı; olayın esas başlangıç tarihi çok eskilere dayanıyor. (...)

Süreç kısa bir süreç değil 2 Eylül-26 Eylül süreci değil.

(Cezaevi Bölük Komutanı Üsteğmen Deniz Yılmaz'ın ifadesinden)

Bu gelişmelerin gerekçesi devlet otoritesinin temin edilmesidir (Jandarma İl Alay Komutan Yardımcısı Ali Öz'ün ifadesinden)

Cezaevleri Genel Müdürü bu fiili durumu çözmek için uzlaşmaya yanaşmak yerine biz bu durumu bildiğimiz gibi çözeriz dediler. Tutuklular 3 Eylül'den itibaren sayım vermeye razı oldukları halde görevliler sayım almamıştır. (İHD Ankara Şube Başkanı Lütfi Demirkapı'nın ifadesinden)

Fotoğraflar arasında “devletin hakimiyetinin kuruldu”ğuna dair il jandarmaya ait bir döviz görüldü. Resimlerin incelenmesinden operasyon esnasında koğuşların fazla tahrip olmadığı görüldü.

(TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu rapor taslağından)

Olay, resmi raporlara ve savcının hazırladığı iddianameye geçtiği gibi, cezaevi görevlilerinin arama yapmak için jandarmadan yardım istemeleri ve koğuşu işgal eden eylemcilerin direnmesi sonucunda bir anda ortaya çıkmış değildir. Operasyona komuta eden binbaşının ifadesine göre; 20 gün boyunca

müdahale planı yapılmış, keşifler ve toplantılarda konu gardiyan ve müdürlerle ayrıntılı olarak tartışılmıştır. Yani olay aramanın güvenliği için çağrılan güvenlik güçlerine saldırdığı için bir anda çıkmış değildir. Öyle olsaydı hazırlıklı olmayan güvenlik güçleri silah kullanmak zorunda kalır ve 10 kişinin ölümü açıklanabilirdi. Ancak Ulucanlar'da böyle olmamış, müdahale için günlerce hazırlanmış, yeteri sayıda personel getirilmiş, hatta özel hareket birliğinden de takviye alınmıştır.

(TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu raporundan)

“Bizzat operasyon kararını verenlerden biri olan Vali, kendi emriyle eylem yapan personeli aklamıştı”

Öldürme, yaralama, işkence, tehdit, hakaret, cinsel taciz, görevi kötüye kullanma, yağma, görevi ihmal gibi birçok suç nedeni ile katledilenlerin aileleri ve yaralılar, avukatları aracılığı ile şikayette bulunmuşlardı.

Oysa Vali onca delile rağmen bir paragraflık yazıyla yargılamaya gerek olmadığına karar vermişti. Bizzat operasyon kararını verenlerden biri olan Vali, kendi emriyle eylem yapan personeli aklamıştı.

Verilen bu karar da basit hukuk ve yasa hükümlerini bile hiçe sayıyordu.

Karara karşı avukatlar Bölge İdare Mahkemesi'ne itiraz ettiler. Aradan geçen uzun zamandan sonra 150 jandarma hakkında göstermelik bir soruşturma açıldı.

Avukatlar jandarmaların yargılanmamasına ilişkin kararın yasalara ve hukuka aykırı yönlerini açıklayarak şu noktaları vurguladılar:

- * Jandarmanın görevi idari değildir. Adli görev olduğu için savcının doğrudan dava açması gerekirdi.
- * Valinin verdiği kararda gerekçe gösterilmemiştir.
- * Dayanak yapılan 1721 sayılı yasanın doğrudan ya da dolaylı olarak jandarma personeli ile hiçbir ilgisi yoktur.
- * Dayanak yapılan 2803 sayılı yasa jandarmalara cezaevlerinde silah kullanma yetkisi vermemektedir.
- * Tüzük hükmüne dayanılmıştır, yaşam hakkı tüzük ya da yönetmelikle sınırlanamaz.
- * Vali yetkisini kamu yararına kullanmamıştır.
- * Vali görevsizlik kararı ile önüne getirilen 5 jandarma görevlisi hakkında hiçbir karar vermemiştir.
- * Vali görevsizlik kararı ile önüne getirilen 14 ayrı şikayet konusunda da hiçbir karar vermemiştir.
- * Vali görevsizlik kararı ile önüne getirilen olayın şikayetçilerinden 1 müşteki ve 74 mağdurun şikayetlerini hiç inceleme konusu yapmamıştır.

Her türlü sınırı aştılar, mağdurları sanık yaptılar...

Bu çıplak katliama rağmen katliamdan sağ kurtulanlar da idam cezası ile öldürülmeye çalışılmaktadır.

Katliamdan yaralı kurtulan 85 tutukluya Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Kendi arkadaşlarının beşini öldürmekle ve isyan çıkarmakla suçlandılar. Bu şaşırtıcı senaryo katliamın ikinci perdesi ile bir bütün olarak planlandığını gösteriyordu.

Davanın açıldığı Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi, katliamı çarpıtan senaryoyu bir adım daha ileri taşıdı; sanıkların cezaevinde örgüt kurarak anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalktıklarını ileri sürdü. Mahkemeye göre yaralanan tutuklular katliama karşı direnmekle TC anayasasını ortadan kaldırmaya teşebbüs etmişlerdir.

Duruşmaya katledilenlerin yakınları alınmadı, gelen aileler Ankara girişinde ya da Ankara'da gözüaltına alındı. Sanıkların avukatları bile Ankara girişinde jandarma tarafından üç saat gözüaltında tutuldu, bazıları ise giremedi. Jandarma subayı vekaletname gösterirseniz Ankara'ya girebilirsiniz diyebilecek kadar rahat ve kurnalsız davranabiliyordu.

Duruşma öncesinde polisin, avukatlara verilecek kararı açıklaması duruşmanın formalite olduğunu da gösterdi. Nitekim duruşmaya katılabilen tutuksuz sanıklara bile söz verilmedi. Tutuklular da duruşmaya “asker olmadığı” bahanesi ile getirilmediler. Gerçekten de Ankara'daki neredeyse tüm polis ve askerler tutuklu ailelerini, avukatları, onlara destek olan kurumları gözüaltına almak ve engellemek için seferberdiler.

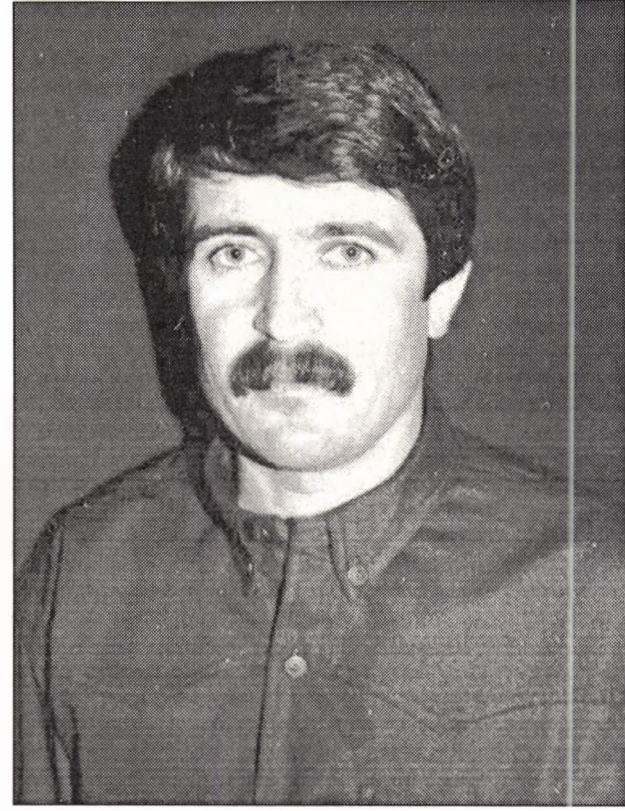
Böylelikle görevsizlik kararı veren ağır ceza mahkemesi dosyayı Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne gönderdi. Mahkemeler arasında dolaşan dosya son olarak Uyuşmazlık Mahkemesi tarafından Ağır Ceza Mahkemesi'ne geri gönderildi.

Katliamcıları değil katledilenleri yargılayan devlet Ulucanlar katliamının nasıl planlı ve vahşi bir katliam olduğunu katliamın bu ikinci perdesi yoluyla da göstermiş olmaktadır.

Karadeniz:

Bir halklar mozaiği/1

Habip Gül

bölüğünü barındırıyor.

Karadeniz kömür madeninin yanısıra linyit, altın, bakır, gümüş gibi yeraltı kaynaklarıyla da Türkiye ekonomisinde önemli bir yer tutmaktadır. Ayrıca deniz ulaşımındaki gelişkinliği ve Zonguldak, Samsun, Sinop, Hopa başta olmak üzere birçok irili ufaklı limanlarıyla yurt içi ve uluslararası ticarete önemli bir yeri vardır. Tarihte olduğu gibi bugün de Karadeniz bu stratejik yapısı, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri ile egemen sınıflar için büyük bir önem taşımaktadır.

Karadeniz: Halklar mozaiği

Lazların tarihini Çerkez, Gürcü, Abhaz, vb. Kafkas halkları ile Ermeni ve Kürt halklarının tarihinden ayrı ele almak mümkün değildir. Bütün bu halklar, gerek coğrafi gerekse tarihsel olarak iç içe geçmişlikleri, aynı imparatorlukların zulmüne maruz kalmaları vb. nedenlerle benzer tarihsel süreçleri yaşamış, aynı kaderi paylaşmışlardır. Aynı topraklar üzerinde yaşamış kimi halklar ortak krallıklar ve beylikler kurmuşlardır. Örneğin MÖ. 12-11 yüzyıllarda Karadeniz kıyılarının doğusunda (Trabzon ve çevresi) kurulan Kolkhide Krallığı, Lazlar ve Abhazların ortak krallığıdır. MÖ. 1. yüzyılda Romalılar bu coğrafyayı işgal edene kadar birlikte yaşamışlardır. İşgalden sonra Romalılar Kolkhide Krallığı'na son vererek kendi denetimlerinde Lazika (Lazistan) Krallığı'nı oluşturmuşlardır. Bu aynı zamanda yüzyıllarca beraber yaşamış bu halkların bitmez acılarının başlangıç tarihidir. Bağımsız statülerini yitiren bölge halkları dinsel, kültürel ve iktisadi olarak Roma İmparatorluğu'nun ve değişik tarihlerde Pers ve Osmanlı gibi değişik imparatorlukların sürekli baskı, asimilasyon, katliam ve sömürücü yönetiminde yaşamışlardır. Dönem dönem bağımsız devletlerini kursalar da bu çok uzun sürmemiş, bir biçimde bölgedeki egemen imparatorluğun boyunduruğuna girmek zorunda kalmışlardır. Örneğin Kolkhide Krallığı'nın son bulmasından sonra Lazlar, Abhazlar ve diğer Kafkas halkları, değişik tarihlerde değişik krallıklara ve özerk yapılara sahip olmuşlardır. Ne var ki bu krallıklar güçlü bir merkezi yapıya sahip olamamış, dolayısıyla siyasal-iktisadi bağımsızlıklarını sağlayamamışlardır. Bu nedenle egemen imparatorlukların yayılmacı emellerine ve politikalarına bağımlı davranmak zorunda kalmışlardır.

Yüzyıllarca Roma ile Pers imparatorluklarının egemenlik sahası, dolayısıyla sayısız savaşların nedeni olan Karadeniz ve Kafkasya halkları, tarih boyunca ortak kaderi paylaşmışlardır. Kimi dönem imparatorlukların zulmüne karşı özgürlük savaşını birlikte yürütmüşler, kimi zaman yüzyıllarca beraber yaşamış halklar olmalarına rağmen değişik imparatorlukların yanında birbirlerine karşı savaşmışlardır. Örneğin 542 yılında Bizans ve İran arasındaki egemenlik savaşında Abazhalar Bizans'ın yanında savaşa girerken, Lazlar İran'ın yanında

savaşmışlardır. Bizans ve İran'ın antlaşmasıyla biten bu savaşın sonucunda Lazistan iki imparatorluk arasında paylaştırılmıştır. 572 yılında bağımsızlıklarını kazanmak için savaş başlatan Ermenilerle birlikte Abazhalar ve Lazlar da İran'a karşı savaşmışlardır. Bölge halkları değişik dönemlerde egemen imparatorluklar arasında değişen güç dengelerine göre onların yanında savaşsalar da, uygun koşullar oluştuğunda ortak düşmana karşı da birlikte savaşabilmişlerdir.

Sömürgecilik ve din faktörü

İşgal ve ilhaklar özünde askeri zorun ürünü olsalar da, bunların kalıcılaşmasını sağlayan yöntem ve silahlar çok çeşitlidir. Zira tek başına zor politikaları işgal edilmiş topraklardaki halkları köleleştirmeye yetmemektedir. Tersine, orta vadede daha güçlü patlamaları mayalamaktadır. Sömürgeci güçler için en etkili silah, bir halkın tarihinden, kültüründen, ulusal kimliğinden ve dini inançlarından arındırılarak köleleştirilmesi ve yeni bir kimlikle/egemen gücün kimliğiyle yeniden şekillendirilmesidir. Bir halka uzun süreli boyun eğdirmek ancak böyle mümkün olabilmektedir. Bu, sömürgeci güçlerin kullandığı en etkili ve sonuç alıcı silahtır. Bu gerçekliği somut olarak Kafkas halklarının ve Lazların tarihinde de görmek mümkündür. Bizans İmparatorluğu MÖ.1. yüzyılda Lazlar da içinde olmak üzere birçok Kafkas halkının ortak krallığı olan Kolkhide'yi kendi egemenliğine aldıktan sonra, özellikle kültürel ve ideolojik (din) kurumsallaşma için yoğun bir çaba harcamıştır.

Bu birkaç nedenden dolayı önemlidir. Birincisi, henüz ulusal kimliğin gelişmediği bir çağda kabile ve aşiretsel toplulukları birarada tutan din olgusudur. İkincisi, Hristiyanlık dinini esas alan Roma İmparatorluğu ile Mazdeizm'i (Zerdüş dinini) esas alan Pers İmparatorluğu arasında dünyaya hakim olma savaşı dinsel ayrılıklar üzerinden yürüyordu. Dolayısıyla her imparatorluğun egemenlik sahası kendi dininin kabul gördüğü sınırlarla ölçülüyordu. İşgal edilen topraklarda yaşayan halklara kendi dinini kabul ettirmek ve bu din esaslarına dayalı bir yönetim, yaşam ve kültür yaratmak, sömürgeci egemenliğinin güvence altına alınması anlamına geliyordu.

Kafkas halklarına Hristiyanlığı kabul ettirmek Roma için sancılı bir süreç olarak yaşandı, fakat sonuçta MS. 532 yılında kendi egemenliğindeki

Karadeniz yüzyıllar boyunca çeşitli imparatorluklar, krallıklar ve devletler arasında anlaşmazlıklar ve savaşlar nedeni olagelmıştır. İlk çağlardan günümüze bu coğrafyanın onlarca savaşa ve paylaşımına maruz kalması, yalnızca yeraltı ve yerüstü kaynaklarının zenginliğinden değil, daha önemlisi bölgenin stratejik konumundan dolayıdır. Özellikle deniz yolu ve kervan ticaretinin dünya ekonomisinde belirleyici olduğu dönemlerde bu temel bir nedendir. İkinci bir neden ise, yayılmacı emellere elverişli stratejik konumudur.

Bugün Karadeniz denilince ilk akla gelen yeşilliği, fındığı, çayı, hamsisi ve bir de egemenlerce uydurulmuş ve çoğunlukla aşağılayıcı nitelik taşıyan fıkralardır. Bunlara da kısaca değinmekle birlikte, biz burada esas olarak bu bölgenin tarihi, egemen sınıflar açısından stratejik önemi ve bu coğrafyada yaşayan birçok ulus ve azınlığın tarihsel bağları ve "kader" ortaklığını ele alacağız.

Karadeniz'in genel ekonomik yapısı ve Türkiye ekonomisindeki yeri

Karadeniz Bölgesi'nde yaşayan nüfusun önemli bir kesiminin temel geçim kaynağı tarımdır. Fındık, çay, mısır gibi çeşitli tarım ürünleri Türkiye'nin ihracatında önemli bir yer tutmaktadır. Genel olarak tarımsal üretim Karadeniz ekonomisinde önemli bir yer tutsa da, iç bölgelerine baktığımızda iktisadi yapıda önemli farklılaşmalar görülür. Örneğin Doğu ve Orta Karadeniz bölgelerinde tarımsal üretim ve tarıma dayalı ekonomik yapı ağırlıktadır. Daha çok fındık, çay, hamsi, mısır ile özdeşleşen bölgede ayrıca patates, arpa, pirinç, soğan, ayçiçeği, şekerpancarı, kendir ve tütün, mandalina, portakal ve limon yetiştirilmektedir. Yanısıra hayvancılık ve bal üretimi yapılmaktadır.

Doğu ve Orta Karadeniz'de tarımsal üretime uygun bir sınai gelişme de sözkonusudur. Bu bölgede yaygın olan sanayi kuruluşları, tarımsal ürünlerin işlenmesi amacı ile kurulan tesislerdir. Çay, fındık işleme, bitkisel yağ, sigara, şeker, kağıt, süt ürünleri ile, deniz ve orman ürünlerini işleyen fabrikalardır. Ağır sanayi ise daha ziyade Batı Karadeniz'de konumlanmıştır. Karabük ve Ereğli'deki demir-çelik ile Ereğli-Zonguldak taş kömürü ve bu kömür havzasından çıkarılan taşkömürünün kullanıldığı Çatalağzı Termik Santrali Türkiye ekonomisinde önemli bir yer tutmaktadır. (Örneğin sadece Zonguldak'ın 1995 yılı Gayri Safi Yurt İçi Hasılaya katkısı cari fiyatlarla 1.170 trilyondur. Bu katkısıyla Türkiye'nin tüm illeri içerisinde 12. sırayı almaktadır.) Yine bölgede yeralan birçok hidroelektrik santrali ve çimento üretimi ile ateş tuğlası üretimi yapan fabrikaları da bu sınai üretime eklemek gerekir. Dolayısıyla Karadeniz sadece tarımsal üretimiyle değil sanayisiyle de Türkiye ekonomisinde önemli bir yer tutuyor. Sadece niceliğiyle değil, "madenci fırtınası"nda olduğu gibi militan ve kitlesel eylemleriyle de Türkiye işçi sınıfının çok önemli bir

Lazika Krallığı Hristiyanlığı resmi din olarak kabul etti. Aynı dönemlerde Abhaz halklarının bir kesiminin de (Apsilyalılar ve Misimyalılar) Hristiyanlığı kabul ettikleri görülüyor. Lazlar ve diğer Kafkas halkları 7. yüzyıla kadar Hristiyan olarak yaşamışlardır.

Özellikle 5. yüzyıldan başlayarak İran ve Bizans İmparatorlukları arasında şiddetli bir savaş sürmüştür. Bu savaşın nedeni Kafkasya coğrafyası üzerindeki egemenlik sorunuydu. Çünkü ekonomik bunalım yaşayan bu imparatorluklar için bu bölgeye sahip olmak, hem ekonomik hem de yayılmacı stratejileri açısından canalcı önemdeydi. İran, Çin ve Hindistan'a bağlanan ticaret yollarına (İpek yolu) sahip olmak için Kafkasya'nın Karadeniz kıyılarına sahip olmak zorundaydı. Böylece Bizanslı tüccarlardan dilediği gibi yüksek vergi alabilecek, bu topraklardan geçerek Orta Asya'ya geçen tüm ticaret yolları üzerinde denetim kurabilecekti. Bu kendi ekonomisi için muazzam bir kaynak, Bizans ekonomisi için ise tam bir yıkım olacaktı. Askeri olarak da bölgeyi (Abhazigia ve Lazika) bir üs olarak kullanarak Bizans İmparatorluğu'na daha kolay saldırılar düzenleyebilecekti. Yüzyıllar boyunca bu iki imparatorluğun yayılmacı ve işgalci politikaları sonucu katliamlara, sürgünlere maruz kalan bu halklar, 570'lere gelindiğinde, bu kez de Muhammed ve onu ardından halifeleri Ebubekir, Ömer, Osman ve Ali'nin İslamiyeti yayma zulmü ile yüzyüze kalacaklardı.

7. yüzyılda toplumsal bunalımın ortaya çıkardığı yeni dengeler ve istilalar

7. yüzyıla, Bizans da dahil bütün imparatorluklara bunalım ve altüst oluşlar damgasını vurmuştur. Bunda imparatorluklar arası süren savaşlar bir etken olmakla beraber, bunalımın nedenleri daha köklü ve derinliklidir.

Sömürgelerin hızla gelişip yaygınlık kazanması, imparatorlukların savaş ganimetlerine dayalı ekonomilerine giderek zayıflatan bir etkene dönüşmüş ve sömürgecilik üzerinde yükselen yeni bir toplumsal-siyasal yapılanma sınıfsal farklılaşmayı da beraberinde getirmişti. (İlk koloniler Lazika'da oluşmuştur.) Bu yeni gelişmenin ve toplumsal çelişkilerin yarattığı bunalım sürecini en ağır yaşayan Araplar, bunu ancak yeni bir din olgusuyla aşabilmişlerdir. Kervan ticaretinin ölüm noktasına gelmesi ve artan nüfusa karşın ekilebilir toprakların oldukça yetersiz kalması, Arap toplumunda yeni temeller üzerinde sınıfsal çelişki ve çatışmanın zeminini yaratmıştı. Bir yandan belli bir yaşam düzeyine sahip şehirlerde yaşayan kesim, diğer yandan ne kalacak yeri ne de ekecek toprağı olan Bedeviler... İşte Arap toplumunda sınıfsal çelişki ve çatışmaların bu tablosu İslam dininin de zemini oldu.

570 yıllarında Arap toplumundaki bu hoşnutsuzluğu arkasına alan Muhammed yeni bir ideolojik formasyonla ortaya çıktı. Bu İslam dinidir. Sistemden hoşnutsuz ve yoksulluğun pençesinde kıvranan Bedevilerin tepkisini yeni bir dinsel kimlik etrafında birleştiren Muhammed, sadece iktidarı ele geçirip kendini peygamber ilan etmekle kalmadı, İslamiyeti dünyaya yaymayı hedefleyen işgalci bir politikayı da esas aldı. Muhammed'in bu istilacı emellerini ardılları olan Arap halifeleri de sürdürdüler. Halife Ömer'in döneminde (634-644) Suriye, Filistin, Mısır ve İran'ı ele geçirdiler.

640 yılında Ermenistan işgal edildi. 642'de ise Gürcistan ele geçirildi. Gürcistan üzerinden bütün bir Kafkasya'nın işgaline yönelindi. Bu Arap istilacıların en önemli hedefidir. Hem İslamiyeti

yaymak, hem de ticaret yollarına sahip olmak için genelde Kafkasya, özelde ise Lazika ve Kürdistan stratejik bölgelerdir. Nihayet 8. yüzyıla gelindiğinde, Kafkasya'dakiler dahil birçok halk Arap istilacıların İslamı kılıç zoruyla kabul ettirme çabaları altında kan kismaktadır. 7. yüzyıla kadar Hristiyan olarak yaşamış olan Kafkas halkları ve diğer halklara İslam dini dayatılır. Kabul etmeyenler ya kılıçtan geçirilir ya yurtlarından kovulurlar. Laz halkı da bu kılıç politikasından fazlasıyla nasibini alır ve topraklarından kovulur.

Selçuklu'dan Osmanlı'ya uzanan süreç ve artan zulüm

Arap istilaları, İran'la bitmez tükenmez egemenlik savaşları ve artan iç çelişkiler Bizans'ı içte ve dışta zayıflatmıştı. 11. yüzyıldan başlayarak Moğol istilasından kaçıp Anadolu'ya akan Türkmen kabileleriyle girilen çatışmalar, Bizans'ın yenilgisi ve Selçukoğulları'nın egemenliğinde merkezi Selçuklu devletinin kurulmasıyla sonuçlanmıştı.

Anadolu Selçuklu İmparatorluğu'nun bir dizi dezavantajı vardı. Denizle bağlantısı yalnızca işgal ettiği Lazika'nın (Lazistan) Rize, Artvin şehirleri ve Gürcistan ile Abhaza ile sınırlıydı. Bu durum Selçuklu için dezavantajdı. Zira bölge imparatorlukları arasındaki güç dengelerinde Karadeniz'in tuttuğu yer oldukça önemliydi. Selçuklu'nun diğer bir dezavantajı ise, çevresinin Hristiyan devlet ve imparatorluklarla çevrili olmasıydı. Kuzeydoğu'da Gürcüler ve Trabzon Rum İmparatorluğu, Sinop'tan Alanya'ya kadar Anadolu'yu içine alan çemberde Bizanslılar, Kilikya'da Ermeniler ve daha ilerde Antakya ve Urfa prenslikleri vardı. Laz, Rum, Ermeni ve Gürcüler başta olmak üzere birçok ulustan halkın binyılları aşan beraberlikleri ve kültürel kaynaşmışlıkları sözkonusuydu.

Üçüncü bir olumsuz olgu ise, sürekli olarak Orta

İşgal ve ilhaklar özünde askeri zorun ürünü olsalar da, bunların kalıcılaşmasını sağlayan yöntem ve silahlar çok çeşitlidir. Zira tek başına zor politikaları işgal edilmiş topraklardaki halkları köleleştirmeye yetmemektedir. Tersine, orta vadede daha güçlü patlamaları mayalamaktadır. Sömürgeci güçler için en etkili silah, bir halkın tarihinden, kültüründen, ulusal kimliğinden ve dini inançlarından arındırılarak köleleştirilmesi ve yeni bir kimlikle/egemen gücün kimliğiyle yeniden şekillendirilmesidir. Bir halka uzun süreli boyun eğdirmek ancak böyle mümkün olabilmektedir. Bu, sömürgeci güçlerin kullandığı en etkili ve sonuç alıcı silahtır. Bu gerçekliği somut olarak Kafkas halklarının ve Lazların tarihinde de görmek mümkündür. Bizans İmparatorluğu MÖ.1. yüzyılda Lazlar da içinde olmak üzere birçok Kafkas halkının ortak krallığı olan Kolkhide'yi kendi egemenliğine aldıktan sonra, özellikle kültürel ve ideolojik (din) kurumsallaşma için yoğun bir çaba harcamıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Asya'dan Anadolu topraklarına yeni aşiretlerin akmasıydı. Selçuklu devleti bu yeni kabileleri kendi yayılmacı emelleri doğrultusunda sınır bölgelerine yerleştirdi. Ancak bu aşiretler komşu imparatorluk topraklarına yönelmek yerine iktisadi ve siyasi olarak zayıflayan Selçuklu'nun topraklarını işgal ederek, ayrı ayrı aşiret krallıkları kurdular. Bu Selçuklu'nun yıkılışını getirdi.

Anadolu'daki beylikler arasında Osmanlılar sivrilişip gelişerek, istilacı ve yağmacı karakterde bir askeri devlet olarak örgütlendiler. Gerek Selçuklu'nun liman kentleri üzerindeki zayıf etkisinin iktisadi yapısında yarattığı zayıflık ve diğer imparatorluklara karşı yaptırım gücünün olmayışı, gerekse deniz ticaretinin giderek önem kazanması, Osmanlıların liman kentlerine daha yoğun seferler düzenlemelerinin esas nedenidir. Çünkü ancak bu yolla batının ekonomik gücünü sınırlayabilir, doğu ticaretini ele geçirebilirlerdi. 1460'lara gelindiğinde Ege'de Enez, Limni, Midilli, Foça, Atina dükalığını, Karadeniz'de Amasra, Sinop, Trabzon Rum İmparatorluğu'nu kendi egemenlikleri altına almışlardı. Bu, deniz ticareti üzerinde büyük bir egemenlik alanı kazanmak anlamına geliyordu.

1461 yılında Fatih Sultan Mehmet Trabzon'u işgal ederek Laz Krallığı'na son verdi. Yanısıra Melo, Ganio, Arhavi, Viçe, Atina, Hopa, Batum, Çhala, Begleva, Moğedi gibi birçok şehir ve köy işgal edildi, halklara büyük bir zulüm yaşatıldı. Bu zulmün karşısında başta Lazlar olmak üzere diğer bölge halkları savaştılsa da, sonuçta Osmanlılar'ın entrika ve zulmüne yenik düştüler. Osmanlılar bu işgalde, başka şeylerin yanısıra, bölge halkları üzerinde dini büyük bir baskı aracına dönüştürdüler. Yüzyıllardır Hristiyanlığı benimseyen Lazlar ve diğer halklar şimdi Osmanlılar'ın dinsel dayatmalarıyla karşı karşıyaydılar. İlk dönemlerde ayaklarını daha sağlam yere basmak için nispeten daha esnek davranan Osmanlılar, özellikle 1512-20 yılları arasında bölgedeki diğer dinlere mensup halklara büyük acılar çekirdiler. 2. Selim'in işgal ve zulmü üzerine misyoner Lui Grancerios'un kaleme aldığı bir metin Lazların yaşadıklarını özetlemektedir:

“Rize nahiyesi Trabzon'la Gürcistan arasındaki sahil boyunca uzanmaktadır. Bu nahiyenin Trabzon'a yakın kesimindeki ahali Yunanca, Gürcistan'a yakın olan kesimindeki ahali de Megrelce konuşmaktadır. Rize Lazların kendi kentidir. Lazlar Megrel ulusundandır. Zamanla İslama geçişler olmaktadır. İslamı kabul etmeyenlere ağır vergiler yüklenmekte, ekonomik ve moral baskı yapılmaktadır. Bu baskılar Lazların Türklüğe boyun eğmelerinde büyük rol oynamaktadır. Bazı aileler yeni doğmuş erkek çocukların öldürüp yok etmektedirler. Zira böyle yapmakla evlatlarını ağır yaşam koşullarında İslama zorlanmaktan kurtarmış sayıyorlardı. Yetişkin kızlarını yeniçerilerle (Osmanlı askeri) evlendirmeye özen gösteriyorlardı. Bu yolla bir dereceye kadar rahat yaşama şansı elde etmeye çalışıyorlardı. Lazların isimlerinde değişiklik yapılmaktadır. Hristiyan isimleri müslüman isimleriyle değiştiriliyor. Çok az miktarda Laz geleneksel Hristiyan ve milli ad ve soyadlarını koruyabilmiştir.” (Aktaran Muhammet Vanilişi-Ali Tandilava, *Lazların Tarihi*, Ant Yayınları, s.47)

Lazların yaşadığı bu süreç, tam bir parçalanma, bölünme ve değişik kültürler içerisinde erime sürecidir. İslamiyeti kabul edenler kimliklerini yitirirken, Hristiyan kalanlar Rumlar arasında yaşamayı tercih etmişlerdir. Çok az bir kesim bulundukları yerlerde kimlik ve kültürlerini yarım yamalak korumaya çalışmıştır.

(Devam edecek...)

Habip ve Ümit'e dair...

Yaşamları ve ölümleriyle davamızı yücelttiler

Sizi anlamak partimizi anlamaktır

Sizinle ayrılmış bir yıl oldu. Bu bir yıl boyunca birçok kez size yazmak istedim. Hatta birkaç kez kalemi elime aldım, ancak yazamadım. Halbuki o kadar çok şey vardı ki size ilişkin yazılacak. Ama, beni yazmaktan hep alıkoyan, sizlerin ölümünü kabullenememektir. Sizlerle ayrıldığımız o karanlık geceden bir ay sonra, ellerimle aydınlık yüzlerinizi pankartlara işlemiştim. Bu hem bana sizi yeniden yaşatmış, hem de sizin yokluğunuzla yüzleştirip acı vermişti.

Bir yıl oldu. Ama tüm canlılığınız ve sıcaklığınız yüreğimde ve beynimde tazeliğini koruyor. Artık sizi, hislerimi ve paylaştıklarımızı akıtmalıyım. Çünkü sizler tüm yaşamınızla partiye, devrime ve sosyalizme aitsiniz. Bu nedenle size ilişkin hiçbir şey saklı kalmamalı. Uğruna tereddütsüzce öldüğünüz bayrağın taşıyıcısı genç ve geleceğin kuşakları, bu bayrağı kanlarıyla kızılaştıran, emekleriyle yücelten siz iki yoldaşımızı tanısinlar. Sizler gibi tek bir leke sürülmeyip, gözbebeği gibi korunsun. Çünkü sizi anlamak partimizi anlamaktır. Sizi tanımak partimizi anlamaktır. Çünkü siz "partimizin özü ve özeti"siniz.

Sizinle fiziki olarak ayrıldığımız o geceden sonra daha birçok gece birlikte düşmanla göğüs göğüse çarpıştık, kan akıttık, kan döktük. Ama her defasında kazanan bizdik ve öldükçe yeniden ayağa kalkıp düşmanın karşısına dikildik. Omuz omuza çatıştık, kucak kucağa gözlerinizin parıltısında şehit düştük. Bir rüya değildi bu. Birlikte yaşadığımız, çağlar boyu yaşanan ve yaşanacak olan sevdalı bir türkünün yolculuğuydu. Yolun bittiği yerde, Ümit yoldaşın en güzel ve hiç bitmeyen kahkahası duyuluyordu.

Kişiliğinde devrime adanmışlığı, yoldaşça bağlılığı, sevgiyi tüm yalınlığıyla taşıyan insan

Devrimci yaşamının büyük bir bölümünü geçirdiği cezaevlerinin birinde tanışmıştık Habip'le. Ben henüz

devrimci mücadeleyle yeni tanıştığım bir evrede yakalanıp tutuklanmıştım. Bu ilk deneyimimde poliste kötü bir tutum almış, bunun verdiği ezikliği yaşıyordum. Tutuklanmam aynı zamanda, henüz yüzleşemediğim birçok zayıflığımla, küçük-burjuva hayal ve beklentilerimle de yüzleştirmişti beni. Sarsılmıştım, ama devrimden yana henüz bir tercih yapamadığım yerde boşlukta kalıyor, yaşama ve kendime küsüyordum. Tam da böylesi bir durumda, Habip yoldaş yüreğine inen perdeyi parçaladı, nabzıma güç taşıdı.

Habip uzun yıllar tanırçasına insanın yüreğinin derinliklerine ulaşıyor, uzlaşmaz, katı bir acımasızlıkla tüm zayıf yanları, zaafı ve küçük-burjuva kaygıları eziyor, aşağılıyordu. Bunu yaparken, karşısındaki insan tam anlamıyla sarsılıyor ve kendisiyle yüzleşiyordu. Ama Habip bununla birlikte, o ana kadar zayıf, sallantılı kalmış olumluluklarımızı ve ileri yanlarımızı da yakalamasını biliyor ve onları besliyordu. Böylece, olumsuz ve düzene ait olan ne varsa sizde ezilirken, devrimden yana olan herşey gürleşip, geliyordu. Habip, tüm bu ilişkimiz boyunca beni bana tanıttı, kişiliğine kendisinden çok şey kattı.

Küçük-burjuva yanlarımızla savaştığı yerde, O, uzlaşmaz, sert ve acımasız biriydi. Ancak devrim ve onun değerleriyle, emekle karşılaştığı her yerde, içten ve sıcak bir dosttu. Bir insanda en küçük bir kıpırtı gördüğünde canla başla uğraşır, emek harcar, onu yakalamaya çalışırdı. Habip'in kişiliğinde devrime adanmışlığı, yoldaşça bağlılığı, sevgiyi tüm yalınlığıyla görmek mümkündü.

"İnsana acı veren, ideallerini bir yana bırakmaktır. Bu insanı insan yapan herşeyin yitirilmesidir..."

Bu cezaevinde Habip'le yaklaşık birbuçuk ay beraber kaldık. Birbuçuk ay sonra Habip tahliye oldu. Ayrılırken "Başka bir yerde ve daha farklı koşullarda buluşmak üzere" vedalaştık. Bu vedalaşma aynı zamanda daha ileriden mücadeleye katılma yönünde Habip'e verdiğim bir sözdü. Yönümü bulmakta zorlandığım o günlerde, sıkıştığım anlarda, Habip'e

verdiğim bu söz bana güç verdi, mücadelede kararlı bir biçimde yol almama yardımcı oldu. Bu dönemde en çok istediğim şeylerden biri, Habip'le omuz omuza yürümek ve çalışmaktı.

Habip'in tahliyesinden yaklaşık yedi ay sonra ben de tahliye oldum. Tahliye olacağım gün büyük bir coşkuyla sıcak mücadeleye dönmenin son hazırlıklarını yaptığım dakikalarda, Habip'in yeniden tutuklandığı haberi geldi. Böylece Habip'le dışarıda beraber çalışma olanağı da boşa çıkmış oluyordu.

Habip'le bundan sonraki ilk görüşmemiz ölüm orucu eyleminin hemen sonrasına denk geldi. Cezaevinde görüşüne gittiğimde ilk önce beni tanıyamamıştı. Kendisine beraber kaldığımız cezaevinin adını söylediğimde, gözlerinde okunan bir mahcuplukla beraber; "Başka koşullarda görüşmek istemiştik, olmadı. İşte yine cezaevindeyim" demiş, sonra da hatırlamamasının nedeninin ölüm orucundan kaynaklı hafıza zayıflaması olduğunu söylemişti. Konuşmalar sırasında sözlerinde ve gözlerinde tam bir coşkunluk görülüyordu. Mücadeleye devam etmem onu oldukça sevindirmişti.

İlk sorularından biri, benimle aynı zamanda alınıp, sonra beraber bırakıldığımız kişilerin durumuna ilişkindi. Bu kişiler dışarıya çıktıktan sonra mücadeleye devam etmemişlerdi. Durumu anlattığımda Habip bunu sakince karşılamış, ardından özetle şunları söylemişti:

"Yoldaş, ben yıllardır ailemle görüşemiyorum, defalarca işkenceden geçirildim, sağlığım bozuldu, bir bacağımı kullanamıyorum, kaybetme durumum var. Yıllardır cezaevinde yatıyorum. Ama ben mutluyum, özgürüm. Çünkü tüm yaptıklarımı ideallerim uğruna yaptım. Biz bedel ödemiyoruz. Asıl bedeli ödeyenler onlar. Mücadelemiz karşısında maruz kaldığımız şeyler bedel değildir, acı vermez, tersine bizleri yüceltir, özgürleştirir. İnsana acı veren, ideallerini bir yana bırakmaktır. Bu insanı insan yapan herşeyin yitirilmesidir ki, bundan büyük bedel olmaz."

Son derece değerli olan bu düşüncelerin Habip'in ölümsüzleşmesinden sonra apayrı bir anlamı var bugün. Habip yoldaşın bedeni düşman tarafından kesildi, biçildi, hunharca işkencelere tabi tutuldu. Ama Habip yoldaş ölümsüzleşerek yüceldi ve özgürlüğün doruğuna ulaştı. Şimdi Habip'in yüzündeki ifadeyi görebiliyorum; içten bir gülümseme ve sonsuz bir mutluluk.

Habip'le birkaç kez daha Ulucanlar'da camın

arkasından görüştük. Yaptığımız görüşmelerde, dışarıda yaşanan her türlü gelişmeyi öğrenmek için muazzam bir çaba gösteriyor, sorunlara yanıtlar üretiyordu. Ama cam arkasından yapılan bu görüşmeler uzun sürmedi. Bu defa ben de yeniden tutuklanmış ve kısa bir süre sonra Habip'in kaldığı Ulucanlar Cezaevi'ne götürülmüştüm. Bir kez daha Habip'le yüzyüze görüşme ve aramızda hiçbir sınır olmadan ona sarılma şansını elde etmişim. Bir devrimci için tutuklanmak her zaman iki türlü acı verir. Birincisi, politik faaliyetten (tabii ki politik faaliyet alanlarıyla dolaysız bağ anlamında) koparılmasıdır. İkincisi ise, bu durumun genellikle devrimcinin yaptığı hatalardan kaynaklanıyor olmasıdır. Ben de tutuklanmamla beraber bu acıyı yüreğimde duyuyordum. Ancak bununla birlikte, kontrol edemediğim bir his beni heyecanlandırıp coşkulandırıyordu. Bu, Habip'le yüzyüze gelecek olmanın verdiği bir histi.

Ulucanlar'a getirildiğimde, Habip'le kapı altında karşılaştık. Doyasıya sarıldık birbirimize, hasret giderdik. Bir kez daha ilk ayrılışımızda yaptığımız konuşmayı hatırlatıp, gülüştük.

Davaya sonsuz inanç tüm yalınlığıyla Habip şahsında ifadesini buluyordu

Ulucanlar'da katliama kadar beraber geçirdiğimiz süreç boyunca Habip'i çok daha iyi tanıma şansım oldu. Davaya sonsuz inanç tüm yalınlığıyla Habip şahsında ifadesini buluyordu. Ama daha önce kısmen görüp tanıdığım, bu süreç boyunca ise daha yakından görüp yaşadığım yanıysa, içtenliği, yaşadığı duygusal yoğunluk ve hassasiyeti oldu. Düşmanı karşısında oldukça acımasız olan Habip, yoldaşlarına karşı son derece hassas ve içtendi. Bu yapıyla yoldaşlarıyla ilişkilerini derinliğine yaşıyor, yaşanan herşeyi yoğun olarak hissediyordu. Bu anlamıyla Habip'in yüreğinde koskoca bir çocuk yaşıyordu. Düşmanına karşı acımasız olan Habip, tam da bu nedenle ve bu sayede bu kadar saf, yalın, içten ve samimiydi. Ümit'le bu kadar derin bir yakınlaşmayı sağlamaları da bence buradan kaynaklıydı.

Katliamdan sonra, Habip'e daha sıkı sarılmadığım, ayrılırken son bir kez daha kucaklayamadığım için kahroldum. Cezaevinde kaldığımız süreçte onunla paylaşamadığım her dakikaya lanet okudum.

Habip'in "Tekoşin" olduğunu katliamdan sonra öğrendim. Öğrenmemle beraber içimdeki acı daha da büyüdü. Çünkü Tekoşin devrimci değerlerle tanışmamızda ve devrimci kimliğimizin şekillenmesinde bizim için sembol bir isimdi. *Ekim* 'in çıkan her yeni sayısında Tekoşin'in yazılarını büyük bir ilgi ve şevkle arardık. Gördüğümüzde birbirimize ilk verdiğimiz haberlerin başında Tekoşin'in yazıları gelirdi. Şimdi Habip yoldaşın devrimci kimliğimin biçimlenmesindeki rolünü daha net bir biçimde görüyorum.

Habip yoldaş yaşamıyla komünist kimliğin eşsiz örneklerini verdi. Bir komünist gibi yaşadı ve yaşamının son dakikalarına kadar bir komünist gibi çarpıştı. Şehit düşüp, devrim tarihimizin eşsiz bir yerine taht kurdu. Habip yoldaş kavgamızın her anında bizimle ve kavganın her parçasında Habip yoldaşın izi var.

Düşünsel güç ve birikimiyle şaşırtan genç devrimci

Ümit'le ilk tanışmamız da yine cezaevinde olmuştu. İlk tutuklandığım dönemdi. Bihipler yeni tahliye olmuşlardı. Polis kameramanına dersini verdikten sonra, bulunduğumuz cezaevinin özel tip kısmına getirilmişti. Yanımıza getirilmesi için yaptığımız girişimler boşa çıkmış, yakın dönemde tahliye olacağı için de fazla zorlamamıştık. Yazılı notlarla haberleşiyorduk. Bizim için Ümit üniversiteli genç bir yoldaşımızdı. Ancak bu düşüncemiz bir süre sonra değişti, Ümit bizi epeyce şaşırtmıştı. '96 1 Mayıs'ı sonrasında kendisine düşüncelerini sormuştuk. Kısa bir metin bekliyorduk.

Ama gelen metin sekiz sayfa idi ve metindeki düşünsel güç ve birikim oldukça dikkat çekiciydi.

Biz tahliye olduğumuzda, Ümit halen tutsaktı. Yanlış bir yönlendirmeden dolayı tutukluluğu uzamıştı. Bizden çok sonra tahliye olabildi.

Ümit'le yüzyüze ve gerçek anlamıyla tanışmamız, birkaç kez aynı ortamda bulunuyor olmamızdan kaynaklı yan yana gelişler sayılmazsa, Ulucanlar'da mümkün olabildi.

Habip kadar sade ve yalın, Habip kadar içten ve samimi...

Ulucanlar'da iç politik süreçlerimiz boyunca Ümit'in tartışma ve değerlendirmelerde ortaya koyduğu düşünsel kapasite beni Ümit'e daha da yakınlaştırıyordu. Ümit'le konuşmak, tartışmak ve onu dinlemek apayrı bir heyecan veriyordu. Bu yakınlaşma daha öncesinde, "B.Özen/A.Özen" imzalı yazıların içerdiği zengin teorik-politik değerlendirmeler üzerinden başlamıştı. Bu değerlendirmeler ufkumda yeni pencereler açıyor, devrimci teoriyi kavramada ve güncel gelişmelere uygulamada önemli bir düşünsel yetenek ve zenginlik kazandırıyor.

Ancak düşünsel çerçevede oluşan bu ilgi ve yakınlık, henüz kişisel ilişkiler çerçevesinde aynı düzeye sahip değildi, bir kopukluğu dahi ifade ediyordu. Kişiliğini yakından tanıyamamış olmam nedeniyle, Ümit başlangıçta bende itici bir etki uyandırmıştı. Ümit'in ilişki ve davranışları, kendini önemseyen, karşısındakini küçümseyen küçük-burjuva bir kişi izlenimi yaratmıştı. Ancak Ümit'i tanıdıkça ne denli yanıltıldığını anladım. Böylece düşünsel çerçevedeki ilgi ve yakınlık kişisel ilgi ve yakınlaşmayla da birleşti. Ümit bu anlamda da beni şaşırtıyordu. Çünkü, o itici görünümün altında Habip kadar sade ve yalın, Habip kadar içten ve samimi, Habip kadar yüreği bir çocuk tazeliğinde eşsiz bir insan vardı.

İnsani olan herşeyi sahiplenip yaşayan bütünlüklü bir kişilik

Ümit sadece düşünen bir önder, savaşı bir nefer değildi. Aynı zamanda günlük yaşamında hep içten, fedakar ve devrimciydi. Zamanının büyük bölümünü yazarak ve politik yaşama ilişkin pratik işlerin yürütülmesiyle geçiren Ümit, günlük yaşamın sıradan ve çoğu zaman bir yük olarak görülen işlerine de sakınmasız bir şekilde ve istenildiği zaman tüm işlerini bir yana bırakarak koşardı. Koğuşun temizlenmesi, çamaşır yıkanması, mutfaktan malzeme taşınması gibi işler (hiç sevmemesine rağmen) Ümit tarafından, hiçbir yakınmayla karşılaşılmadan, yerine getirilirdi.

O, tüm bu pratiğiyle görüldüğü üzere, geleneksel çizginin önder tipolojisinden oldukça farklıydı. Eylem dönemlerinde belirli işler için ekipler oluşturulurdu. Nöbetlerden pratik organizasyonlara kadar, Ümit yoldaş eylemlerde gerçek bir nefer gibi çalışırdı. Oluşturulan nöbet ekiplerinde bir kişiye ekip başı olarak sorumluluk verilirdi. Ümit'in bulunduğu ekiplerde bu sorumluluğun verildiği genç insanlar, aldıkları yetkinin heyecanı, zaman zaman ekiptekilere emirler yağdırırlardı. Elbette her türlü pratik işe koşan Ümit yoldaşın düzeyi ve konumu bu insanların önderlik anlayışlarıyla uyuşmuyordu. Ama Ümit tam bir sadelikle görevlerini yerine getirir, bu gençlerin emrivaki tutumlarını anlayışla karşılardı. Bu durum zaman zaman bizlerin tepkisine yol açardı. Ancak Ümit yoldaş bu durumu gülerek karşılar, önemsemediğini söylerdi.

Ümit, bir yandan düzenle uzlaşmaz devrimci bir kimlik, bir yandan yaşamın pek çok alanında koşutran, yoğun bir enerji sergileyen biri, ama bir yandan da insani olan herşeyi sahiplenip yaşayan bütünlüklü bir kişiliğe sahipti. Bu çok yönlü kişiliği yaşamın en küçük bir anında görmek mümkündü. Katliama evrilen sürecin başlangıcı olarak ifade edilebilecek olan işgalin

gerçekleştirildiği 2 Eylül günü görüp yaşadıklarım bunun bir örneğidir.

Davasını terkedenlere duyulan tiksinti

2 Eylül gecesi katliam kasveti taşıyan bir hava vardı. İşgal sonrası koğuşlarda tam bir belirsizlik hakimdi, her an bir saldırı olabiliirdi. Ama aynı saatlerde, işgal edilen koğuşta Ümit yoldaşla tetikte beklerken, bir yandan da Ümit bize birçok çocuğunun olmasını istediğini büyük bir heyecanla anlatıyor, sonra birlikte çocuklara isim bulmaya çalışıyor ve nasıl bakacağımızı planlıyorduk.

İşgal süresince Ümit'le ilişkilerimiz daha da yoğunlaşmıştı. Sık sık özel sohbetler yapıyor, tartışıyorduk. Bu sohbetlerden birini -katliamdan bir gün önceydi- hiç unutmadım. Karanlığın çöktüğü saatlerde küçük havalandırmada oturan Ümit, yıldızları seyrederek düşüncelere dalmıştı. Yanına oturup ne düşündüğünü sorduğumda, bana yalın bir biçimde, "ölümü!" demişti. Önce güldüm, sonra nasıl ölümü düşündüğünü sordum. Bana 27 yaş üzerine yaptığı kurguyu anlattı. Artık 27 yaşına basmıştı. Daha sonra ölüm üzerine konuşmaya başladık. Bana daha önce bir yakınımın ölüp ölmediğini, öldüyse arkasından ne hissettiğini sordu. Babamdan ve kaybedilme tehlikesi olan bir yoldaştan söz ederek, ölümün arkasından öfkelenildiğini söyledim. Aynı soruyu kendisine sorduğumda ise bana şu cevaba vermişti:

"Öğrenci gençlik mücadelesi içinde olduğum dönemde bir arkadaşım kaybedilmişti. Ben de çok öfkelenirdim. Ama tiksindim de. Çünkü bu arkadaşın çok yakın bir arkadaşı, onun kaybedilmesinin ardından mücadeleyi bırakıp uzaklaşmıştı. Düşünebiliyor musun, en yakın arkadaşın-yoldaşın kaybediliyor ve sen ona sırtını çeviriyorsun. Böyle bir davranışa karşı başka ne hissedilir ki..."

Ümit'le yaptığımız son konuşma, katliamdan bir iki saat önce olmuştu. Konuşmamız Parti'nin birinci kuruluş yıldönümüne ilişkin yapmayı planladığımız etkinlik üzerineydi. Konuşmamız boyunca, Parti'nin kuruluşunun ardından yenilen operasyon nedeniyle Parti'nin gerektiği biçimde tanıtılmamasında üzerine düşen sorumluluğun ağırlığını duyduğu hissedilebiliyordu. Ümit cezaevi koşullarında ve özelden eylem içerisinde bulunmamıza karşın, Parti'nin kuruluşunu en iyi biçimde kutlamamız gerektiğini söylüyor ve bu koşullarda Parti'nin gerçek anlamda tanıtılması için neler yapılması gerektiğini sıralıyordu. Nöbet saatimizin gelmesi nedeniyle, konuşmamızı daha sonra devam etmek üzere bitirdik.

Birkaç saat sonra operasyon başladı. Ümit yoldaş en önde çarpışarak yaralandı. Onu kollarımıza alarak, çekildiğimiz havalandırmanın bir köşesine oturttuk. Bu anda Ümit yoldaşın şehit düşebileceğini aklımdan bile geçirmemişim. Ümit'i bırakarak çatışmanın sürdüğü saflara döndüm. Bir süre sonra yaralanıp geri çekildiğimde, Ümit'le göz göze geldik. O an gözlerindeki sıcaklığı hissettim, yüreğim titredi. Sonradan anladım ki, gözleriyle beni sarıp sarmalıyor, vedalaşıyordu...

Sizler yaşamınız ve ölümünüzle davamızın yıkılmaz olduğunu gösterdiniz

Siz iki yoldaşım, siz uğruna tereddütsüzce öldüğünüz bu davayı daha da güçlü kılıp yücelttiniz. Sizlerin yaşamınız pahasına yarattığınız eser sonsuza kadar yaşayacak. Çünkü sizler yaşamınız ve ölümünüzle bir kez daha bu davanın yıkılmaz olduğunu gösterdiniz. Çürümüş ve can çekişmekte olan düzen, sizin şahsınızda bir kez daha bu davaya çarptı ve parçalandı. Size söz veriyoruz ki, hakettiği yeri de günü gelecek boylayacak. Katliamların, cinayetlerin, sömürünün ve yıkımın hesabını vererek...

Katliamların hesabını soracağız!

Kanlı düzenlerini yıkacağız!

Bir yoldaşınız

Hücre karşıtı muhalefet güçleniyor...

İmkanlar ve sorumluluklar

H. Yağınur

Son aylarda hücre saldırısına karşı tepkinin kazandığı ivmenin anlamlı politik sonuçlara yolaçabilecek bir noktaya doğru evrildiği bir süreçte, tepkinin yarattığı imkanları, hareketliliğin sınırlılıklarını, zayıflıklarını çözümlmek, daha güçlü bir hareketliliğin yaratılmasına yönelik devrimci sorumlulukların altını çizmek, yakıcı bir ihtiyaçtır.

Hücre saldırısına yönelik eylemli tepki

Hücre saldırısına karşı oluşan ilerici tepkinin ulaştığı düzey politik planda oldukça anlamlı. Kitle örgütlerinin, işçi ve kamu emekçileri sendikalarının, aydınların belli bir kesimini kapsayan böylesi bir karşı koyuş, sermaye cephesinde de çatlaklara yolaçıyor. Birçok liberal yazar çizerin hücrelerin bu haliyle savunulamayacağını ifade etmesi, hümanizm çerçevesinde de olsa hücre karşıtı yaklaşımlar sergilemesi bunun ifadesi.

Hücre karşıtı politik duruş, örgütlerini de yaratmaya başlıyor. Tutsak yakınlarını bir araya getiren TUYAB tam da böylesi bir sürecin ürünü. Birçok yerelde oluşturulan Hücre Karşıtı Platform vb. örgütlülüklerin sayısı her geçen gün artıyor. Üniversitelerde kurulan platformlarda da belirgin bir artış söz konusu. Aydınların politik tepkisi "Hücrelere Karşı Aydın Girişimi" türü örgütlülüklere evrildi. Henüz yetersiz de olsa ilerici işçi sendikaları şube yönetimlerinin desteğini de alan sınıfın hücre karşıtı tepkisinin ürünü örgütlülükler de ortaya çıkmaya başlıyor.

IHD'nin başını çektiği demokratik kitle örgütlerinin eylemli tepkisi de geliyor. Baroların bir kesimi hücrelerin kabul edilmezliğini dile getiriyor. İstanbul ve Ankara barosu, yayınladıkları raporlarla hücrelere karşı olduklarını açıkladılar. Aynı durum tabip odaları için de geçerli.

Henüz yeterli kitleselliği, işçi ve emekçi desteğini yakalamamakla birlikte, hücre karşıtı eylemler, devletin sınır tanımayan terörüne rağmen devam ediyor. Hücre karşıtı tepkiler, devletin ve reformizmin engelleyici tutumlarına rağmen tüm mitinglere yansıyor. Aydınların sokağa taşınan politik duyarlılığı devlet terörüne rağmen geliyor.

Halihazırdaki politik sonuçlar

Hücrelere yönelik tepkinin daha şimdiden ortaya çıkardığı bir dizi politik sonuç söz konusu.

Birincisi, hücre saldırısının niteliği ve kapsamı noktasında işçi ve emekçilerin aydınlatılmasında alınan mesafedir.

İkincisi, kararlılığı ve direnişçi kimliği öne çıkan sokak eylemlerinin, devletin faşist kimliğini açığa çıkarmasıdır. 70 yaşındaki anaların yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmaları, en geri işçi ve emekçilerin dahi tepkisine yol açıyor.

Üçüncüsü, sosyal reformizmin (gelişen mücadeleden bağımsız olmayan) sürece yaklaşma tutumudur. CHP'nin bile hücre karşıtı platformlarda boy göstermeye başlaması, tam da sürecin dışında kalma durumunda teşhir olacağı kaygısıyla bağlantılıdır. Reformist partilerin tabanına devrimci politik etkinin taşınabildiği doğal bir ortam

oluşturmuştur. Reformist parti yönetimlerinin (henüz söylem düzeyini aşmasa da) hücre saldırısına karşı mücadele edeceklerini ifade etmeleri, hücre karşıtı politik tutumun basıncının ürünüdür.

Dördüncüsü, devletin kanlı operasyonlar düzenlemeye dayalı politik tutumunda oluşan gediklerdir. Daha şimdiden devlet; F tipi cezaevlerinde tecrit ve izolasyonu esas alan statünün geçerli olmayacağını, devrimci tutsakların ortak kullanım alanlarında birlikte olmalarının önündeki engel olarak gösterilen TMY'nin 16. maddesinin değiştirileceğini, Adalet Bakanı'nın ağzından açıklamıştır. Devleti saldırıyı daha inceltmiş bir tarzda uygulamaya iten neden, gelişen hücre karşıtı mücadelenin politik etkisidir. Hücre saldırısının içeriğini asla değiştirmeyecek olan bu "açılımların" her biri, hücre saldırısının başarıya ulaşmasını güvencelemeye yöneliktir kuşkusuz. "Devrimci kimliğinden soyun, 'tredmana' uygun hale gel, ortak kullanım alanlarından yararlan". Yenilik diye sunduklarının, TMY'de değişiklik diye yutturmaya çalıştıklarının özü-özeti budur.

Tepkilerin yüzeysel olmadığını da belirtmeliyiz. Sermaye devletin gerçekleri tersyüz etme çabaları, hücre saldırısını gerekçelendirmeye yönelik manevralar, işçi ve emekçiler tarafından inandırıcı bulunmuyor. Ulucanlar katliamı, Burdur kanlı operasyonu, devletin katliamcı yüzünü bütün çıplaklığıyla ortaya sermiş bulunuyor.

Mücadeleyi zayıflatan kimi eğilimler

Hücre saldırısına karşı tepkinin olumlu politik sonuçları, gerçekliğin bir yanısırdır. Saldırıyı boşa çıkarmaya dönük hareketliliğin zaaflarını saptamak ise sorunun öteki yanısırdır.

Birincisi; önemli bir kesim soruna hümanizm çerçevesinde sahip çıkıyor. Devrimci tutsakların başeğmez tutumu ve direnme kararlılığını bilen bu kesimler, sorunun çözülmediği koşullarda ortaya çıkacak tablonun insani huzursuzluğunu yaşıyorlar. İkincisi; hücrelerin cepheden reddedilmesine

dayalı bir tutum yerine, hücrelerin statüsünün belirsizliğinin yaratacağı olumsuzluklar öne çıkarılıyor. Ortak kullanım alanlarının kullanımının güvencelendiği koşullarda, uzlaşmanın gerçekleşebileceği söylenebiliyor. Adalet Bakanı'nın daha inceltilmiş politik manevralara yönelmesinin böylesi bir temeli de var.

Üçüncüsü; hücre saldırısını Adalet Bakanlığı ile sınırlı görmeleri, tepki ya da ikna çabalarını da bu kurumlara yöneltmeleri sonucunu doğuruyor.

Sosyal-reformist partiler hücre karşıtı politik tutumlarını eylemli karşı koyuşla birleştirmekten özenle kaçınıyorlar. Aydınların pratikte aldıkları tutumu dahi alamıyorlar.

Hücre karşıtı moral motivasyonu güçlendirici tepki sokağa taşındığı oranda etkisini artırıyor. Ancak alanlara yansıyan bu tutumu zayıflatan bazı noktaların altını da çizmek gerekiyor.

Birincisi, yaratılan tepkinin işçi ve emekçilere maledilmesi çerçevesindeki devrimci politik çalışmanın etkin bir biçimde örgütlenememesidir. Bu nedenle, eylemlerin önemli bir kısmı tutsak yakınlarının sınırlı katılımıyla gerçekleşiyor. İkincisi, daha şimdiden önemli politik sonuçlara yol açan bu hareketlilik, nicelik ve nitelik olarak sıçrama yapmadığı koşullarda, kendini tekrar etme tehlikesi taşıyor.

Zaafların aşılması için devrimci müdahale

Sınıf ve kitle hareketliliğinde başgösteren zaafların panzehiri öncü devrimci müdahaledir. Hücre karşıtı mücadelede ortaya çıkan zaafların aşılması, doğru temeldeki devrimci öncü müdahaleyle doğrudan bağlantılıdır.

Değerlendirilebildiğinde, önemli olanakları üretecek olan hücre karşıtı ilerici muhalif duyarlılık, devrimci etki ve kararlılığın politik planda kendini ortaya koyamadığı koşullarda, kendi siyasal duruşunu dayatabilir. Böylesi bir yaklaşımın devrimci tutsaklar tarafından kabul edilmeyeceği açıktır. Önemli olan, söz konusu yaklaşımın yaratacağı kafa

Hücre karşıtı muhalefet ve zindan cephesi

karışıklıklarının düzene sağlayacağı manevra alanlarının boşa çıkarılmasıdır.

Hücrelerin statüsü tartışmaları da, ara geçici çözümlere yönelik eğilimler de, aslında hücreleri cepheden reddetmeyen tutumun düşünsel plandaki yansımasıdır. F tipi cezaevlerinin kapatılması talebinin tartışma konusu yapılamayacağını bu kesimlere pozitif bir yaklaşımla kavratmak bir zorunluluktur. Saldırının yaşamın hücreleştirilmesi saldırısının bir parçası olduğunun içselleştirilmesi, sorunun hümanizmi aşan yönlerinin öne çıkarılması gerekiyor.

Hücre saldırısı devletin stratejik bir politikasıdır. Adalet Bakanlığı'na aşan bir muhtevaya sahiptir. Sorunu Adalet Bakanlığı'na daraltma eğiliminin yaratacağı olumsuzlukları hesaplayan bir bakışla, hedefe MGK'yı oturtmak, politik duyarlılığı bu hedefe yöneltmek gerekiyor.

Hareketliliğin nicelik ve nitelik olarak zaafılarını aşması, işçi ve emekçi hareketiyle arasındaki mesafeyi kapatmasına yönelik etkin bir faaliyetin örgütlenmesini gerektiriyor. Doğrudan işçi-emekçi kitlelere yönelik çalışmanın bir parçası olarak süreci kavramak gerekiyor. Merkezi sınıfa yönelik pratik-politik çalışma, güçlerimizin harekete geçirilmesinde, yeni güçlere ulaşmada yeni olanaklar yaratacaktır.

İşçi sınıfının önemli bir kesiminin TİS'lerle bağlantılı hareketliliği 2001 ortasına kadar sürecek. Bu duyarlılığa yaslanıldığı, hücre saldırısı ile sınıfa yönelik saldırılar arasındaki dolaysız bağı güçlü bir tarzda işleyen bir çalışmanın hakkının verildiği koşullarda, hücre saldırısının sınıfa maledilmesinde mesafe alınması kaçınılmazdır.

Saldırını boşa çıkarmada gözetilmesi gereken en temel nokta ise, içerisi ve dışarıyla birleşik hareketliliğin önündeki engellerin kaldırılmasıdır. Kazanımları kalıcılaştırmanın yolu buradan geçiyor.

Süreç imkanları en iyi bir şekilde değerlendirmeyi, sorunları açıklıkla kavramayı, çözmeye yönelik yaklaşımları ortaya koymayı zorunlu kılıyor. Kendiliğindenciliğin hücre karşıtı politik platform üzerindeki etkilerini kırmak, hücre karşıtı tutumdaki zayıflıklarını aşarak, ilerici muhalif kesimleri daha etkin olarak yedekleyebilmek, devrimci girişkenliği, müdahalenin sistemleştirilmesini yakıcı bir görev olarak önümüze koyuyor.

Ulucanlar katliamının ve onurlu direnişinin 1. yıldönümüne giriyoruz. Bu bir yıllık süreçte, hücre (F tipi) karşıtı mücadelede katedilen mesafe, sermaye medyasına hemen her gün yansıyan, faşist devleti sıkıştıran bir noktaya evrildi.

Elbette bunun merkezinde, Ulucanlar'daki vahşet ve bugüne kadarki zindan direnişlerinin toplumun bilincinde tuttuğu yer bulunmaktadır. Tek başına, Ulucanlar vahşetinin fotoğraflarını, Hizbullah vahşetinin görüntülerini, Halepçe-Lolan katliamlarının fotoğraflarını yanyana koyup görsel bir propaganda yapmak bile, kitlelere politik bilinç vermede, gerçekleri açıklamada sıçrama yaratacak bir olanak sunmaktadır.

Zindan mücadeleleri, genel devrimci mücadelenin önemli bir bileşeni olmuştur her zaman. Fakat toplumsal gündemde ilk defa böyle bir yer ve geniş bir yankı bulmuştur.

PKK'nin yaşadığı teslimiyet sürecine paralel olarak faşist sermaye iktidarı Ulucanlar katliamıyla, Türkiye devrimci hareketine bir mesaj vermiştir. Türkiye'de artık devrimci iktidar mücadelesi yürütmek, işçi-emekçi kitleler gözünde Ulucanlar katliamını göğüslemek demektir.

Devrimci hareket cephesinde böylesi bir süreçte ideolojik sağlamlık ve siyasal kararlılık hayati önemdedir. Bu nedenle, zindanlar cephesinde birleşik-militan mücadelenin örülmesi daha fazla önemsenmeli ve tartışılmalıdır. Reformist eğilimlere ve argümanlara karşı tutarlı bir ideolojik mücadele yürütülmelidir. İkelî birlik bunu gerektirir.

Önümüzde politik bir savaşım vardır ve bundan geri durmak ne nicelikle, ne de beklemeçi tutumla mazur gösterilebilir. Güç, devrimci politik üretkenlikle ve savaşım kazanılır. Kritik bir tarihsel süreçten geçiyoruz. Bu süreç, ancak, '80 cuntasının ve '89 dağılışının toplamdaki tasfiyecî tahribatıyla kıyaslanabilecek cinstendir.

İşçi ve emekçi sınıfların sefaletle mahkum edildiği bir süreçte, tanesi 6 milyon dolara gelen 11 hücre tipi cezaevi, saptanan yeni tarihe göre Aralık'ta açılacaktır. Geline yerde hücre karşıtı mücadelenin ekseni geçici olarak zindanlardan dışarıya taşmıştır. Adalet Bakanlığı yalan ve demagoji dolu ideolojik-politik bir savunma kampanyası açmak zorunda kalmıştı bu nedenle. Ve devlet, bir yandan açılan gediği medya üzerinden onarmaya çalışırken, diğer yandan da gerici af saldırısıyla, F tipine ilişkin bir dizi yasal altyapı hazırlığıyla stratejik önemdeki saldırısına hazırlanmaktadır.

Hücre karşıtı muhalefette, İstanbul, Ankara, Adana, İzmir gibi merkezlerin dışında küçük taşra illerde bile platformların kurulup siyasal bir tutum belirlemeleri (Kürdistan illerinden henüz ses

yok!), kitle eylemliliklerinde bu platformların kendilerine yer açmaları, demokratik-ilerici kurumların, sendikaların, aydınların zayıf da olsa bir tepki göstermeleri, devrimci tutsakların teslim alma saldırısına karşı direnişlerinin haklılığının ve meşruluğunun toplum tarafından kabulüne önemli göstergelerdir. Hele '96 ÖO-SAG direnişi ile kıyaslandığında, bugün kitle hareketi ile bağ kurma açısından önemli mevziler kazanılmıştır.

Hücre karşıtı muhalefet, verili koşullarda gelebileceği olumlu bir aşamaya gelmiştir. Sıra artık, savunma aşamasından pozitif politik taleplere sıçrama, zindanlarda ve dışarıda "F tipleri (hücreler) kapatılsın!", "Üçlü protokol kaldırılınsın!", "İşkence ve gözaltında kayıplar durdurulsun!", "Faşist TMY ve DGM'ler kaldırılınsın!", "Ulucanlar katliamının ve 1000 operasyonun faillerinden hesap soralım!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!" ve "İdam cezası kaldırılınsın!" ekseninde bir mücadelenin geliştirilmesindedir.

Ulucanlar şehitlerinin, "ateşi körüklemek" ve "esnemektense kırılmayı yeğlemek" politikaları, ancak bu ekseninde büyüyecek bir politik mücadelede yaşam bulacaktır.

Geçici bir süre için dışarıya kayan hücre karşıtı muhalefetin odağı, yeniden asıl yeri olan zindanlardır. Dışarıdaki verili duruma paralel olarak hücre karşıtı mücadeleyi büyütecek, hızlandıracak, başta işçi sınıfının devrimci enerjisi olmak üzere kitlelerle buluşturacak olan, devrimci tutsakların siyasal duruş takınması olacaktır. Beklemeçi tutumlar ve reformist argümanlarla ("kadroları korumak", şartlı tahliye beklentisine endekslenmek, PKK'nin devletle girdiği teslimiyet sürecinden medet ummak, vb.) devrimci siyasal duruşun takınılması, erozyonu, küçük-burjuva reformizmini koşullayacaktır.

Ulucanlar direnişi bir mücadele çağrısıdır. Bu çağrıyı devrimciler, kitleleri mücadeleye çekerek karşılamalıdır. Bu ise, Ulucanlar katliamı ve üçlü protokolle başlayan hücre saldırısına karşı, zindanlardan birleşik-militan savaşımı örgütlemekle mümkündür.

Sermaye iktidarına tarihsel bir fırsat tanımamak ve açılan gediği onarmasına fırsat vermeden iktidar mücadelemizle büyütmek, devrimci tutsakların omuzunda güncel bir görevdir. Yanısıra, hücre karşıtı muhalefette daralmaya yol açmadan, kamuoyu hücre saldırısına "alıştırılmadan" kitle desteğini arkamıza alıp büyütmek ellerimizdedir.

Devrimci tutsaklar bedel ödemedi geri durmayan başeğmez yürüyüşlerini, devrimci direnişleri örgütleyerek sınıf-kitle hareketiyle birleştirmeye çalışacaktır. Devrimcilerin görevi, süreci hızlandırmak ve inisiyatifi ele alıp kavgayı büyütmektir.

Gebze Cezaevi'nden bir TKİP tutsağı

Ankara Üniversitesi

Hücrelere Hayır Platformu'nun etkinlikleri sürüyor

Faşist sermaye devletinin işçi sınıfının öncülerine yönelik başlattığı hücre saldırısına karşı toplumun duyarlı kesimlerinde tepkiler yükselmektedir. Sendikalar, barolar, odalar, duyarlı aydın ve sanatçılarla birlikte öğrenci gençlik de bu çalışma içerisinde yerini aldı.

Hücre saldırısının teşhirini yapabilmek ve bu saldırıyı işçi-emekçilerin gündemine oturtabilmek için Ankara Üniversitesi Hücrelere Hayır Platformu, her Çarşamba saat 18.00'de Yüksel Caddesi'nde toplanıp sloganlar eşliğinde Sakarya Caddesi'ne yürümektedir. Bu hafta da Yüksel Caddesi'nde toplanmanın ardından, Ulucanlar şehitlerinin resimleriyle birlikte sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi. Sakarya Caddesi'nde yapılan açıklamanın ardından bir Ulucanlar direnişçisinin yazısı okundu. Daha sonra kitleye Enerji-Yapı Yol Sen'in 3 günlük iş bırakma eylemine destek vermeleri için çağrı yapıldı. Atılan sloganlar ve yapılan eylem çağrısının ardından eylem bitirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

“Her koşul altında geleceğimize sahip çıkacağız!”

Biz bugün de sokaktayız. Sesimizi bugün Sakarya'dan, yarın bir başka yerden gür bir şekilde yükseltmeye devam ediyoruz, edeceğiz. Çünkü biz sustuğumuz için devlet başkentinde 10 devrimci tutsağı katletme gücünü kendinde buluyor. Çünkü biz sustuğumuz için Cottarelli'nin fermanı bizi aç, özelleştirmeler bizi işsiz bırakıyor. Evet biz sesimizi artık daha da gür bir şekilde yükselteceğiz. Çünkü belimize inen coplar, gövdemizi delen kurşunlar ve kafamızı parçalayan kalaslar, bizim özgürlük tutkumuza gem vuramazlar. Ve biliyoruz ki, bugün burada bu tutkuyla haykırışlarımızı yükseltmezsek; IMF ve onların işbirlikçisi Türk burjuvazisi çıkardığı yasalarla yaşamımızı hücreleştirmeye devam edecek. Ve biliyoruz ki, bugün burada bu tutkuyla haykırışlarımızı yükseltmezsek eğer, geleceğimize sahip çıkmak istediğimizde cezaevinde, mesela Ulucanlar'da katledilebileceğiz. Ve gövdemizdeki kurşunlar öldürmeye yetmediyse bizi; ölmediğimiz için yargılanabileceğiz. Hayır, biz her koşul altında geleceğimize sahip çıkacağız! Ve bizi hapsetmek istediği hücreleri yıkacağız!

Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu

Yargı terörü, TMY ve DGM'ler...

Sermaye devleti hücre karşıtı muhalefete karşı faşist terörünü yükseltti. Zira hücre karşıtı eylemsellikler, kurulan platformlar, yapılan açıklamalar vb. şeklinde süren muhalefet, geline yerde taşra illerine yayılmaya başlamıştı. Birkaç sermaye yalakası faşist aydın bozuntusunun dışında hemen tüm burjuva-dinci-reformist basında bile, F tipleri tartışılmaya ve eleştirilmeye başlanmıştı.

Vahşi polis saldırılarıyla dinmeyen muhalefete karşı devlet erkanı F tipleri propagandası başlattı. Fakat devrimci direniş ve tutsak yakınlarının yarattığı bilinç birikimi sayesinde, sermayenin bu savaş manevrası da fazlaca tutmadı.

9 Eylül'deki Cumartesi eylemliliğinden sonra ise, hücre karşıtı muhalefete yönelen faşist devlet terörü çıtaı biraz daha yükseltti. Artık bu gibi direnişlerde yeralanlar, DGM'de, "terör örgütlerine yardım-yataklık" suçundan yargılanacaklar! Aynı yargı terörü bu kez, 16 Eylül'deki ÇHD'nin üçlü protokol karşıtı direnişine de yansıtıldı. Türkiye'de bir gerçek var ki, ÇHD, barolar, SES vb., tüm demokratik kitle kuruluşlarının ve politik muhalefetin üzerine, faşist terörün bir ayağı olarak yargı terörüyle, dolayısıyla DGM'lerle de gidilecektir.

Sermaye iktidarı faşist terörü koyulaştırarak risk de almaktadır. Tam da TMY'nin kaldırılması talebinin yükseldiği bir süreçte, faşist yasaların uygulandığı faşist kurum olan DGM'leri dolaysız hedef haline getirmektedir. Ve eğer hücre karşıtı muhalefetin DGM terörüyle kırılması başarılamazsa, bunun işçi-emekçi kitlelere yönelen bir saldırı olduğu kavratılıp meşru hareketlilik geliştirilebilirse, sadece TMY'ye değil DGM'lere karşı mücadele de güç kazanır. Bu saldırının TMY'nin kaldırılması talebinin yoğunlaştığı bir süreçte denk getirilmesi, bu açıdan tesadüf değildir.

Terörle Mücadele Yasası TCK'da yeralan binlerce yasa maddesinden biridir yalnızca. TMY'nin 16 maddelik bir paket olması, infaz hükümlerini barındırması, '82 anayasasının "eşitlik ilkesi"yle çelişmesi, yalnızca hukuki itirazlardır. Fakat TMY sadece hukuki bir saldırı değil, özünde siyasal bir saldırdır ve bir dönemi işaretler.

Bu nedenledir ki, TMY, tüm sermaye hükümetleri, meclisleri, hukukçuları (Anayasa Mahkemesi, Yargıtay vs.) tarafından korunmuştur. '91'de çıkartılan TMY, dönemin SHP'si tarafından eleştirilmesine, toplumda yaygın bir rahatsızlık yaratmasına ve tartışılmasına rağmen, tam da bu siyasal simge olmasından dolayı, kaldırılmak bir yana, değişik manevralarla (8. madde, bugünlerde 16. madde tartışması vb.) sürekli tahkim edilmiştir.

TMY, sermayenin '91 konsepti olarak adlandırdığı bir dönemi işaretler. Sıçratılan bu faşist katliam dönemi için hukuki bir simgedir ve altyapıdır. Dolayısıyla TMY'nin kaldırılması, politik bir savaşı gerektirir. Birleşik-militan mücadele, özünde sermayenin emeğe saldırısının güncel bir ifadesi olan TMY'ye karşı da örölme zorundadır.

Sonuçta hücre karşıtı muhalefet, TMY ve DGM'leri de ortadan kaldırmanın, sermayeye geri adım atmanın ve işçi-emekçi sınıfların politik bir zafer kazanmasının dinamiklerini bağrında taşımaktadır.

B. Musa

Mamak Hücre Karşıtı Platformu'nun etkinlikleri sürüyor

Mamak Hücre Karşıtı Platformu'nun etkinlikleri mahallede yapılan eylemliliklerle sürüyor.

3 Eylül Pazar günü Akşemsettin Demokrasi Parkı'nda 70 kişilik bir katılımı yapılan etkinliğin ardından, 17 Eylül Pazar günü 100 kişinin katıldığı bir eylem daha yapıldı. İşçi-emekçilerin yoğunlukla oturduğu Mamak'ta bildiri ve afişlerle etkinliğin yapılacağı mahallelerde hücre karşıtı bir duyarlılık yakalanmaya çalışılıyor. Mahalle sakinlerinin az sayıda da olsa katıldığı etkinlikler; müzik dinletileri, tiyatro gösterileri, marşlar, saygı duruşu, F tipi cezaevini anlatan metinlerin okunması ve sloganlar şeklinde sürüyor. Yaşadığımız her yerde hücre karşıtı tepkiyi örme düşüncesiyle Mamak Hücre Karşıtı Platformu'nun etkinlikleri devam edecek.

Kızıl Bayrak/Ankara

"Evet, biz öfkeliyiz, bizi iliklerimize kadar sömüren kapitalizme karşı..."

(...) "Sükut altındır" diyor onlar. Ve bizim suskunluğumuzla inşa ediyorlar hücreleri. Ve IMF paketleriyle sokmaya çalışıyorlar bizi o hücrelere. Hayır biz susmayacağız. IMF tipi, hücre tipi yaşama hayır, şiarımızı bugün burada yarın bütün alanlarda yükselteceğiz, haykırışlarımızla daha da yukarı.

Dün Ulucanlar'da susturmaya çalıştılar bizi. Daha önce de Ümraniye, Buca ve Diyarbakır'da ve 12 Eylül zindanlarında. Urganları da yetmedi bizi susturmaya, G3'leri de. Biz bugün haykırıyoruz suskunluğa inat. Çünkü biz haklıyız. 5 asgari ücret bir yoksulluk sınırını geçmiyorsa, öfkeliyiz işçinin ve haykıracaktır. 5 öğrenciden 4'ü üniversite kapısından dönüyorsa, öfkeliyiz öğrencinin ve haykıracaktır. Ve gecekondu yıkılacaksa Ege Mahallesi'nde 400 ailenin, onların da öfkeliyiz ve haykıracaktır haklılığını. Evet, biz öfkeliyiz, bizi iliklerimize kadar sömüren kapitalizme karşı ve haykıracağız haklılığımızı.

Ama bir sorun büyüyerek yaklaşıyor yanımıza. Hücreler. Hücre tipi cezaevleri. Hani şu 8 metrekare olandan. Hani haykırışlarımızı yutan izoleli duvarları olandan.

Mamak Hücre Karşıtı Platform olarak size sesleniyoruz;

İşçiler, işsizler, emekçiler, köylüler, öğrenciler...

Bu haklılığınızdan, bu haykırışlarınızdan korktukları için hücreleri sizin için yapıyorlar. Suskun, duyarsız, duygusuz ve insanlık adına ne varsa soyutlanmış bir biçimde bir alet, bir sayı, bir vesile gibi yaşayınız diye. Ve çağrımız bizim size haykırışlarımız, haykırışlarınızı hep beraber alanlara taşımamızdır.

Almanya/Nürnberg'de hücre karşıtı etkinlikler

Haftalardır her cumartesi şehrin en işlek yeri olan Weißerturm'da, saat 12 ile 15 arası standlarımızı açıyoruz. İki büyük panomuzu alana bırakıyoruz. TC vahşetinin fotoğrafları ve Almanca-Türkçe yazılar var bu panolarda. "Hücreler ölümdür" ve "Katliamlara izin vermeyelim" Almanca yazılı pankartımızı açıp, bildirilerimizi dağıtıp imza ve protesto faks metinleri topluyoruz. Alman kamuoyunda oldukça ilgi var. Arada bir de megafonla konuşma yapıyoruz.

Stand masasına Kızıl Bayrak gazetemizi de koyuyoruz. Ayrıca BİR-KAR'ın çıkardığı Türkçe bildirimizi de hem masaya koyuyoruz, hem de dağıtıyoruz. "Saldırıları barikat olalım!", "Hücrelere geçit vermeyelim!" başlıklı bildirimizi de posta kutuları, kahveler, işyerlerine vb. yerlere en yaygın bir biçimde dağıtıyoruz.

DETUDAK olarak da her hafta çift taraflı bildirilerimizi de 500'er adet dağıtıyoruz. Ne yurtseverlerden ("Demokratik Cumhuriyetçiler") ne EMEP ve ne de ÖDP'lilerden bir uğrayan var, ne de böyle bir dertleri. Standlara düzenli katılanlar Kızıl Bayrak, Atılım, D. Demokrasi, Ö. Gelecek taraftarları.

13 Eylül'de Türkiye cezaevleri gerçekliği konulu bir toplantı yaptık. Almanca altyazılı film gösterdik. 1980'den bugüne devletin cezaevleri politikası ve devrimci hareketin tutumu ve sonuç olarak hücre saldırısı ele alındı. Toplantı ve film gösterimi iyi oldu. Alman anti-faşistleri birçok etkinlikte yanımızdalar. Biz de onları bilgilendirmek için bu toplantıyı yaptık. Film Video Bimer'le gösterdik. İstek üzerine '77'den '96'ya kadar kısa kısa 1 Mayıs gösterileri, Cumartesi

Analarının eylemi, Gazi ve Sivas katliamlarını gösterip, Almanca açıklamalar yaptık.

Bu toplantıyı yapmaktaki asıl amacımız da, bulunduğumuz alanda mücadeleye enternasyonal bir karakter kazandırmak ve ülkemizdeki devrimci değerleri, kazanımları da uluslararası alana yansıtmaktır. Kimliğimiz enternasyonalizm ise buna uygun olarak da mücadele birliğini yaratmamız gerekiyor. Bir örnek verecek olursak, Ulucanlar katliamından bu yana Almanca afişlerimizi bu arkadaşlar yapıyorlar. Hem de Erlangen Üniversitesi'nin amfilerine. İrkçı faşist saldırılara da ortak tutum alıyoruz. Bu toplantıyı bizler BİR-KAR Nürnberg olarak Anti-Fa ile birlikte yaptık.

Devrimci tutsaklara uzanan elleri kıracağız!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Nürnberg Bölgesi Kızıl Bayrak okurları

Kazanacağız!..

**“Yiğitlik inkar gelinmez
Tek’e - tek döğüşte yenilmediler.”**

ON’lar bir avuç yiğit insan, bir tutam kızıl gül, sonsuz renkte ve kokuda dağ çiçekleri, bir avuç devrimci ve komünisttiller. Yarını yüklemişlerdi yüreklerine. ON’lar sayıca azdılar, ama yürekçe çoktular. Gecenin bir yarısı saldıran düşmana yenilmediler. Ölüm mü, hoş geldi, sefa geldi. Nasıl kucaklamışsak yaşamı, aynı rahatlıkla kucaklarınız ölümü, yeter ki bayrağımıza tek bir leke bile düşmesin...

Teslim olmak yok!.. Diz çökmek yok!.. Kırılmak var, ama onursuz bir yaşama doğru esnemek yok!.. Savaş böyle kazanılacak... Savaş, uğrunda tereddütsüzce öleceğimiz bayrağımızı, canla-kanla daha yukarılara taşıyarak kazanılacak. Savaş ON’lar gibi şiir gibi döğüşölüp, türkü gibi ölümsüzleşerek kazanılacak.

İşte ON’lar, Ulucanlar şehitleri... Gözleri çakmak çakmak gülümsüyorlar güneşe... Nazım’la bir olup söylüyorlar güneşi içenlerin türküsünü. ON’lar hala savaşıyorlar, yaşıyorlar. ON’ların içinden iki yiğit komünist: Habip ve Ümit yoldaşlar... Olmazı olur, aşılmazı aşılar yapan inançlarıyla hala en önde döğüşüyor, yol gösteriyorlar. Önder olabilmenin ölmesini bilmekten geçtiğini pratikleriyle gösterdiler. İçleri rahat çekildiler ölümsüzlük burçlarına. Biliyorlardı çünkü, içinden kendileri gibi önderleri çıkarmış öncü müfrezemiz onları çoğaltacaktır.

Bir yıl önce Ulucanlar’da yaşananları iki boyutuyla ele almak gerekiyor. Birincisi katliam boyutuyla, katliamcılar açısından. İkincisi ise direnişçiler açısından. Çünkü orada yaşanan, bugün zindanlarda hücre saldırısında cisimleşen topyekûn saldırının bir parçasıydı. Ve bu saldırının nasıl püskürtüleceği de, yine orada ortaya konuldu.

Ulucanlar katliamı

Ulucanlar, katliam öncesinde yaklaşık bir yılı aşan bir süre boyunca sürekli hedef gösterildi. Öyle ki, orayla alakası olmayan bir olay bile Ulucanlar görüntüleriyle verilerek, sorunların merkezi olduğu doğrultusunda bir yönlendirme çabası sergilendi. Çünkü Ulucanlar seçilmiş bir hedefti.

Peki neden Ulucanlar?

Birincisi; Ulucanlar’da sermaye devleti psikolojik moral üstünlüğü çoktan yitirmişti. Elbette arama yapamamak, sayım alamamak gibi bir sorunları yoktu. Sorun tutsakların psikolojik moral üstünlüğü ellerinde tutmalarıydı. Bu durumda, buradaki devrimcileri teslim alabilmelerinin imkanı yoktu.

İkincisi; buradaki tutsakların konumları, özellikle partimiz açısından, düşmanın katliam yönünde iştahını kabartacak türdendi. Bu yanılla Ulucanlar katliamı partimizi yakından ilgilendiriyor.

Üçüncüsü; başkentin göbeğinde böylesi bir vahşeti gerçekleştiren sermaye devleti, diğer zindanlarda daha fazlasını yaparım mesajını vererek, hem içeriye hem dışarıya korku salmayı amaçlıyordu.

Merkezi hedef ise hücre saldırısının önünü açıp, yolunu düzlemektir.

Hücre saldırısı topyekûn saldırının bir parçası. Bu yanılla emekçilere yönelik saldırının devlet terörü boyutunu oluştuyordu, katliamlar. Hemen ardından Adana’da gerçekleşen yargısız infaz da sermayenin amacını tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. İçeride de dışarıda da, muhalefete korku salarak bastırıp sindirmek.

Ulucanlar direnişi

Sermaye devletinin planları devrimci ve komünist tutsakların destansı direnişiyle boşa çıkarıldı.

Düşmanın “teslim olun” çağrıları, “asıl siz teslim olun, devrimci tutsaklar asla teslim olmaz, devrim davası yenilmez” haykırışlarıyla yanıtlandı. Komünist ve devrimci tutsakların sloganları, kanları ve canlarıyla ördüğü granitten duvara çarpıp paramparça oldu, “teslim olun” çağrıları.

Şehitler için akıtılan gözyaşları, öfkenin, sınıf kininin barutunu ateşleyen kıvılcım oldu. En kaba ekonomist bakış açısıyla bile, Ulucanlar’da kazanan komünist ve devrimci tutsaklar oldular. Düşman katletti, sakat bıraktı, yaktı-yıktı, ama yenildi. Öldürmenin kazanmaya yetmeyeceğini bir kere daha gördü. İşçi ve emekçiler ise, ölümün bile, yiğitçe direnildiğinde aslında kazanmak olduğunu öğrendiler/öğrenecekler. Zira Ulucanlar zaferinin öğrettikleri tarihsel önemdedir ve sınıflar mücadelesi tarihi içinde yerli yerine oturacaktır. Dolayısıyla, şimdiden bunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Korku salmak istiyordu düşman, başaramadı. Hemen tüm cezaevlerine yayıldı direniş. Korkutmayı hedeflediği devrimci tutsaklar asıl siz korkun yanıtını pratikte verdiler. Daha sonra Burdur ve Bergama’da aynı yanıt verildi. Kollar koparıldı, kafalarda bombalar patlatıldı, alçakça tacize ve tecavüze maruz kalındı, ama devrimci tutsaklar teslim alınamadı. Her muharebede kazanan devrim cephesi oldu.

Komünist ve devrimci tutsakların bu kararlı duruşları olmasaydı, “demokratik cumhuriyetçiler” gibi “biz yokuz komutanım!” deselerdi, bugün hücrelere karşı yükselen ses çıkamayacaktı. Bu anlamda bugün hücre karşıtı eylemlerin geldiği düzeyi ele alırken, Ulucanlar direnişini milat almak gerekiyor. Kuşkusuz Ulucanlar direnişi de ‘84 ÖO’ndan ‘96 SAG ve ÖO eylemine dek uzanan bir direniş geleneğinin sonucudur; bu geleneğin destansı bir direnişle bir üst boyuta sıçratılmasıdır. Ama yine de hücre karşıtı eylemlilikte Ulucanlar direnişinin, bıraktığı gelenek ve yarattığı imkanlar açısından çok önemli bir yeri vardır.

Gelinen aşamada hücrelere karşı mücadelede devrim cephesi avantajlı durumdadır. Zaferin yine ölümüne bir direnişle kazanılacağına bilincinde olan devrimci tutsaklar, kazanmanın gereklerini yerine getirmekten çekinmeyeceklerdir. Hücre saldırısının püskürtülmesi, topyekûn saldırıyı püskürtmek açısından büyük bir önem taşımaktadır. Nasıl ki hücrelerin yaşama geçirilmesi topyekûn saldırının sermaye açısından başarısının teminatı niteliği taşıyorsa, hücrelerin yıkılması da topyekûn saldırıyı püskürtmek açısından yaşamsal önemdedir. Bu bilinçle komünist tutsaklar devrimin çıkarlarını esas almaktadırlar. Bu ideolojik-politik duruşun mimarı ise şehit yoldaşlarımızdır.

**“Başını omzuma yasla
gövdemde taşıyayım seni
gövdem gövdene can olsun...”**

Habip ve Ümit yoldaşlar!

Sizler partiyi kazanmış olmanın kıvancıyla, başınızı yoldaşlarınızın omuzlarına yaslayıp ölümsüzleştiniz. Partimiz her geçen gün büyüyüp güçlenerek sizlere can oluyor. Sizlerin tek bir leke düşürmeden yukarılara çıkardığınız bayrağımız, programımızın yayınlanmasıyla daha da yukarılara yükseldi, yükseliyor. Ve programımız yalnızca Türkiye proletaryasına değil, dünya proletaryasına yol gösterecek güç ve niteliktedir. İçiniz rahat olsun; uğrunda tereddütsüzce ölümü kucakladığınız davanız, davamız kazanacak.

Partimiz ve devrim davası kazanacak! Çünkü nasıl yaşanacağını öğreterek ölümsüzleşen sizlerle çok daha güçlüyüz. Sizlerle birlikte duracağız devrim halayına.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ronne.org>

Bir abladan bir anaya...

Kazanan biz olacağız!

**Bir gün olur yolun düşerse
Bana uğramadan geçme sakın
Bir gün olur yalnız kalırsan
Beni almadan gitme sakın**

Meğer analık ne zormuş. Ablalık hele daha da zor. Daha dün gibi, gözümün önünde bir saniye olsun gitmiyor. Acısı yüreğimi parçalıyor, beynim zonkluyor. Meğer on ay geçmiş, 300 gün ana 300 gün. Üç yüz gün olmuş senin yiğidin, evladın, benim canım, ciğerim kara toprağa emanet.

8 ay sonra onu gördük. Yeryüzünde kimseyi hücrelere konuk etmiyorlar. Hiçbir mahkum hücresinde ziyaret edilmiyor, ama kara toprak yeryüzünde yaşayan bazı yaratıklardan çok daha merhametlidir. Biz 8 ay sonra onu ziyaret ettik. Olduğu gibi duruyordu, bizi bekliyor gibiydi. Saçını, yüzünü, yatışını ve boyunu gördük. Oydu anam oydu, yanılmıyorum. Hep rüya gibi geliyor bana. O’nu o kadar yakından gördüm ki, sarıldım ona, sarıldım ama ne yazık ki yine yasaklar ve engellerle karşılaştık. Bir sınır girdi aramıza, fazla dokunmayın, rahatsız etmeyin diye. O bizden hiç rahatsız olur mu anam?

Onuncu ayı dolmuştu. 26 Temmuz akşamı mesaiye kalmıştım, işyerinin penceresi mezarlığa bakıyor. Ben pencereden dışarı bakıyordum. Güneş ışınları tam üzerimizdeydi. Arkadaş perdeyi kapatmaya çalıştı, kapatma dedim. Ya öyle mi deyip oturdu. Güneşin batışını izledim. Bir gün daha bitti diye seviniyorum. “İyi akşamlar güzel insan, 10 ayı geride bıraktın” dedim. Yüreğim kabardı, gözyaşlarım süzölmeye başladı. Çok sıkıldım, sesli sesli ağlamak, haykırmak istedim. Herkes kendi aleminde, kimin umurunda benim acım. Haykırıp şunu söylemek istedim, hepiniz gelip şu pencereden bakın, şu mezarlıkta 10 aydır bir yiğit, Habip yatıyor. Sessizce bizi dinliyor. Bu insan bizim için, bizim daha iyi yaşamamız için mücadele etti ve katledildi. Sence kaç kişi anlayabilirdi bunu ana?

Akşam onda eve geldim. Bergama Cezaevi’ne bir saldırı düzenlenmiş dediler. Anam, garip anam, Ulucanlar’a saldırılan o günün acısını yüreğimde hissettim. O anaları hayalimde canlandırdım. Benim 10 ay önce yaşadığımı bugün o analar yaşıyordu. Telefona sarıldım, haber almaya çalıştım. Televizyonlar hep Bergama’yı ve anaları gösteriyordu. Bir an Habip canlandı gözümde, haykırıyordu, direnişteydi. Daha sonra diğer yoldaşlar canlandı gözümde.

Gece ablamlar Bergama’ya gittiler, ben gidemedim. 10 ay önceki cesareti kendimde bulamadım. O zaman Ankara’ya gittiğimde hala yaşıyor diye umudum vardı. Çok geçmeden umudum kırılmış, yerini öfke ve direnmeye bırakmıştı. Bir saniye olsun aklımdan çıkmadan, hep senin yüreğindeki acıyı düşündüm anacığım. Hatırlar mısın, bundan 10 ay öncesini? Ne de güzel sohbet ederdik, ne güzel hayal kurardık. Bir gün gelecek, Habip bu bahçede gezecek, bu kapıdan içeri girecek, bu balkonda karşı karşıya oturup sohbet edeceğiz, bu bahçe kapısını açar açmaz bir koç keseceğim. Hayır! Bir koç az gelir birkaç koç olsun, şenlik yapacağım, davullu-zurnalı bir eğlence yapacağım demiştim.

Ne oldu anam, ne oldu? Ne hoş ve boş hayaller kurmuşuz. 10 ay oldu daha hiç birarada yalnız kalıp konuşmuyoruz. Çünkü konuşacak bir şeyimiz kalmadı. O güzel hayaller yerini işkence, zulüm, kan ve ölüme bıraktı. Bizim yüreğimiz kin, nefret, öfke ve gözyaşı ile doldu.

Evet, Habip! Son kez o bahçeye girdi, 6 saat dinlendi ve bir daha uğramamak üzere gitti. Seni hiç kaybetmedik Habip. Senden çok şey öğrendik, çok şey öğreneceğiz. Seni hiç unutmayacağız, çok özlüyoruz. Hep kalbimizde, beynimizde ve yumruklarımızdasın.

Kazanan biz olacağız!

Habip Gül’ün ablası

Ulucanlar ve ON'lar...

Ümit ve Habip şahsında ON'lara...

Özgür Soylu**Devrim (25 Eylül '99)**

- Ümit, 7 Kasım geliyor. Parti kutlaması için aklında bir şey var mı?

- Dışarıya göndereceğimiz kartlar için aklımda bir şey var. Kartı şöyle yapalım: Kartta sadece bir işçi alını olsun. Alnında derin çizgiler, başında bir madenci bareti olabilir. Bir tutam saç alnına düşmüş. Sonra, alnının kenarından bir ter damlası süzölsün. Ter damlasının içinde partinin amblemi.

- Tamam, çok güzel. Biliyordum senden müthiş bir öneri geleceğini. Kutlama programımızı da bence geceyarısı, karanlıkta yapalım. Eğer 7 Kasım gecesi de havalandırma işgalimiz devam ederse, şuraya elektrik çekeriz, ışıklarla bir sahne düzenleriz. Seyirciler karanlıkta oturur. Arkalarına büyük bir ateş yakarız. Tiyatro metni yazmamız lazım. Çok iyi bir şey olmalı. Bu bizim Ulucanlar'daki ilk kutlamamız.

- Bence yeni metin yazmayalım, *Saloz'un Mavalı*'nı oynayalım.

- Daha önce bana o kadar çok anlattın ki, bunu önereceğini tahmin etmiştim. Senin bununla ilgili güzel anıların var herhalde? Tamam, diğer yoldaşlara soralım. Kabul ederlerse oynarız. Yönetmen sen olursun.

Karşı devrim (26 Eylül, saat 03:40)

"KARDEŞLER!
*Onlara sokakta rastlarsanız eğer
 Ölü görmüş gibi çevirin başınızı.
 Kirpiksiz sarı gözler gözünüze bakarken
 arkanızdan sırtınıza bir
 bıçak girebilir... "* (1)

- Herşey hazır, emrinizi bekliyoruz.

- Saat 04:00'te harekete geçeceğiz. Keşif yapıldı mı?

- Yapıldı, hazırız. Birazdan parktaki grubu alacağız.

- İki taraftan aynı anda gireceğiz. Kulelere de uzun namlulular yerleşecek. İtfaiye falan, hepsi hazır. Öldürmekten korkmayın. Büyüklerin gözü kulağı burada.

- Kadınlara ayrı grup mu girecek?

- Onlar kolay. Hele bir 4. ve 5. koğuşlara girelim de...

Devrim (Dışarıda ailelerimiz)

**"Ölüm toplasa da çiçekleri
 çiçekte tohum biter mi?"**

- Saldıracak bunlar. Yavrularımızı öldürecekler!

- Haydi kalkın analar, yolu keselim. Arabaları sokmayalım içeriye. Bizi çiğneyip geçsinler.

- Çek elini pis faşist!

- Sizin ananız yok mu şerefsizler!

- Oturalım. Götüreceklerse sürükleye sürükleye götürsünler. Önce bizi öldürmediklerine pişman olsunlar.

- Anaların öfkesi katilleri boğacak!

Devrim

*"Sıcaktı,
 sıcak."*

*Sapı kanlı, demiri kör bir bıçaktı
 sıcak." (2)*

- Yoldaş nasıl yaptın, yaralıları iyi mi?

- İyidir. Kanamaları durdurmaya çalışıyoruz.

Bilinçleri yerinde.

- Yoldaşlar barikat kurmayacağız. Biraz soluklanalım, saldırırız.

- Şu zimbirtiyi ativer.

- Aptallar, gaz bombaları kendilerini etkiliyor.

- Gaz bombası devrimciye bir şey yapmaz.

- Abartma abartma. Sen geçen gün de, bizim gerillalar kayadan kayaya atlarken havada şarjör değiştiriyorlarmış diyordun.

- Evet, ne var bunda?

- Neyse yoldaşlar, polemikleri düşmanı kovaladıktan sonra yaparsınız.

- Kenara çekilin, yaralıları getiriyorlar.

- Abuzer'le Ümit değil mi? Kurşun gelmeyen yere götürün. Yaralıları duvar kenarına.

- Abuzer yaralı değil...

Karşı devrim

*"Onlar istiyorlar ki
 Kara toprağın kalbi durana kadar
 bir pazarda kelepir bir mal gibi satalım
 kafamızın ışığını, gücünü kolumuzun..." (3)*

- N'oldu? Hani bir saatte koğuşları boşaltmış olurduk?

- Az kaldı efendim. Şu görünen koğuş, 4. Koğuş. Görüyorsunuz, oraya kadar sıkıştırdık. Halledeceğiz.

- Ne sıkıştırması? Adamlar planlı çekiliyorlar.

- Şu uzun, sarı saçlıyı görüyor musunuz? Ayağı sekerek yürüyor.

- Ha evet. Diğerlerine talimat veriyor gibi.

- O şu meşhur Habip. Onu kesin gebertmek lazım. Bir daha bu fırsatı yakalayamayabiliriz. Her yerde bela bu. Şeflerden birisi. Bak bak nasıl saldırıyor.

- Bakın çaresine.

- İstihkakımız kaç?

- Ne kadar isterseniz; 15, 20, 30, 40... Sınır yok.

Devrim

*"Dikişsiz ak libaslı
 baş açık
 yalınayak ve yalın kılıçtılar.
 Mübalağa cenk olundu." (4)*

- Ayağın çok kötü dağılmış. Otur saralım.

- Yok, önemli değil. Topuğumdaki nasırdan kurtulmuş oldum. Siz işinize bakın.

- Sigarası olan yok mu? Son bir sigara içeyim. Nasıl olsa birazdan ölürüz.

- Tam ölünecek hava değil mi? Baksana, gökyüzü nasıl da mavi...

- İşçiler servislerine binmiştir. Birazdan bizimkiler orak-çekeçli bildirileri uzatırlar ellerine.

- Saldırı hafifledi gibi. Kapıya fazla yüklenmiyorlar.

- Bayanların koğuşuna giriyor faşist itler. Bayanların sesi geliyor.

"Ah bir püskürtsek. Bayan yoldaşları ellerinden alsak. Sonra şehitlerimize görkemli bir tören yapsak. Habip'in en sevdiği türküyü okusak, Ümit'in

şiiirlerini... Kıp kızıl bir kortej olsak maltada...
 Canım Ümit... Daha geçen hafta cenazemde konuşma yapar mısın demiştin de, gülmüştüm.
 Ben nasıl konuşurum şimdi? "
 - Çakmak yok mu kimsede? Manyetolu olsun. Diğerleri ıslanınca çalışmıyor.

- Birinde vardı...
 - Git hemen getir; tüplere su sıkıyorlar.

...

- Şimdi diğer cezaevlerini düşünsene...
 Duymuşlarsa, kapıları patlatmış, sel gibi akmışlardır maltalara.

Diğer bir zindan...

- Ulucanlar'a saldırmışlar. Şu an saldırı sürüyormuş. Detaylı bilgimiz yok ama, silahlı girmişler. Muhtemelen şehitlerimiz var.

...

- Kapı açılınca, belirlediğimiz yoldaşlar birden maltaya fırlasın. Hemen şebeke kapılarını tutun. Geri kalanlar rehin almakla görevli. Duygularınıza hakim olun.

Devrim (Ulucanlar/öğle güneşi yavaş yavaş kendini hissettiriyor)

Havalandırma adam boyu köpük dolmuş. Köpük denizinin kızıla çalan yerlerini yokladığımızda elimiz cansız bir yoldaşın tenine dokunuyor. Tutup çıkarıyoruz. Hemen yüzünü sıvazlıyoruz kanlı ellerimizle. Saçını düzeltiyoruz. Bir yerini incitmekten korkarak içeri taşıyoruz şehit bedenlerini.

Arkalardan bir gürleyiş:
 - Haydi yoldaşlar, saldıralım!
 Ayakta kalan dört kişi fırlayıp, köpük içinde yüzerek ilerliyorlar. Dolap kapaklarını, çamaşır leğenlerini, plastik sandalyeleri kalkan yapmışlar kurşunlara.

Havalandırma kapısına ulaştıklarında yalnız biri ayakta. Elinde yaklaşık iki metre boyunda bir perde korniş. Sokmuyor cellatların hiçbirini içeri...

Ve Zafer!

*"Yeni gelenleri saydınız mı?
 Hayır.
 Ben saydım: 30
 altı tane de eskiden kalan, etti 36.
 Biz yirmi biriz.
 İnce eleyip sık dokumazsak
 bir adama iki tank düşüyor diyebiliriz.
 Ve çekilmek imkanı yok
 arkamız Moskova.
 Yani demek isterim ki...
 Kucaklaşalım." (5)*

- Kaç kişi kaldık?

- On-onbeş.

- Gaz bombası! Arkanda! At dışarı!

...

- Son ateşte yaralanan var mı?

- Ben ayağımdan vuruldum.

- Sen ortamıza geç o zaman.

- Boğulacağız, cıkalım, göğüs göğüse çarpışalım.

- Enternasyonalı söyleyerek kapıya yüklenelim.

...

Katliam sonrası sürgüne gönderilenlere gelen bir faks metni:

“Yoldaşlar,
Saldırıyı haber alır almaz harekete geçtik. CMK tarafından gerekli yerlere taleplerimiz iletili. Gelsin bizi de öldürsünler. Ölmeye de öldürmeye de hazırız.

Her ne pahasına olursa olsun hepinizi geri getireceğiz. Bu katliamı yaptıklarına pişman edeceğiz onları. Şehitlerimizin bir damla kanı önünde secdeye eğilecekler! Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Sonuç

Habip...

“*Ve müdüriyette her kalkışında sopanın altından
(yanaklarında parçalanmış gözlüğü
ve tabanlarında ayıpladığı bir sızi)
yüreğinde fakat
hiçbir şey söylememiş
hiç kimseyi ele vermemiş
olmanın rahatlığı...*” (6)

Ümit...

“*En olmaz şeyi düşünen
en ağır fedakarlığa hazır
dehşetli merhametli
müthiş merhametsiz
ve lirizme düşman
ve bir hayli romantik
kusurları ve meziyetleriyle velhasıl
delikanlı bir münevver...*” (7)

Size dair herşey direnç, herşey içli bir gözyaşı, herşey güvenli bir gülüş.

Ve artık fotoğraflarınızdaki ifadenizde yapıyoruz yaşamımızın sağlamasını:

Bir yerde eksik davranmışsak, düşmana fırsat vermişsek çatık kaşlarınızı;

Durum iyiye, gözlerimiz hala yangınlarda yaşarmıyorsa, ve hala “Herşeyi önce Ekimciler yapıyor”sa inci gibi dişlerinizi değil de,

“O büyük nümayiş gününe ulaşamadık henüz; henüz İstanbul’un caddelerine Marks’ın, Engels’in, Lenin’in isimlerini veremedik” diyen belli belirsiz gülümsemenizi görüyoruz.

Mücadeleniz mücadelemizdir. Anılarınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

(1) Nazım Hikmet, Cevap Numara Dört
(2) Nazım Hikmet, Şeyh Bedrettin

Destanı

(3) Nazım Hikmet, Cevap Numara Dört
(4) Nazım Hikmet, Şeyh Bedrettin

Destanı

(5) Nazım Hikmet, Memleketimden İnsan Manzaraları

(6) agy.

(7) agy. (Münevver: Aydın, aydınlatılmış)

(Not: Diyaloglar büyük oranda aslına uygundur)

Buca katliamı 5. yılında...

Katliamcılar Buca’da da işbaşındaydılar!

Eli kanlı katiller kirli yüzleriyle geldiler yine
Dün saldırdıkları gibi
Teknolojinin en son silahlarıyla
Ellerinde kan, ellerinde irin, ellerinde ölüm vardı.
Gaz bombalarıyla savaşa gidercesine geldiler
Silahlarına, polisine, MİT’ine, tankına-topuna güvendiler.
Kolayından teslim alabileceklerini sandılar
Öyle ya!
Karşılarında bir avuç baldırı çıplak,
ve savunmasız beden olduğunu düşündüler
İlk saldırıyla anladılar;
Karşılarında,
bükülmez bir kararlılık.

Teslim alamamanın telaşıyla
Korkuya kapıldılar.
Korktukça saldırganlaştılar,
Saldırganlaştıkça tükendiler!

Karşılarında bir avuç insan olduğunu düşünüyorlardı
İlk yenilgileriyle, bir kez daha anladılar
Karşılarında,
işçi ve emekçilerin geleceği,
Karşılarında,
binler, milyonlar,
Karşılarında,
sınıfsız bir toplumun inancını taşıyanlar,
Karşılarında,
karanlıkları aydınlatan yıldızlar,
Karşılarında umut, direnç ve gelecek güzel günlerin aynası
Karşılarında,
devrimci dayanışmayı kurşunlar karşısında
direnış halaylarıyla omuz omuza

ölümü hoş geldin sefa geldin
sloganlarıyla karşılayan kardelenler!...
Teslim alacaklarını düşünenler,
Yusuflar, Uğurlar, Turanlar şahsında
bir kez daha
Kurşunlarınız, bombalarınız, silahlarınız
bize vız gelir, sloganlarıyla
ölümü yenenler karşısında,
cehennem kabusunu yaşadılar.
Yenilmenin çaresizliğiyle
Devrimci iradenin teslim alınamayacağını gördüler!..

21 Eylül akşamı, büyük bir vahşetle Buca zindanına saldıran sermayenin faşist beslemeleri, 3 devrimci tutsağı barbarca katlettiler. Yıllardır devrimci tutsakları her türlü yola başvurarak, tüm vahşeti ve barbarlığıyla teslim almaya çalışan sermaye devleti, daha önceki saldırılarda olduğu gibi yine devrimci irade ve kararlılıkla karşılaştı. Bu irade ve kararlılık karşısında yine çaresizlik içerisinde kalarak yenilgiyi yaşadı.

İki sınıfın iradelerinin karşı karşıya geldiği, büyük çatışmaların ve direnişlerin yaşandığı zindanlar, görkemli bir direniş geleneği bırakıyor tarihe. Dün Buca’daki devrimci tutsaklar şahsında, işçi sınıfı ve emekçilerin gelecek güzel günlere olan özlemlerini teslim almak istiyorlardı. Sermaye devletinin bu saldırısı karşısında bedenlerini siper eden, Yusuflar’ın, Uğurlar’ın, Turanlar’ın Buca Zindanı’nda dalgalandırdıkları direniş bayrağı, bugün Ulucanlar’da, Burdur’da daha da yükseklerde dalgalanıyor!...

Zindan şehitleri ölümsüzdür!
Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!

E. Emek

“Habip ve Ümit yoldaşlar ve siper yoldaşlarımız kavgamızda yaşıyorlar!”

“Onlar ölmediler yok
ateş fitiller gibi
dimdik ayakta
barut ortasındalar”

Tarih, sermayenin kallesliğine, barbarlığına, onca güçlüyüz sözlerinin ardında saklı güçsüzlüğüne tanık oldu, 26 Eylül 1999’da Ulucanlar zindanında...

Aynı günde, aynı yerde tarih, yiğitliğe tanık oldu. Destansı bir direnişe, şehitlerle kazanılan bir zafere tanık oldu.

Ulucanlar zindanı sınıflar savaşımının bir cephesiydi. Komünist ve devrimci tutsaklar ölümüne savundular mevzilerini, teslim olmadılar. ON yiğit canımız, yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız birer yediveren gibi düştüler devrim topraklarına, ama Ulucanlar cephesi düşmedi. Sınıflar savaşımında ileriye doğru atılan bir adım oldu.

Ulucanlar’da bir kez daha diz çöktü sermaye devleti, kazanan devrim oldu.

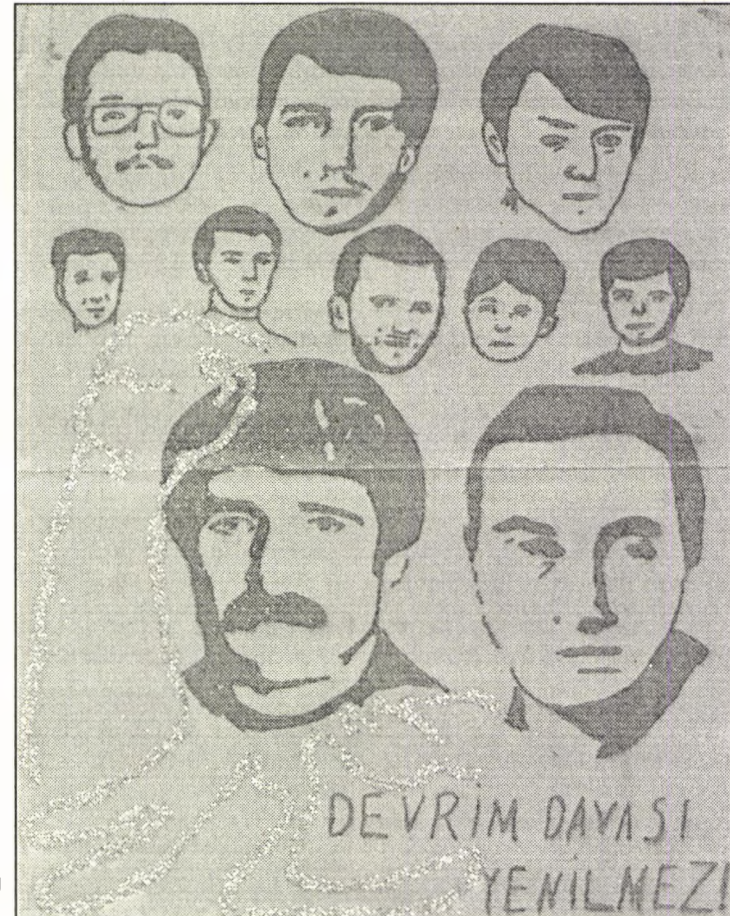
Ve söz verdik şehitlerimize: Hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız.

Onlarla birlikte kazanacağız!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!

Habip ve Ümit yoldaşlar ve siper yoldaşlarımız kavgamızda yaşıyorlar!

İsviçre'de artan faşist saldırılara karşı eylem ve etkinlikler

Avrupa'da neo-nazi hareketlerin gelişmesine bağlı olarak İsviçre'de de faşist saldırılar artmaya başladı. Saldırıların öncelikli olarak göçmen kitlesi hedef olmakla birlikte, düzene muhalif grup ve çevreler de hedef alınıyor. Her fırsatta neo-nazilerin saldırılarını bir avuç uyuşturucu bağımlısı ve sarhoşun kendini bilmezliği olarak niteleyen devlet yetkilileri, neo-nazileri masum kılmaya çalışıyor.

Son parlamento seçimlerinde yabancı düşmanlığı ekseninde seçim kampanyası yürüten faşist partilerin oy patlaması yaşamaları, neo-nazilere palazlanmaları için yeni fırsatlar açtı. Seçimden bu yana her fırsatta yabancı düşmanı argümanlarını artıran bu çevreler hızını alamayarak, yabancıların sayısını yüzde onsekizle sınırlamak için çabalarını daha da artırdılar. Topladıkları imzalarla bir referandumun önünü açan faşist ve gerici partiler, 24-25 Eylül'de yapılacak halk oylamasıyla amaçlarına ulaşmayı hedefliyorlar.

Kaldı ki bu oylamada sözkonusu sınırlama reddedilse dahi, zaten yeteri kadar gerici olan yabancılar yasasının daha da ağırlaşmasına yol açacaktır. Devlet ve hükümet sözcüleri daha şimdiden bu isteklerini dillendiriyorlar zaten. Geline yerde neo-nazi saldırıların yabancıları aşan bir boyuta ulaştığı özenle gizlenmeye çalışılıyor. Bundan birkaç hafta önce Bern'de, başkentin göbeğinde İsviçreli gençlerin kaldığı bir evi basarak silahla taramaları da münferit olaylar kategorisine alındı.

Tüm bu saldırılar karşısında devrimci demokrat çevreler de karşı kampanyalarına hız verdiler. 17 Ağustos'ta, Hitler'in sağ kolu Rudolf Hess'in ölüm yıldönümünü kutlamak amacıyla neo-naziler Liestal kentinde bir yürüyüş düzenlemişlerdi. Buna sessiz kalmayan devrimci demokrat çevre ve kuruluşlar, 9 Eylül'de "Liestal susmayacak" adı altında 2 bini aşkın kitlenin katıldığı bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca provokatif bir çaba sergileyen polis güvenliğin güvensizliği olmayı başardı.

Bir hafta sonra yüzde onsekizlik sınırlamanın protesto edilmesi, saldırıların kınanması için Luzern kentinde düzenlenen yürüyüşe ise 5 bini aşkın insan katıldı. BİR-KAR olarak bu yürüyüşte Almanca bildirilerimizle yer aldık. Bildirilerimize olan ilgi oldukça fazlaydı. Bazı gençler bildirimizi tomar tomar alıp bizimle birlikte dağıttılar. Bir radyo kanalı bir arkadaşımızla yürüyüşe ve ırkçı saldırılara ilişkin bir röportaj yaptı. Yürüyüş katılımcıların en az yüzde yetmişini İsviçreli gençlerin oluşturması olumlu bir gelişmeydi.

20 Eylül'de bu kez Basel'de liseli gençlerin düzenlemiş oldukları mitinge hafta içi havanın oldukça yağmurlu olmasına rağmen 500 civarında insan katıldı. Burada da BİR-KAR olarak yer aldık ve bildiri dağıttık. Luzern'de olduğu gibi burada da bildirimize ilgi büyüktü.

Bütün bu gelişmeler faşist harekete karşı duyulan öfkenin göstergesi. Esas mesele bu öfkenin faşizmi besleyen, gerektiğinde sokağa salan kapitalizme yönelip yönelmemesidir. Biz inanıyoruz ki süreç bunu başaracak öncüler de yaratacaktır.

Kahrolsun faşizm, yaşasın halkların kardeşliği!
BİR-KAR İsviçre Temsilciliği

Berlin'de ırkçılık karşıtı anti-faşist eylem

İrkçılığa geçit yok!

Bir süre önce Almanya'nın Düsseldorf kentinde gerçekleştirilen bombalı saldırı, Alman kamuoyunun gündemine artan ırkçı saldırıları ve faşist akımları yeniden yerleştirdi. Bu çerçevede, "İrkçılığa ve neo-nazizme karşı eylem günü" olarak 10 Eylül'de, Almanya'nın Berlin kentinde bir miting yapıldı. Sol partilerin, çeşitli sendikaların ve anti-faşist kuruluşların düzenlediği etkinlikte, yüzlerce anti-faşist, ırkçılık ve savaş karşıtı kurum ve kuruluş stand açtı. Binlerce insanın katıldığı mitingde ise ırkçılığa, yabancı düşmanlığına ve faşizme karşı konuşmalar, kitleye açık tartışmalar yapıldı.

DETUDAK'ın Berlin kolu da eylemde yerini aldı. Avrupa'da hücre sistemine karşı kampanya ve eylemler örgütleyen DETUDAK, böylesi platformlarda da yer alarak ilerici, anti-faşist kurum ve kuruluşları bilgilendirmektedir.

Mitingde açtığımız DETUDAK standı büyük ilgi çekti. Panolarda resimleri gören insanlar imza vermeden gitmiyorlar ve katliamı lanetliyorlardı. Bu çağda böylesi katliamlar nasıl

yapılır diye soranlar için, Türk burjuva devletinin kanlı katliamcı yüzü, hücre saldırısı, muhalefetin ezilmeye çalışılması yanıtları yeterli açıklamalar sağlıyordu. Miting alanını gün boyunca onbinin üzerinde insan ziyaret etti. Mitingde DETUDAK'ın bir bildirisi de okundu.

DETUDAK çalışmasının yanı sıra bizler de "ırkçılığa, yabancı düşmanlığına ve faşizme karşı enternasyonalist, devrimci mücadeleyi yükseltelim" başlıklı ve BİR-KAR imzalı bildirilerimizi dağıttık. Tek tek diğer standları dolaşarak yeni ilişkiler geliştirdik.

İrkçı faşist saldırıların yükseldiği, yabancı düşmanlığının kışkırtıldığı bu dönemde, BİR-KAR olarak biz de misyonumuzun gereklerini yerine getirmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Gün, her alanda enternasyonal mücadeleyi yükseltme günüdür. Sokaklarda ve alanlarda "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükseltme günüdür.

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

BİR-KAR/Berlin

Cenevre Halkevi'den açıklama

Uluslararası kamuoyuna devletin suç dosyası

Devletin, 12 Eylül 1980 darbesinden bugüne kadar cezaevlerinde siyasi tutsaklara yönelik baskıları, katliamları, işkenceleri, siyasi tutsakları kişiliksizleştirme ve yok etme politikaları katmerleşerek devam etmektedir.

Ümraniye, Diyarbakır, Buca, Ulucanlar ve en son Burdur'da yaşanan vahşet ve katliamlar bunların en canlı örnekleridir.

Bütün tepkilere rağmen bugüne kadar hiçbir katliamın sanıkları yargılanmamış, hatta ödüllendirilmişlerdir.

Şimdi de siyasi tutsakları kişiliksizleştirmek ve yok etmek için "F" tipi denilen ölüm hücrelerine diri diri gömmek istiyorlar.

Tüm bu gelişmeler karşısında tavırsız ve sessiz kalmak insanlıkla bağdaşmaz bir tutumdur.

Cenevre Halkevi olarak tüm dünya kamuoyunu bir kez daha siyasi tutsaklarla dayanışmaya ve gelişmeler karşısında tavır almaya çağırarak amacıyla hazırladığımız

yaklaşık 8 sayfalık bir mektup (mektupta özetle bugüne kadar cezaevlerindeki katliamlar, Burdur'da incelemede bulunan avukatların inceleme raporu ve "F" tipi cezaevleri ve tepkilerini iletebilecekleri Cumhurbaşkanı, Başbakan'ın, Adalet Bakanı'nın ve Dışişleri Bakanı'nın adresleri ve faks numaraları verilmiştir) Birleşmiş Milletler'deki Daimi Temsilciliklere, Dünya'nın önde gelen 100'e yakın basın kuruluşuna, 200'e yakın insan haklarını savunan uluslararası kurum ve kuruluşla, Avrupa Parlamentosu'na ve 130'a yakın Dünya Parlamenterler Birliği üyesi ülkelerin temsilciliklerinin elektronik posta "e-mail" adreslerine gönderilmiştir.

Cenevre Halkevi olarak tüm duyarlı ve onurlu insanları siyasi tutsaklarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Demir Sönmez (Başkan)
21 Eylül '00

Yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, çeteler vb...

Halk arasında bir deyiş vardır, it iti ısırmaz diye. Türkiye’de ortam sık sık yolsuzluk, vurgun, hayali ihracat, çete kurmak, zimmete para geçirmek, rüşvet almak, adam kayırmak vb. yasadışı bir dizi olay ve eylemde bulunmak suçlarıyla, devletin çeşitli kademelerinde görev yapan bürokratların isimleriyle çalkanıp duruyor. Ama nedense hiçbirini hakkında dava açılmıyor, hiçbirini tutuklanmıyor, hiçbirini işkence görmüyor, hiçbirini hapishaneye girmiyor.

Bundan 25 yıl önce Süleyman Demirel’in yeğeni Yahya Demirel, hayali ihracat sahtekarlıklarıyla gündeme gelmişti. Dönemin başbakanı Süleyman Demirel yeğenine arka çıkmış ve yeğen aynı yöntemlerini gönlü rahat bir biçimde devam ettirmişti. Yahya Demirel daha sonraları da zaman zaman çeşitli usulsüzlüklerle gündeme geldi. Aynı şey Süleyman Demirel’in kardeşi için de geçerli. Şevket Demirel’in çete-mafya ile ilişkisi karapardan çeşitli ihale usulsüzlüklerine kadar. Tabi şimdiki yeni yeğen Murat Demirel’in bankayı nasıl boşalttığını, kendi özel şirketinin nasıl hızla büyüdüğünü herkes biliyor. Hatta bedelli askerlik yaptığı (o da askerlik sayılırsa!) sırada daima yanından ayırmadığı iki koruma ve vermiş olduğu "kahramanlık" pozları, normal bir vatandaşla olan farkın çarpıcı ölçüsü gözlerden kaçmış değildir.

Susurluk kazasıyla, Mehmet Ağar’ın katillerle işbirliği içinde olduğu, silah ve pasaportları bizzat temin ettiği açığa çıkmıştı. Mehmet Ağar’ın emniyet müdürlüğü döneminde örtülü ödenekten almış olduğu suikast silahları önce Susurluk’ta çıktı. Şimdi de Adana’da ortaya çıkıyor. Mehmet Ağar’ın çete-mafya ve eski ülkücü faşist katillerle olan ilişkilerinin bir kısmı hatıra fotoğraflarıyla da tespit olunmuştu. Örtülü ödenekten aldığı 25 milyon doların 20 milyon dolarını kendi zimmetine geçirdiği ortaya çıkınca, Susurluk döneminde olduğu gibi sağa sola tehditler savurarak, kimseye hesap vermek zorunda değilim diyor ve ekliyor; bu bir devlet sırrıdır, söyleyemem. Böylelikle hem kendisini aklıyor, hem de kendi suç ortaklarını gizlemiş oluyor.

Sadece M. Ağar mı? Devlet kademelerinde bu suçlara bulaşmamış birini bulmak nerdeyse imkansız gibidir. “Balina operasyonu”nun baş kahramanı ile ilişkilerinin sıcaklığı devam eden eski bakanın seçimlerde para aldığı, bugün başbakan yardımcısı olan Mesut Yılmaz’ın Balina başı ile ilişkisi bulunduğu, aynı parti mensubu Eyüp Aşık’ın Aladdin Çakıcı ile dostluğu, Mesut Yılmaz’ın da Eyüp Aşık aracılığıyla diyalogu olduğu, bir dönem başbakan olan Tansu Çiller’in çetelerle olan ilişkisi vb. ilk akla gelenler.

Tencere dibin kara, seninki benden kara. Al birini vur öbürüne. Hırsızlık, eşkıyalık ve çetecilik bu faşist devletin en üst bürokratından tutun da en alt kademesine kadar işlemiş durumda. Kısacası bu kanlı çarka dahil olup da eli emekçi kanına bulaşmamış, yalan ve dolandırıcılık yapmamış bir kimse bulmak mümkün değil. Bu faşist baskı ve işkencelerden kurtulmak için, yolsuzluk, dolandırıcılık, ihale vurgunculuğu, hayali ihracat, zimmete para geçirme, hazine arazilerini kendi mülkiyetine alma vb.’ni önlemek için, bizzat bu çete-mafya devletin kendisinden kurtulmak gerekiyor. Bunun için de işçi ve emekçilerin örgütlü birleşik mücadelesi zorunludur.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalist işçi-emekçi iktidarındadır.
Kahrolsun sermayenin gerici, mafyacı, çeteci devleti!

T. Tanız

Düzen ve zindan

Bütün iktidar ilişkileri önce ve sürekli olarak düşünceyi, dolayısıyla bedeni kontrol altına almaya çalışır. Kontrol altına alınan, kapatılan bedene (düşünceye) yapılan ıslah uygulamaları, iktidarı yeniden üretir. Cezaevleri, yarattıkları kapatma, denetleme ve disiplin aracılığıyla, bir yandan kapatılan ıslah ederken; diğer yandan da, toplumu disipline eder. Bu olay beden ve düşüncenin terbiye edilmesi kurgusuyla ilgilidir. Bu kurgu yalnızca Hristiyan kültüründe değil, doğu felsefesinde, Yahudi dininde ve İslam’da da vardır.

Kadına çarşaf giydirilmesi ve yanında erkeği olmadan toplumsal alana çıkmasına izin verilmemesi, bir kapatma ve bedeni denetim altına alma uygulamasıdır. Sanılanın aksine kadına kapanma zorunluluğu getirilmesi, tahrik olmaya hazır olan erkekten onu koruma amacını taşımaz. Çarşaf bir cezaevdir ve kontrol altında tuttuğu da kadındır. Bu bilinçte yaşayan ve kültürünü devam ettiren kadın imgesi, “dizginlenemez ihtirasları olan, sadakatsiz ve doyurulması mümkün olmayan bir günahkar” olarak kurgulandı. Bu imge karşısında, kendini zayıf, çaresiz hisseden erkeğin bulduğu çözüm, kadını kapatmak oldu. Bu şekilde kendisinin tahrik olmasından çok kadının cinselliğini denetim altına alma çabası, çarşafı yarattı.

Çarşaf ve cezaevi; öteki karşısında kendini ne kadar zayıf, çaresiz ve yetersiz hissediyorsan, onu o kadar şiddetli bir şekilde denetim altında tutmaya çalışırsın. Çarşaf da cezaevi de disiplin uygulamasıdır. Çarşafın altındaki “çırılçıplak azgın kadın, ateşli kadın” düşlemi kapatılanların değil, kapatanların zihninde vardır. Benzer bir düşünce cezaevlerindeki siyasi mahkumlara yönelik olarak, onları kapatanlarda da var. Üstelik bu düşünce de gerçeğe örtüşüyor. İktidar cezaevlerine kapattığı siyasi tutsakların tam da en çok korktuğu şeyi gerçekleştirdiklerini düşünüyor, “sempatizan olarak girenler terörist olarak çıkıyor”. İktidarın derdi sempatizanların terörist olmalarını engellemek değil. Gerçekte sözlerine az çok da yansıyor niyetleri, onlar ıslah etmek de istemiyorlar. İçeride kurulan ve yeniden üretilen ve bir türlü engel olamadıkları hayatı yoketmek istiyorlar.

Ünlü 1946 tutuklamalarına kadar, Türkiye’nin mapushanelerinde hemen hemen yalnızca adli mahkumlar yatmaktaydı. Bu tarihe kadar siyasiler koğuşu diye bir kavram yoktu. 1930’lu yılların sonunda cezaevine giren Nazım

Hikmet, adli mahkumlarla birlikte kalmıştı. Türkiye’de cezaevlerinin bir sorun olarak görülmesinin tarihi ise çok yeni. Hem iktidardakiler, hem içeridekiler açısından, ne 1946, ne 1971, ne 1980’de cezaevleri sorun olarak görülmedi. 12 Eylül darbesi ve ardından 1984 sonuna kadar olan dönem, uygulamaları ve neden olduğu ölümleriyle (örneğin Diyarbakır).

1946 yılından sonra cezaevlerine siyasi mahkumlar, hem de çok sayıda “tıkılmaya” başlar ve bu kişiler cezaevi hiyerarşisi içinde hemen ve kendiliğinden en üste çıkarlar. Gardiyanlar ve adli mahkumlar yazı yazdığı, şiir söylediği ya da konuştuğu için mahkum edilen bu kişileri saygıyla karşılarlar. Nazım’ın ve günümüzde nicelerinin cezaevi yaşamlarını anımsayalım. Halı dokuyan, şiir yazan, hatta içki üreten mahkumlar vardır. Nazım adli suçtan yatmış bir “kader kurbanı”na resim yapmayı bile öğretir. Evet tutsaklık zordur. Özgürlükleri ellerinden alınmıştır. Fiziki olarak kötü koşulda da olsalar, düşünce olarak özgür ve üretkendirler. Hatta 1971’den sonra cezaevinde yazılan yazılar Türk edebiyatında yeni bir dönem bile başlatmıştır. Birçok güzel şiir ve roman cezaevinde yazılmıştır.

Cezaevleri; siyasi mahkumlarla birlikte gerçekten de bir okul oldu. Ortak yaşam ve dayanışmanın okulu. Siyasi mahkumlar kendi koşullarından başlayarak tüm cezaevlerine yansımaları için uğraş verirler. Üstelik bin türlü özgürlük kısıtlamasının içinde. Arzuladıkları ve kurmayı düşündükleri hayatı kurmuş ve üretmişlerdir. Etimek’ten “Mamak tatlısı”, kalorifer petekleri arasında tost, ya da tahliyesi gelenin koğuştaki en eskileri giyip yenileri arkadaşilere bırakması... Bunlar nasıl anlatılır ki!..

1971’den bu yana cezaevleri, iktidarın gerçekten de dokunmadığı alanlardır. Ama bu dokunamama sayım alamama ya da katletme olarak değil, içeride üretilen, yeniden üretilene engel olamama olarak anlaşılmalıdır.

İktidar yıkamadığını bildiği son alana şimdi yöneldi. Herkesin bildiğini onlar da biliyor. Yalıtma, duysal yoksunluk, yalnız bırakma, yemeği verenin bile yüzünü görmeyi mümkün olmayacağı yerler, hücreler. Trajik bir mekan da olsa yeniden üretilmiş. “Ütopya”yı (!), ortak yaşam ve dayanışmayı yoketmek istiyor. Çünkü ne kadar mahkum da etse kendisini bu ütopyanın karşısında çok güçsüz hissediyor.

Kızıl Bayrak okuru bir asker

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,

* Yapı Kredi Bankası **İSTANBUL/Aksaray Şb.**

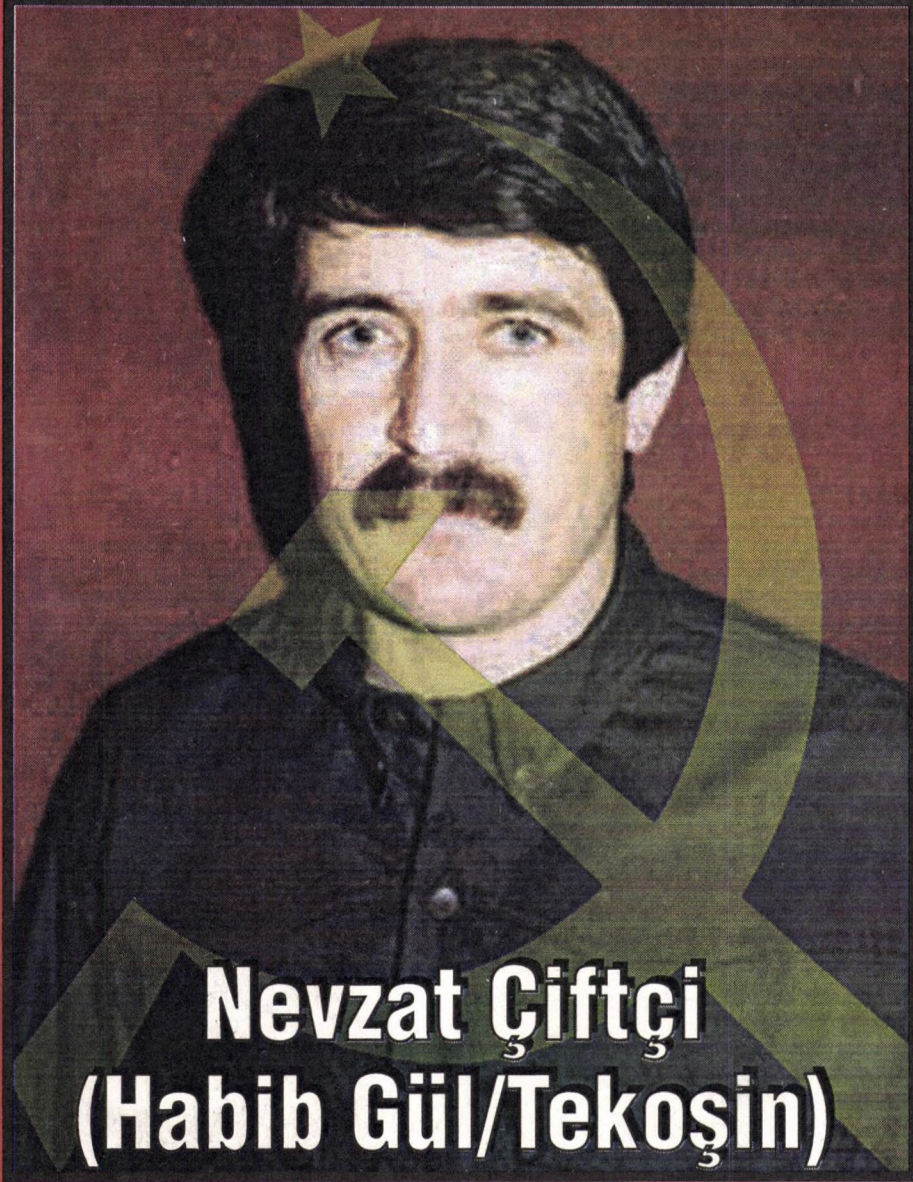
* DM için: 3002991-8
* TL için: 0079219-2

* İş Bankası **İstanbul/Aksaray Şb.**

* DM için: 1002 30100 1051039

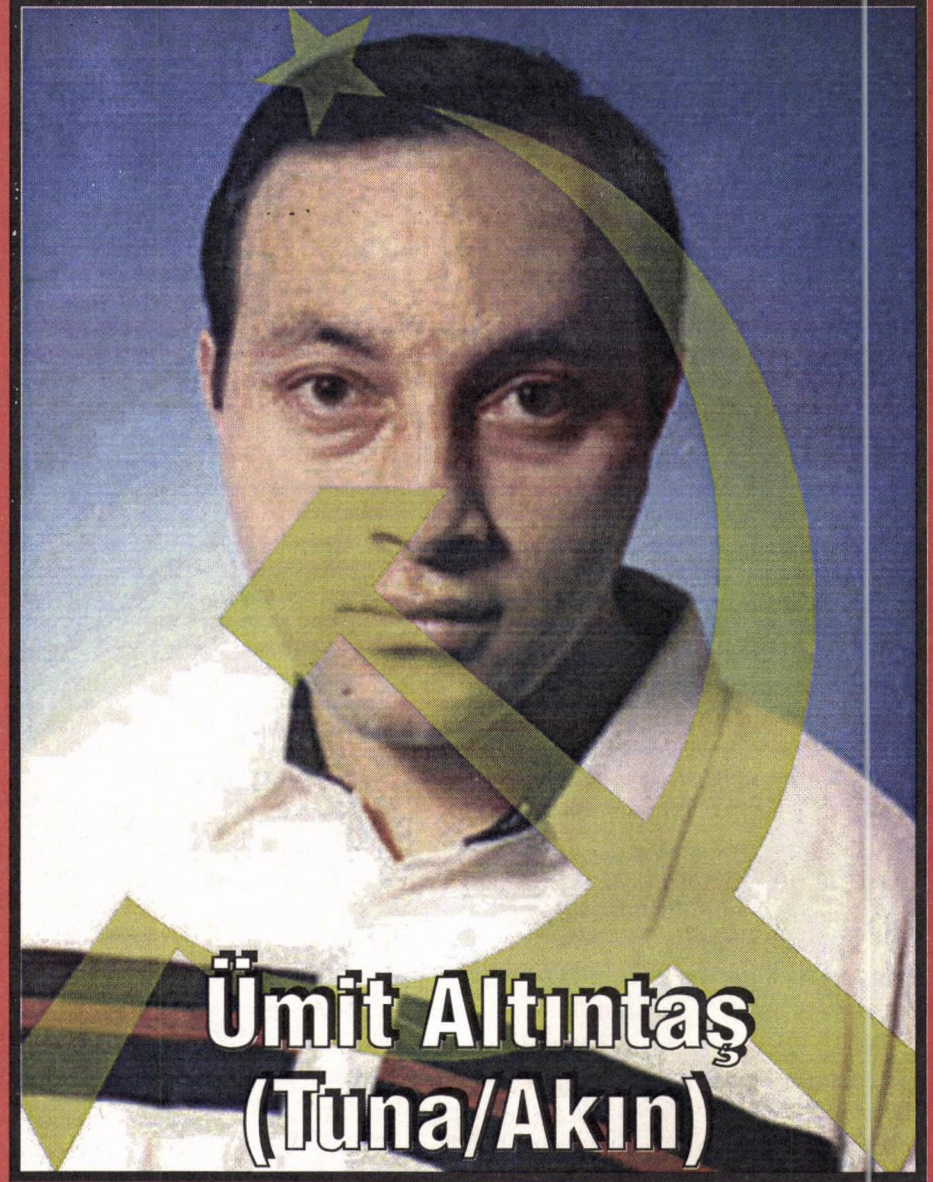
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Katlediliřlerinin 1. yılında
Parti onlarla çok daha gl,
Çok daha dirençli...**

**Nevzat ifti
(Habib Gl/Tekoşin)**

TKİP Merkez Komitesi yesi

**Ümit Altıntaş
(Tuna/Akın)**

TKİP Merkez Komitesi yesi

**Faşizmin zindanında katledildiler!
Devrimciler lmez!
Devrim davası
yenilmez!**